Michael Palmer

FRĂȚIA ASISTENTELOR

Michael Palmer

FRĂȚIA ASISTENTELOR

The Sister Hood
1982

Traducerea: Ştefi Todo

Colecţia
3A
2020

Prolog

— E în regulă, sunt aici, mamă…

Mâini fine atinseră cearşafurile scrobite de pe patul de spital. Încet, se apropiară de alte mâini, umflate, albe, prinse cu bandă adezivă şi curele de piele de marginea patului. Pacienta, cu cealaltă mână legată în mod similar, se uita fără să clipească, la tavan. Ridicarea şi coborârea ritmică a păturii de pe piept şi limba care-i umezea din când în când buzele crăpate, erau singurele semne de viață. Părul alb, nepieptănat, încadra o față care odată a fost chiar frumoasă. Acum rămăsese numai piele şi os, iar sub ochi avea cearcăne mari, negre. Deşi cineva i-ar fi dat uşor cam 65 de ani, trecuseră doar cinci luni de la aniversarea a 45 de ani, ziua în care boala ei aflată în stadiul terminal a fost diagnosticată.

Fata stătea lipită de o parte a patului, dar îşi întoarse capul când începură să-i curgă lacrimile. Purta o haină grea, albastră şi cizme de iarnă care lăsaseră urme de zăpadă pe linoleumul de pe podea.

Cinci minute a stat nemişcată, singurele sunete care se auzeau fiind de la pacienții din celelalte camere. Apoi îşi dădu jos haina, îşi trase scaunul mai aproape de capul patului şi vorbi din nou.

— Mama, mă auzi? Te mai doare la fel de tare? Mama, te rog. Spune-mi ce pot să fac să te ajut?

Mai trecu un minut până când femeia răspunse. Vocea ei, deşi slabă şi răguşită, umplu încăperea.

— Omoară-mă! Pentru numele lui Dumnezeu, te rog, omoară-mă.

— Mama, te rog, nu mai spune asta. Nu ştii ce vorbeşti. Mă duc după asistentă. O să-ți dea ceva.

— Nu, copilă. N-o să ajute. Nimic nu-mi alină durerile de zile întregi. Tu mă poți ajuta. Tu trebuie să mă ajuți.

Fata, mai confuză şi mai speriată decât oricând în cei 15 ani pe care-i avea, se uită la sticla din care un fluid curgea în

brațul mamei sale. Se ridică şi făcu câțiva paşi spre uşă înainte ca femeia să o oprească, reînnoindu-şi rugămințile. Oprindu-se, se întoarse către pat, oprindu-se la distanță de câțiva paşi.

Un țipăt agonizant se auzi dintr-o cameră de undeva de pe hol. Apoi încă o dată. Fata închise ochii şi strânse din dinți pentru a-şi stăpâni ura pe care o simțea pentru acel loc.

— Te rog, vino aici şi ajută-mă, o imploră mama ei. Ajută-mă să opresc această durere. Doar tu o poți face. Perna, iubito. Pune-o pe fața mea şi apasă cât poți de tare. Nu va dura mult.

— Mama, eu…

— Te rog! Te iubesc. Dacă mă iubeşti şi tu n-o să mă mai laşi să mă chinui aşa. Toți au spus că nu mai e nicio speranță… Nu-ți lăsa mama să se mai chinuie aşa.

— Eu… te iubesc, mamă. Te iubesc.

Fata continuă să-i şoptească aceste cuvinte în timp ce cu mare grijă îi ridică capul şi scoase perna.

— Te iubesc, mama… spuse din nou şi din nou când îi puse perna pe fața slabă şi o apăsă cu toată puterea de care era în stare.

Îşi forță mintea să se gândească la lucruri din trecut, la timpurile fericite şi primăverile calde cu plimbări lungi, la lecțiile de gătit, la cănile aburinde, pline cu ciocolată fierbinte, din după amiezile înzăpezite. Corpul ei era subțire, se vedeau doar iluzii din formele unui corp de femeie. Luptându-se să-şi mențină echilibrul se prinse de învelitoarea pernei şi se sprijini în genunchi. Cu fiecare imagine care-i străbătea mintea presa perna mai tare. Plimbările cu peripeții pe lac, picnicurile pe malul apei, cursele cu pluta…

Mişcarea de sub cearşafuri încetini apoi se opri. Zgomotul suspinelor se amesteca cu cel al lapoviței care bătea în geamuri, fata stând întinsă acolo, surprinsă de învelitoarea care ieşise de pe pernă şi era acum mototolită în mâinile ei. După aproape o jumătate de oră se ridică, puse perna la loc şi sărută buzele mamei ei moarte. Apoi se întoarse şi străbătu

hotărâtă holul, ieşind din spital în seara de iarnă rece şi umedă.

Ziua era 17 februarie. Anul, 1932.

Capitolul 1

Soarele inundă camera cu câteva momente înainte ca primele note să se audă din radioul cu ceas. David Shelton, cu ochii încă închişi, ascultă câteva secunde, înainte să ghicească în tăcere: concertul de Vivaldi, Anotimpurile, probabil Vara. Era un joc pe care-l juca de ani mulți, aproape în fiecare dimineață. Dar ocaziile în care identifica piesa corect erau încă destul de rare încât să justifice o mică sărbătorire. O voce liniştitoare de bărbat, aleasă de postul de radio să se potrivească cu zorii, spuse că e o simfonie de Haydn. David zâmbi. Devii mai bun. Continentul bun, chiar şi secolul corect.

Îşi întoarse capul spre fereastră şi deschise puțin ochii, pregătindu-se de următoarea ghicitoare care făcea parte din ritualul fiecărei dimineți. Curcubee se filtrau printre gene.

— Niciun concurs, spuse, clipind pentru a face culorile să tremure.

— Ce-ai spus? mormăi adormită femeia de lângă el, ghemuindu-se mai aproape.

— Zi strălucitoare de toamnă. Zece, nu, treisprezece grade. Nici urmă de nori.

David deschise ochii de tot, confirmându-şi predicția, apoi se întoarse, furişându-şi brațul sub spatele ei neted.

— Să ai un octombrie fericit, spuse, sărutând-o pe frunte în timp ce mâna liberă o mângâie pe gât şi apoi pe sâni.

David îi studie fața în timp ce ea se trezea, minunându-se de frumusețea ei perfectă. Părul ca abanosul. Oasele înalte ale feței. Gura plină, senzuală. Lauren Nichols era, după toate standardele, o femeie uimitoare. Chiar şi la ora şase dimineața.

Pentru un moment, gândurile îi fură străbătute de imaginea altei femei. În felul ei special şi Ginny arătase întotdeauna frumoasă dimineața. Imaginea păli când degetele lui trecură

de stomacul plat şi mângâiară ridicătura de sub părul mătăsos.

— Întoarce-te, David, să-ți fac un masaj pe spate, spuse Lauren, ridicându-se dintr-o dată.

Pe fața lui se văzu dezamăgirea care fu repede înlocuită de un rânjet larg.

— Doamnele au dreptul să aleagă, cântă el, răsucind-se şi trăgându-şi perna sub cap. Noaptea trecută a fost minunat, adăugă el, simțindu-şi muşchii de la baza gâtului cum se relaxează sub atingerea ei. Eşti deosebită, Nichols, ştii asta?

Ferită de privirea lui David, Lauren se forță să zâmbească ca un adult care împărtăşeşte entuziasmul tineresc peste care trecuse de mult.

— David, spuse, mărind vigoarea masajului, crezi că eşti în stare să te tunzi înainte de a merge la cina dansantă de la Societatea de Artă săptămâna viitoare?

Se întoarse pe spate, holbându-se la ea într-un amestec de confuzie şi mâhnire.

— Care-i legătura între tunsoarea mea şi dragostea noastră?

— Iubitule, îmi pare rău, spuse ea cu seriozitate. Chiar îmi pare. Cred că am sute de lucruri care mi se învârt în cap astăzi. Şi pentru mine a fost frumos. Vorbesc serios.

— Frumos? Chiar asta ai vrut să spui? spuse David, recâştigându-şi imediat elanul.

— Încă e a naibii de multă tensiune în corpul tău, doc, dar mai puțină de fiecare dată. Noaptea trecută a fost clar cel mai bine de până acum.

Cel mai bine de până acum. David îşi ridică capul într-o parte, evaluându-i cuvintele. Progres, nu perfecțiune. Era tot ce putea cere, se decise. Şi, cu siguranță, în cele şase luni de când se cunoscuseră, fuseseră ceva progrese. Viața lor împreună era ca un carusel emoțional, neasemănându-se deloc cu anii liniştiți pe care-i avusese cu Ginny. Dar diferențele dintre ei nu erau insurmontabile, prietenii ei care judecau totul, cinismul lui, nevoile lor diferite în carieră. Cu

fiecare criză care se năştea, se descurcau cumva cu ea şi trecea, David simțea cum legătura dintre ei creşte. Deşi erau lucruri pe care şi le-ar fi dorit diferite, era recunoscător doar să simtă grija şi dorința de a încerca. Era dorința despre care David crezuse că dispăruse din el cu opt ani în urmă în zgomot de țipete, de sticlă spartă şi de metal contorsionat.

Realizând că Lauren spusese tot ce avea de gând să spună despre relația lor fizică, se întoarse din nou. Masajul spatelui continua. Poate că în sfârşit eşti pregătit, se gândi el. Poate că e timpul. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Shelton, nu grăbi lucrurile. N-o respinge, dar nici n-o sufoca. În timp ce se juca cu sentimentele care-i treceau prin minte, înțelegerea care-l înconjura păli.

— Şti, spuse după un timp, dintre toate pariurile care le fac cu mine, tu ai fost cea mai uimitoare pierdere.

— Cum aşa?

— Cred că acum e în regulă să-ți spun. La prima noastră întâlnire mi-am promis o porție uriaşă din pizza specială cu de toate, exceptând anşoa, de la Luigi, pariind că într-o săptămână nu vom mai avea ce să ne spunem.

— David!

— Doar că nu mi-am putut imagina ce poate un chirurg nesofisticat să găsească de vorbit cu un reporter de la un ziar monden, asta e tot.

— Şi acum şti, nu?

— Ceea ce ştiu este că trupul meu s-a deschis atât de mult spre tine încât nu ai rezistat să nu încerci să faci pe Henry Higgins şi cu restul.

El râse, întorcându-se să o ia în brațe, o manevră care de obicei ducea şi la alte jocuri. Când Lauren nu arătă nicio dorință o eliberă şi se sprijini pe mâini.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă.

— David, ai plâns în somn noaptea trecută. Un alt coşmar?

— Eu… cred că da.

David răspunse cu nesiguranță, testându-şi muşchii feței. Numai atunci realiză că îl dureau.

— Mă doare fața, ceea ce de obicei înseamnă că mi-am petrecut cea mai mare parte din noapte cu dinții încleştați.

— Poți să-ți aminteşti ce a fost de data asta?

— Ce a mai fost şi înainte, cred. Mai începtoşat decât în alte nopți, dar acelaşi. Nu se mai întâmplă atât de des.

— Care dintre ele?

David simți îngrijorarea din vocea ei, dar expresia feței dezvăluia mai mult. Nerăbdare? Iritare? Îşi întoarse privirea.

— Autostrada, spuse încet. A fost autostrada.

Tonul şi cadența vocii lui erau stranii, se detaşa în timp ce se lăsa purtat înapoi către coşmar.

— Tot ce am văzut pentru un timp au fost paravanele de vânt… Ştergătoarele care se mişcau dintr-o parte în alta… tot mai repede, luptându-se să țină piept ploii. Linia din mijloc se mişca precum un şarpe sub maşină. Mă forțam să o aduc la locul ei cu roțile. Pentru un moment a apărut fața lui Ginny… şi a lui Becky… amândouă adormite… amândouă atât de liniştite.

Ochii lui David erau închişi. Cuvintele s-au oprit, dar amintirea visului continua. Din întuneric şi din ploaie au apărut nişte lumini care se apropiau. Două în acelaşi timp. Venind direct către el, apoi despărțindu-se şi trecând pe lângă, câte una pe fiecare parte. Valuri neclare. Apoi, deasupra luminilor, a văzut fața. Fața nebună de om beat, deformată şi roşie de flăcări, cu ochii lucind ca aurul. Mâinile i s-au unit în timp ce se ruga ca şi aceste lumini să se despartă în două ca celelalte. Dar ştia că nu se va întâmpla. Nu s-au despărțit niciodată. Apoi a auzit zgomotul frânelor. A văzut ochii lui Ginny deschişi, plini de teroare. În final a auzit țipătul. Al ei? Al lui? N-a putut spune niciodată.

— David?

Vocea lui Lauren întrerupse țipătul. Se înfioră şi se întoarse către ea. Boabe de sudoare îi apărură pe frunte. Mâinile îi tremurau. Inspiră adânc, apoi expiră încet. Tremurul încetă.

— Cred că am fost pierdut pentru un moment.

Zâmbi cu un aer plouat.

— David, ai fost la medic în ultimul timp? Poate ar trebui să iei legătura cu el.

— Doctor Brinker, psihiatrul? Mi-a cercetat capul şi buzunarele acum trei luni şi mi-a spus că am absolvit. De ce te îngrijorezi? E doar un coşmar. Brinker mi-a spus că e normal în situația mea.

— Sunt îngrijorată, atâta tot.

— Lauren Nichols, eşti speriată că aş putea să mă port ciudat în mijlocul banchetului de la Societatea de Artă şi din cauza asta să-ți anuleze certificatul de membru pe viață!

Râsul lui Lauren nu era convingător. După câteva secunde încetă să pară că vrea să-i aducă un omagiu simțului lui al umorului.

— David, există ceva pe care să-l iei în serios? Într-o singură propoziție ai reuşit să râzi de mine că mă îngrijorează sănătatea ta şi că îmi pasă destul de mult de artă încât să fiu activă la Societate. Ce e cu tine?

David dori să-şi ceară scuze, dar îşi înghiți cuvintele. Privirea din ochii ei îi spunea că probleme importante apăruseră dintr-o dată. Ceva mai mult decât un simplu *„Îmi pare rău”* era necesar. Pentru câteva secunde interminabile s-au privit ochi în ochi. În final, ridică din umeri şi spuse:

— Iar am făcut-o, nu? O clipă de neseriozitate merită să fie pusă în balanță cu sentimentele reale. Ştiu că am greşit, dar uneori chiar dacă ştiu nu e destul. Uite, Lauren, n-am avut intenția să fiu malițios. Chiar nu am vrut. Coşmarurile încă mă sperie. E greu să le fac față. Bine?

Lauren încă nu era împăcată.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, David. Există vreun lucru destul de important de care să nu râzi?

— De fapt, spuse el, multe lucruri sunt importante pentru mine. La naiba, ar trebui să ştii asta până acum.

— Dar numai tu ştii sigur care e, corect?

— La naiba, Lauren. Sunt chirurg, şi încă unul al naibii de bun. Normal că există lucruri importante pentru mine. Normal că îmi pasă. Îmi pasă de oameni şi de durerile lor, de

suferință, de viață. Lumea mea e plină de răni şi de boli şi de decizii necâştigătoare. Ziua în care îmi voi pierde abilitatea de a râde va fi ziua în care îmi voi pierde abilitatea de a face față.

Se luptă cu impulsul de a continua, simțindu-se deja vinovat că a atacat liniştea dimineții cu un ciocan.

— Merg să fac un duş, spuse Lauren după câteva momente.

Era deja jos din pat, îmbrăcându-se cu un halat de catifea albastru.

— Vrei companie?

— Cred că e timpul pentru un pic de spațiu şi pentru nişte apă fierbinte, plină de săpun. Du-te pregăteşte micul dejun. Mă voi spăla şi vom da un nou început acestei zile cu o cană de cafea.

David stătu uitându-se fix pe fereastră la strălucirea noii zile până când auzi apa curgând pe gresie. Această zi, posibil cea mai importantă pentru el de mulți ani încoace, nu începuse aşa cum îşi planificase. Până acum trebuia să-i fi spus lui Lauren de turnura emoționantă a evenimentelor de la spital. Evenimente care ar putea să însemne sfârşitul atâtor frustrări şi dezamăgiri care fuseseră în viața lui. Până acum ar fi trebuit să-şi reafirme dorința de a se muta cu el, şi ea ar fi trebuit să fie de acord că e timpul.

— Calmează-te Sheldon, îşi spuse singur, încordându-şi mâinile, apoi, conştient, relaxându-le. În sfârşit, totul se potriveşte. Nimic, nimeni, nu poate să strice totul din nou, cu excepția ta.

Alese un costum chirurgical verde din cele şase care erau înghesuite în dulapul din birou, se îmbrăcă şi merse către fereastră. Patru etaje mai jos, câteva persoane matinale traversau Commonwealth Avenue pe care se vedeau încă umbre de întuneric. Se întrebă câți dintre ei simțeau, ca şi el, anticiparea emoțiilor unui nou început. Începuturi. Gândul îl făcu să zâmbească melancolic. De câte ori se simțise el însuşi aşa? Şcoala, liceul, facultatea de medicină. Ginny, Becky. Atâtea începuturi. Începuturi la fel de promițătoare ca şi acesta. David oftă. Era această dimineață începutul unei

pagini, a unui capitol sau poate a unei întregi poveşti noi? Orice ar fi fost, se simțea pregătit. Din toate începuturile strălucitoare din viața lui, de la accident şi anii de coşmar care urmaseră morții soției şi fiicei lui, acesta era primul în care avea încredere deplină.

Apartamentul, deşi mic, dădea iluzia de spațiu, având ferestrele mari şi tavanele înalte caracteristice locuințelor din cartierul Back Bay. Un coridor lung şi îngust făcea legătura între dormitor şi sufrageria mobilată cu mobilă aproape antică, cu o cameră de servit masa şi o bucătărie micuță care dădea spre o alee de la marginea clădirii. Uşa de la ieşire şi de la baie erau dintr-un mic hol.

Mormăind încă simfonia lui Haydn, David dădu buzna în bucătărie. De obicei făcea gimnastică şi alerga înainte de a mânca, dar în această dimineață, hotărî el, va face o excepție. Era un bărbat musculos, cu umeri largi şi brațe puternice care-l făceau să pară mai greu decât era în realitate. Avea urme albe în părul des, negru. Ochii lui mari, tinereşti, erau de la albastru strălucitor la verde, depinzând de lumină. Riduri fine, odată trecătoare, acum permanente, îi traversau fruntea şi baza nasului.

Stătea în mijlocul bucătăriei, frecându-şi mâinile, arătând ca un amator care se dă drept profesionist.

— Aşa, să pregătim micul dejun.

Deschise uşa frigiderului.

— Alegerile, multiple, nu?

Vocea lui avea ecou datorită rafturilor aproape goale. Odată, după ce fripsese fără speranță două bucăți de carne o anunțase pe Lauren: „Cred că voi scrie o carte despre arta culinară pentru un bărbat singur.”

Să aleagă mâncarea pentru micul dejun nu era dificil.

— Să vedem… Putem mânca suc de roşii sau… suc de roşii. Brioşe englezeşti, arată bine, nu?… Şi cele cinci ouă, se roagă să fie făcute omletă, da?

Lauren intră în cameră în timp ce el punea mâncarea pe masă.

— Drăguț, spuse ea studiindu-i munca. Cândva, vei face o nevastă fericită.

Câteva şuviţe de păr strălucitor căzură din prosopul pe care şi-l înfăşurase în jurul capului. Zâmbetul ei arăta, aşa cum anunțase, că doreşte să înceapă dimineața din nou.

— Deci, spuse Paul intenționat, care sunt planurile tale pentru azi?

Era mulțumit că reuşise să se lupte cu impulsul de a-i spune dintr-o suflare vestea nouă. Trebuia să-i spună în mod obişnuit, la fel cum şi ea îi spunea adesea ca pe un fapt obişnuit despre mesele luate la Casa Albă sau despre sarcina de a ajuta un senator să câştige campania.

— David, doreşti să-mi spui ceva?

— Scuze?

Se încordă pentru a-şi păstra indiferența. Lauren zâmbi.

— Colega mea de cameră din colegiu a pregătit odată o petrecere surpriză pentru mine. Chiar înainte ca toată lumea să sară şi să strige avea aceeaşi expresie pe față ca şi tine acum.

— Bine, cred că am nişte veşti bune, spuse el, nonşalanța lui arătând acum ca o parodie. Doctorul Wallace Huttner părăseşte mâine oraşul pentru câteva zile.

— Şi?

— Şi… m-a rugat pe mine să fac vizitele cu el în seara asta şi să-i preiau pacienții până se întoarce.

— Oh, David, e minunat. Wallace Huttner! Sunt impresionată. Cele mai lăudate perechi de mâini din Boston de la Arthur Fielder.

— Acum ştim că este destul de inteligent să recunoască adevăratul talent chirurgical când îl vede. O să îi iau locul până când se întoarce de la conferința de trei zile de la Cap.

— Şi stai acolo, încercând să mă impresionezi cu cât de blazat primeşti lucrurile. Ce caraghios eşti, David.

Omleta, care nu arăta prea apetisant, rămăsese pe farfurie în timp ce Lauren îi punea întrebare după întrebare.

— Huttner a fost lăudat în *Time*, ştii asta?

— Şi a operat câțiva şeici şi prim miniştri. Dar se îmbracă încă cu câte un crac al pantalonilor o dată, ca noi toți ceilalți.

— Fii serios măcar o dată. Asta ar putea să însemne mai mulți bani pentru tine?

Ochii lui David se îngustară. Îi studie fața câteva secunde căutând ceva mai mult decât un interes superficial în spatele întrebării ei. Deşi lipsa unui salariu corespunzător unui chirurg obişnuit îl deranja arareori, o luptă pentru asta va trebui să apară odată. Lauren părea incapabilă sau nu dorea să accepte realitățile economice fluctuante ale unei specializări medicale, faptul că era dependent de referințele date de alți medici, în special într-un oraş ca Boston, cu excesul lui de medici. Chiar după doi ani la spitalul Boston Doctors realiza că mulți dintre colegi aveau încă rezerve în legătură cu el. Vorbele lor îi sunau în urechi: „Shelton? Oh, da, aş putea să-l recomand acelei femei. Dar ea nu e o persoană cu care să te descurci uşor şi, sincer, nu sunt sigur că el s-ar putea descurca. Vreau să spun că după necazul acela pe care l-a avut, a fost făcut bucăți după moartea soției şi a copilului. Aş vrea să-l ajut, sincer. Dar ce impresie şi-ar face despre mine pacienta dacă aş trimite-o la un chirurg, iar el ar avea o cădere şi nu ar face față?”

Nu era uşor. Niciodată nu s-a aşteptat să fie.

Îngrijorarea lui Lauren asupra situației lui financiare era de înțeles, deşi cumva era descurajantă. Va dura, încercase el să-i explice. Totul era o chestiune de timp. Expresia ei nu părea să-l judece. Totuşi, David simțea că trebuie să trateze problema cu mânuşi.

— Huttner este şeful departamentului. Ar putea să însemne mai multă acceptare din partea doctorilor care le recomandă pacienților un chirurg.

Orice recomandare din partea acestora ar fi o îmbunătățire, gândi el trist. Încă intra atât de rar în sala de operații încât uneori asistentele stăteau şi după intrarea lui aşteptând să apară chirurgul.

— Te-a chemat să fi partenerul lui?

— Lauren, omul de-abia mă cunoaşte! A văzut doar şansa să arunce nişte firmituri în direcția unui doctor care se zbate pentru ele, asta-i tot.

— Bine, domnule de gheață, spuse ea zâmbind, poți să te porți aşa cum doreşti. Am eu emoții destule pentru amândoi. La ce oră trebuie să preiei munca de la el?

— Ne întâlnim la spital la şase. Ar trebui să terminăm până la opt sau nouă şi... Doamne, acum mi-am amintit. Familia Rosetti ne-a invitat la ei la cină azi sau mâine. Le-am spus că vom merge.

— Eu nu pot. Vreau să zic că am de lucru.

— Nu-ți place de ei, aşa-i?

— David, te rog, am mai trecut prin asta. Cred că familia Rosetti sunt nişte oameni foarte drăguți.

Vorbele ei erau ipocrite. Încercările nereuşite ale lui David de a o atrage în prietenia lui îndelungată cu proprietarul tavernei şi soția lui rămâneau o sursă de tensiune.

— Bine. Îi voi telefona lui Joey şi voi amâna, spuse David, uşurat că nu s-a ajuns iar la o confruntare.

— Asta ar fi bine. Vorbesc serios.

Era felul lui Lauren de a-i mulțumi că nu o obligase.

— Chiar trebuie să lucrez. De fapt, zbor la Washington în dimineața asta. Preşedintele va anunța detalii despre ultimul program economic şi cei de la serviciu doresc să acopăr subiectul din punct de vedere personal, uman. Probabil voi sta vreo două zile.

— În acest caz ai nevoie de toată hrana pe care poți să o mănânci.

Arătă spre farfuria ei neatinsă.

— Mai vrei o porție de omletă?

Lauren se uită la ceas, se ridică şi se întinse cât putu de mult.

— Lasă-le acolo până mă întorc de la Washington.

Ajunse la jumătatea drumului spre dormitor şi adăugă:

— Pot doar să se îmbunătățească cu timpul.

Ea chicoti şi merse pe hol în timp ce David sărise să o prindă. Aşteptă până când el ajunse aproape de uşa dormitorului înainte să i-o trântească în față şi să o încuie.

— Vei regreta asta, strigă David din spatele uşii. Într-o zi voi deveni un bucătar-şef faimos şi mă voi căsători cu Contesa din Lusitania. Atunci mă vei pierde pentru totdeauna.

Douăzeci de minute mai târziu Lauren ieşi din dormitor, arătând năucitor într-un costum maro şi o bluză bej. O eşarfă de mătase atârna liber în jurul gâtului.

— Nu te purta ca omul cavernelor, David, spuse ea, anticipând îmbrățişarea şi blocând-o cu o mână întinsă. Trebuie să mențin această înfățişare toată ziua. Auzi, aproape am uitat. Trebuie să mă ajuți.

— Numai dacă pot să mă port ca omul cavernelor.

— David, e serios.

— Bine.

Îi arătă că e gata să o asculte.

— Biroul senatorului Cormier a anunțat că se internează la spitalul vostru într-o zi sau două pentru o operație. Vezică biliară, cred.

— Eşti sigură? Cormier pare tipul care s-ar interna mai curând la White Memorial decât la Boston Doctors.

Lauren aprobă.

— Crezi că ar putea fi pacientul lui Huttner?

— Nicio şansă. Huttner nu ar accepta să se pună în serviciul unei persoane cu asemenea renume.

— Crezi că ai putea să-l vezi? Sau mai bine, să mă duci pe mine să-l văd? Campania lui de creştere a taxelor la companiile de petrol i-a creat nişte probleme. Un interviu exclusiv ar fi super pentru cariera mea.

— Voi încerca, dar nu pot garanta.

— Mulțumesc, eşti un drăguț.

Lauren îi ură noroc cu noile responsabilități, îi strânse mâinile şi îl sărută uşor pe gură. Apoi, cu un, „Să fii băiat cuminte” ieşi din apartament pe hol, către lift. Timp de câteva

minute David a stat tăcut lângă uşă, respirând izul de parfum lăsat în urmă, dar simțind doar un gol straniu.

— Ar fi putut cel puțin să guste, îşi spuse el în timp ce strângea masa. În ciuda aspectului omletei.

Paznicul de noapte era gras. Gras şi extraordinar de lent. Din spatele unei uşi, asistenta, o femeie arătând fragil, cu părul de culoarea soarelui, privea şi aştepta să-şi termine plimbarea pe hol. Când şi când se oprea să încerce uşa unei camere de depozitare sau să verifice dulapurile personalului.

B-2 Vest, în aripa de vest a spitalului Boston Doctors, era, în afara celor doi, goală. Asistenta se uita la tavanul murdar, iluminat cu becuri şi pielea începu să o mănânce. Era o femeie micuță, arătând impecabil, cu un machiaj atât de meticulos aplicat încât era aproape invizibil. Nerăbdătoare, începu să-şi frece degetele. Paznicul nu mai termina. Se uită la ceas. 45, poate 50 de minute în siguranță era mai mult decât destul, cu condiția să se poată mişca şi să nu mai apară alte întârzieri neaşteptate. Un gândac se strecură pe sub piciorul ei şi pentru un moment simți că i se face rău. Se forță să se relaxeze şi să aştepte. În final, paznicul termină. Încuie cutia de siguranță, începu să fluiere *Marşul Colonelului Bogey* şi, după ce mai făcu înăuntru câțiva paşi, ieşi lăsând-o singură. Pentru unii ar putea părea prostuț, sau vesel, sau chiar drăguț. Pentru femeia delicată care îl observa era, pur şi simplu, respingător.

Mai aşteptă câteva secunde, apoi se deplasă rapid către dulapul cu numărul 178, apoi formă combinația scrisă pe cartonaşul pe care Dalia i-l trimisese. Siringa subțire, pe jumătate umplută, era exact acolo unde i se spusese. O ținu în lumină, apoi o băgă în buzunarul din față a uniformei fără pată. Mai verifică o dată ceasul şi o porni prin tunelul care ducea în aripa de sud. Luă liftul, coborî din el în spatele unor scări, apoi pe jos, în fugă, încă două rânduri de scări. Ajungând în camera 438 se opri, recăpătându-şi în linişte respirația.

În lumina slabă îl vedea pe John Chapman. Omul dormea, ghemuit în poziție fetală, cu fața către ea. De sub cearşafuri se vedea sonda prin care curge urina într-un sistem de colectare din plastic. Recuperarea lui Chapman după operația la rinichi decursese fără evenimente majore. Femeia zâmbi la gândul acesta. Fără evenimente majore… până acum.

Verifică coridorul. Se aştepta să înceapă sosirea asistentelor. Liniştea fragilă a nopții se menținea încă, dar asistenta ştia că într-o jumătate de oră va începe haosul din timpul zilei. Era momentul. Pulsul îi devenise mai rapid. Şoc anafilactic! Era în spital de aproape 15 ani şi nu văzuse un caz de la început la sfârşit, nu fusese lăsată singură să vadă.

Se apropie de pat. Pe noptieră erau flori. Un buchet de crini. Lângă vază era un carton. „Toate cele bune, Lily". Şopti cuvintele fără să le citească. Nu era nevoie. Erau cuvintele ei. Lângă vază erau aşezate lanțul de argint al lui Chapman şi eticheta cu însemnările medicale. Lumină discul cu pixul lanternă. Zâmbi din nou. Spunea, DIABETIC, ALERGIC LA PENICILINĂ, ALERGIC LA ÎNȚEPĂTURILE DE ALBINĂ. Mica siringă pe care o ținea în mână conținea venin de albine concentrat, utilizat de alergologi ca să desensibilizeze pacienții cu risc ridicat. Deşi practic vorbind doza era enormă, era încă destul de mică să scape neobservată la o autopsie normală.

Fața ca de cacao a lui John Chapman era relaxată. Chiar şi adormit părea că zâmbeşte. Asistenta îşi trase un scaun şi se aşează. Cu o mână pregăti acul siringii. Cu cealaltă îi mişcă uşor umărul.

— Domnule Chapman, John, trezeşte-te. E dimineață.

Ochii lui Chapman se deschiseră puțin.

— Micuțule înger? Tu eşti?

Vocea îi era răguşită. Copilăria în Jamaica cu 25 de ani în urmă lăsase amprente asupra accentului. Se concentră asupra ei şi zâmbi.

— Oh, dar tu arăți ca cineva la care ai ce vedea, spuse el. E într-adevăr dimineață sau eşti unul din visele mele?

— Nu sunt vis. Dar am venit puțin mai devreme. Schimbul meu începe doar peste o jumătate de oră.

Desfăcu capacul, golind veninul în vene.

— Am venit mai devreme doar ca să te văd.

— Ce?

Nu-i răspunse. În schimb se uită intens la expresia ironică apărută pe fața lui Chapman, care repede se transformă în înțelegere.

— Eu… mă simt ciudat, Angel. Chiar ciudat.

În voce se simțea panica.

— Mă mănâncă peste tot… Angela, se întâmplă ceva cu mine. Ceva groaznic. Mă simt ca şi cum aş muri.

Femeia îl privea afectuos. *Chiar mori*, se gândi ea. *Chiar mori.*

Dintr-o dată, reacția anafilactică lovi cu toată forța. Nasul şi gâtul i se umflară. Spasmele cuprindeau muşchii din jurul tuburilor branhiale. Asistenta se întoarse pentru a se asigura că uşa este închisă. Reacția era mai rapidă şi mai spectaculoasă decât îşi imaginase ea vreodată. De fapt, hotărâse, era mai spectaculoasă decât orice văzuse vreodată.

— An… gel… Te rog…

Vorbele lui Chapman abia se auzeau. Ochii îi erau larg deschişi. Instinctiv îi luă pulsul, dar ştia că deja apăruse colapsul vascular. O secundă mai târziu ultima bucată din pasajul respirator al lui Chapman se închise. Căzu pe spate şi rămase nemişcat.

Asistenta cu părul ca soarele îşi ținuse respirația în timpul ultimelor momente, apoi expiră. Pe fața ei fără vină strălucea un zâmbet, arătând că-şi considera, o dată în plus, îndeplinită datoria.

Ceasul de perete Seth Thomas din sufragerie arăta 7:30 când David termină de pus vasele în chiuvetă şi se schimbă într-un trening albastru. Studiase colecția de discuri înainte de a alege Copeland Rodeo şi apoi începu o serie de mişcări uşoare de întindere. Copeland era alegerea perfectă, gândi el,

în timp ce scotea un set de greutăți de sub pat. Zece minute le ridică în diverse poziții şi unghiuri, forțându-se mai tare decât de obicei până când tensiunea creată de plecarea lipsită de emoție a lui Lauren dispăru. Greutățile deveniseră o terapie la fel de mult mentală cât şi fizică, făcând parte din ritualul de dimineață de aproape cinci ani, de când David hotărâse să se întoarcă la chirurgie repetând doi ani istovitori de rezidențiat. În aceeaşi zi fumase ultima țigară şi alergase prima milă. În câteva luni îşi recăpătase tonusul pierdut în cei trei ani cât stătuse departe de sala de operații.

Lucind din cauza transpirației datorată antrenamentului, înşfăcă cronometrul şi cheile, băgându-le în buzunarul pantalonilor de trening în timp ce ieşea pe uşă. Trecu pe lângă liftul îngust, alegând scările de la capătul holului. Coborî grăbit patru etaje, traversă holul slab luminat al clădirii, ieşind pe Commonwealth Avenue. Soarele îl orbi ca un blitz. Era una din acele zile cu care se laudă cei din Noua Anglie când le spun străinilor că este cel mai bun loc de pe pământ unde să trăieşti. Una din acele zile care face din luna februarie doar o amintire îndepărtată, care îl ajută să uite, cel puțin pentru un timp, zilele reci şi umede din aprilie şi pe cele apăsătoare, ca de cuptor încins din mijlocul lui august. La început rigid, dar apoi intrând în ritm, alergă cele câteva străzi până la esplanadă. Trecu pe lângă ulmi şi stejari, care acum erau împodobiți cu roşu, portocaliu şi auriu. Aerul, deşi mai târziu se va umple de gazele de eşapament ale navetiştilor, era ca apa de munte.

David traversă Storrow Drive şi menținu ritmul în timp ce se întorcea pe aleea asfaltată paralelă cu râul. Un timp alergă cu ochii aproape închişi, respirând adânc şi simțindu-se tot mai bine în timp ce simțea toți muşchii din corp răspunzând.

Văzu un vâslaş pe râul Charles, arătând ca un gândac gigantic. Chiar la acea oră matinală erau oameni împrăştiați pe bănci citind, desenând sau stând pur şi simplu în aerul dimineții. Cicliştii treceau în linişte pe lângă el în ambele direcții. Câinii îşi târau stăpânii după ei. Studenți cu fețele

concentrate, cu cărțile în rucsacii purtați pe spate, mergeau fără chef spre sălile în care lumina artificială lua locul soarelui de toamnă.

David îşi verifică cronometrul şi se uită în jurul său. Mai puțin de şase minute până la pod. Câştigase primul pariu. Mai devreme sau mai târziu un Rolls Royce şi o diplomă de la Berkshires vor fi ale lui. Ştergându-şi sudoarea din jurul ochilor, slăbi puțin ritmul. Din dreapta lui o fată desculță, îmbrăcată în blugi şi un tricou roşu, arunca un disc către prietenul ei.

— Două Twinkies şi un Big Mac dacă îl prinde, rosti gâfâind chiar înainte ca discul să se rotească către râu, să atingă pământul şi să se oprească într-o bancă. Mulțumesc lui Dumnezeu, râse el cu voce tare.

La marcajul de trei mile se întoarse înapoi.

— Totul merge din ce în ce mai bine, spuse el cu voce tare, însoțind fiecare silabă cu paşii adidaşilor Nike pe asfalt. Mai bine şi mai bine şi mai bine.

Doamne, ce bine e să fii viu din nou.

Capitolul 2

Christine Beall scăzu viteza Mustangului albastru deschis când trecu pe lângă portarul de la secțiunea C a parcării, forțându-se să zâmbească slab când el îi făcu cu mâna. Trecu pe lângă câteva locuri de parcare libere fără să le observe, apoi ochi unul în colțul cel mai îndepărtat de poartă şi parcă. Păşind pe pietriş îşi aranjă costumul de asistentă bine croit şi se uită pieziş la soarele dimineții, dar cedă rapid, încercând să absoarbă toată magia zilei scânteietoare de toamnă. Preocuparea ei pentru gândurile altora, problemele altora, făcea încercarea imposibilă.

Secțiunea C era o parcare adiacentă alocată spitalului Doctors pentru a face față nevoilor în personalului în permanentă creştere.

Christine porni spre stația microbuzului, apoi se decise că avea nevoie de timp şi cele trei clădiri pe lângă care trebuia să meargă pe jos erau ca o punte între lumea de afară şi spital. În față, două alte asistente care intrau şi ele în schimbul de seară îi făcură cu mâna să li se alăture, dar după câțiva paşi rapizi se opri şi le făcu semn să plece.

Oprindu-se la vitrina unui magazin de mobilă la mâna a doua, îşi studie imaginea în fereastra prăfuită. *Arăți obosită*, gândi. Obosită şi îngrijorată… şi speriată. Nu era o femeie înaltă. Părul ei ca nisipul era legat într-o coadă de cal pe care o prindea sub bonetă înainte să înceapă munca. Pomeții obrajilor şi baza nasului îi erau pline de pistrui, încă închişi la culoare datorită soarelui verii.

— Ce ai de gând, copilă? întrebă ea încet imaginea din vitrină. Chiar eşti pregătită să începi toată treaba asta? Peg-nu-ştiu-cum poate că e pregătită. Charlotte Thomas poate fi pregătită. Dar tu eşti?

În final, cu o ridicare nedecisă din umeri, se întoarse şi porni pe lângă clădire. Spitalul Boston Doctors arăta ca o hidră masivă de sticlă şi cărămizi cu trei tentacule

întinzându-se spre nord şi est în Roxbury şi alte trei spre sud şi est către centrul oraşului. În cei 105 ani de când exista, mai multe aripi crescuseră, decăzuseră şi muriseră, doar pentru a fi înlocuite cu altele mai mari şi mai înalte. Construcțiile în curs de desfăşurare erau parte din existența lui ca şi uniformele albe care intrau şi ieşeau într-una. Fiind incapabili să găsească vreodată un binefăcător destul de generos ca să-i înzestreze cu o clădire întreagă, administratorii spitalului au adoptat o politică fără nicio imaginație de a numi tentaculele după direcția spre care se întindeau.

Uşile prin care Christine intrase în holul principal erau undeva între aripile de sud est şi sud. Se uită la ceasul mare auriu aflat pe un raft de marmură deasupra biroului de informații. Două şi jumătate. Mai erau 30 sau 35 de minute înainte ca schimbul de dimineață din Patru Sud să lase locul schimbului din care făcea şi ea parte, care lucra de la patru la unsprezece.

Christine se sprijini de o coloană de piatră şi supraveghe activitatea care se desfăşura în jurul ei. Pacienții şi vizitatorii umpleau toate scaunele disponibile, în timp ce alții stăteau la biroul de informații sau mergeau dintr-o aripă în alta. Lângă scaunele de plastic se vedeau scaunele cu roți. Scena, pe care o văzuse de sute de ori în ultimii cinci ani, îi inspira încă fascinație şi venerație. Existau zile, zile speciale, când simțea o legătură fizică între corpul ei şi spital. Zile în care simțea pulsul spitalului ca şi cum ar fi fost al ei.

Traversă încet holul şi se alătură mulțimii care mergea spre aripa de sud. Etajul Christinei, Patru Sud, ca majoritatea celorlalte din aripa cu şapte etaje, conținea un amestec de pacienți cu probleme medicale şi chirurgicale, fiecare cu câte un medic privat.

Câțiva rezidenți, răspândiți peste tot prin spital, serveau cazurile de urgență. La Patru Sud, ca la toate celelalte etaje private din toate spitalele, asistentele erau singurul personal medical prezent ziua întreagă.

Ieşind din lift, Christine se uită pe hol verificând dacă este semnalată vreo urgență sau dacă vede vreun echipament care să sugereze că ar fi probleme în vreuna din camere. Totul părea normal, dar instinctul, format în cinci ani, îi şoptea că ceva nu era în regulă. Era aproape de camera asistentelor când auzi țipete şi plânsete de la un capăt al coridorului. Christine începu să alerge. Când trecu de camera 412 îi aruncă o privire lui Charlotte Thomas, care dormea, părând liniştită după ce trecuse printr-o comoție. Plânsetele veneau din camera 438, camera lui John Chapman. Christine se opri la uşă. Camera arăta ca după măcel. Podeaua era acoperită de bomboane, cărți, flori şi vaze sparte. Într-un scaun, cu mâinile acoperindu-şi fața, era soția lui John Chapman, o femeie mândră, bondoacă, pe care Christine o întâlnise când el se internase. Patul nu avea aşternuturi şi era gol.

— O, Doamne, murmură Christine.

Traversă camera şi îngenunche lângă femeia care plângea văicărindu-se.

— Doamnă Chapman?

— Johnny al meu e mort. S-a dus. Toți mi-au spus că va fi bine şi acum e mort.

Se uita la podea printre degete, vorbind mai mult cu ea însăşi decât cu Christine.

— Doamnă Chapman, sunt Christine Beall, una din asistentele din schimbul de seară. Pot să vă ajut cu ceva? Să vă aduc ceva?

Pe Christine o durea moartea lui John Chapman. Aproape legendarul luptător pentru drepturile negrilor şi ale altor minorități, fusese adus sus şi era bine când ea părăsise spitalul cu 16 ore în urmă.

— Nu, nu, sunt bine, răspunse într-un final femeia. Eu... doar că nu pot să cred că Johnny al meu e mort.

Christine se uită prin preajmă. Câteva vaze de flori erau întregi, dar cele mai multe erau aruncate pe podea sau sfărâmate de pereți.

— Doamnă Chapman, cine a făcut asta?

Femeia ridică privirea. Ochii îi erau roşii şi umezi, fața descompusă de durere.

— Eu, eu am făcut-o. Am venit să strâng din camera lui Johnny. Dintr-o dată m-a izbit adevărul că el nu mai este. Că nu se va întoarce niciodată. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este o asistentă care încerca să mă oprească să fac praf toate cadourile lui Johnny. A primit chiar o carte de la guvernator, ştii. Doamne, sper că n-am rupt-o.

— N-ați rupt-o, doamnă Chapman. E chiar aici. Şi v-am adus sucul de portocale pe care l-ați cerut.

Christine se întoarse către voce. Angela Martin dădu din cap în semn de salut, apoi îi întinse cartea şi sucul.

— L-am sunat pe preotul dumneavoastră. Va ajunge imediat.

La vederea Angelei, imaculată şi senină în ciuda celor opt ore dificile de serviciu, femeia se calmă vizibil.

— Mulțumesc, copilă. Ai fost atât de drăguță cu mine. Şi cu Johnny al meu.

Arătă spre mizeria pe care o făcuse.

— Eu… îmi pare rău pentru asta.

— Nicio problemă, spuse Angela. O să chem femeia de serviciu. Va avea grijă de asta. Veniți, să stăm într-o cameră liniştită până când vine preotul.

Îşi puse brațul slab pe umerii tremurânzi ai femeii îndurerate şi o conduse afară.

Christine stătea în mijlocul rămăşițelor şi îşi amintea de surpriza inițială când descoperise umorul şi blândețea lui John Chapman. Oare era ceva ce ar putea face acum pentru soția lui? Nimic, decise ea. Cât timp Angela Martin era cu ea, se afla pe mâini pricepute şi extraordinar de miloase. Christine o porni spre uşă, apoi se întoarse văzând două vaze întregi. Se gândi că poate doamna Chapman ar dori să le ia acasă. Se uită la inscripția de pe cea verde. Crini… de la Lily?

Fir-ar să fie, ce mai urmează? Clătină din cap. O moarte neaşteptată şi un nume bizar de floare. Toate păreau să fie continuarea unei zile care de la început îi scăpase de sub control. Colegele ei de cameră, Lisa şi Carole, erau ambele plecate la serviciu când telefonul a început să sune. A apăsat pe ceasul deşteptător apoi şi-a dat seama de unde venea sunetul insistent. A încercat să-şi îngroape capul sub pernă. În final a dat buzna în bucătărie, convinsă că soneria se va opri imediat ce va ajunge la receptor. Nu s-a oprit.

— Numele meu e Peg, spuse cea care sunase cu o voce care era în acelaşi timp blândă şi puternică. Sunt unul din directorii Frăției Asistentelor de la voi. Este un pacient la etajul tău în spitalul Doctors pe care aş vrea să-l evaluezi şi, dacă-l consideri potrivit, să-l prezinți pentru analiză la Comitetul tău Regional de Evaluare. Nu pot să fac eu asta fără a fi pusă într-o situație jenantă din moment ce nu mai sunt asistentă activă.

Christine îşi băgă capul sub robinet, apoi se frecă pe față cu apă rece. Deşi menționarea numelui frăției o trezise ca şi când ar fi primit o palmă, dorea să fie sigură. Bâlbâi:

— Nimeni nu m-a mai sunat să-mi ceară… Vreau să spun…

Femeia anticipase îngrijorarea ei.

— Te rog, Christine, ascultă-mă. Cum avem reguli în frăția noastră nu ai nicio obligație să faci decât ce crezi din adâncul inimii că e bine. O cunosc de mulți ani pe femeia pentru care te sun. Sunt sigură că nu ar dori să trăiască în situația în care e acum. Are dureri mari şi starea ei, din ceea ce am reuşit să aflu, e fără speranță.

În acel moment Christine şi-a dat seama, chiar fără să i se spună, pe cine i se cerea să evalueze.

— E vorba despre Charlotte, nu? Charlotte Thomas.

— Da, Christine, ea e.

— Eu… M-am gândit mult la ea ieri, în special din cauza agoniei prin care a trecut în ultimele zile.

— Plănuiai să raportezi tu însăți cazul?

— Noaptea trecută. Aproape am făcut-o noaptea trecută. Ceva m-a oprit. E o femeie remarcabilă şi eu… vocea Christinei se stinse.

— Calea pe care noi am ales să o urmăm nu va fi niciodată uşoară, îi spuse femeia. Dacă vreodată îți va deveni uşor, vei şti că eşti pierdută.

— Înțeleg, răspunse cu voce sumbră Christine. Schimbul meu începe la trei după amiază. Dacă atunci mi se va părea în regulă, voi completa raportul şi voi lăsa Comisia de Evaluare să decidă.

— Asta e tot ce pot să-ți cer sau să aştept de la tine, Christine. Poate, cândva în viitor ne vom putea întâlni. La revedere.

— La revedere, răspunse ea, dar femeia închisese deja.

Seara trecută, înainte de a adormi, Christine îşi făcuse o listă ambițioasă de proiecte pentru această zi. Dintr-o dată, cu un singur telefon, niciunul nu mai conta. Luă un ibric cu ceai în sufragerie şi se ghemui într-un fotoliu, total absorbită de gândurile despre Frăția Asistentelor Vieții. Timp de trei luni care urmaseră după inițierea ei în această mişcare, viața ei căpătase un alt înțeles şi un alt scop. Acum i se cerea să-şi testeze acel scop. Cu viața lui Charlotte ca miză, testul nu va fi uşor.

Cu gândurile monopolizate de Charlotte Thomas şi John Chapman, Christine intră să-şi lase haina. Două dintre asistentele din schimbul de dimineață puseseră deoparte foile de observație şi discutau care din medicamentele lui John Chapman era cel mai probabil să-i cauzeze reacția fatală. Christine nu dorea să li se alăture. Le salută din cap şi apoi spuse:

— Merg să o văd pe Charlotte câteva minute. Trimiteți pe cineva în camera 412 să mă cheme dacă nu vin până când începe raportul. Bine?

Femeile îi făcură cu mâna şi se întoarseră la conversația lor.

Trecuseră aproape două săptămâni de la operația lui Charlotte Thomas, două săptămâni în timpul cărora Christine fusese în camera 412 de zeci de ori. În ciuda vizitelor frecvente, în timp ce se apropia de uşă, o imagine stranie îi apăru în minte. Era imaginea care îi venea în minte aproape de fiecare dată când se pregătea să intre în 412. Bine, nu era exact o imagine, mai mult o dorință. Era o imagine vie, în ciuda a ceea ce partea ei profesională, practică, ştia. Charlotte ar sta în scaunul de lângă pat, scriind o scrisoare. Părul ei castaniu ar fi pieptănat cu grijă spre spate, prins cu o cordeluță roz. Liniile fine de la colțurile ochilor şi de la marginea buzelor s-ar ridica de plăcere la apariția „super asistentei". Ar arăta la fel de sănătoasă şi radioasă şi plină de viață la 60 de ani cum probabil că arătase şi la 16. O femeie total împăcată cu ea însăşi. Aşa arătase în fiecare zi în timpul şederii din luna august pentru… testele de diagnostic. În momentul dinainte de a intra, Christine îşi imagină vocea, la fel de clară şi de pură ca un pârâu de munte, spunând, „Ah, dulce Christine. Echipa mea de energie formată dintr-o singură femeie, vino să aduci voioşie unei bătrâne bolnave…"

La picioarele patului Christine se opri şi închise ochii, scuturându-şi capul ca şi cum încerca să alunge imaginile şi speranța. Charlotte era întinsă pe partea dreaptă, menținută în acea poziție de mai multe perne. Christine se apropie de capul patului în vârful picioarelor. Charlotte părea adormită. Respirația aspră, aproape sforăind, era grea şi nenaturală. Tuburile de oxigen făcute să se potrivească în nările ei alunecaseră pe un obraz, făcând să se vadă dungi roşii pe acesta, cauzate de presiunea continuă. Fața îi era buhăită şi galbenă. Din pungi de plastic agățate de cealaltă parte a patului, curgea un fluid în tuburi de plastic.

Christine era gata să plângă în timp ce se aplecă şi îi dădu cu blândețe părul la o parte de pe față. Ochii femeii se agitară puțin apoi se deschiseră.

— Altă zi, spuse Christine cu voioşie în voce, dar tristețe în zâmbet.

— Altă zi, sună ca un ecou vocea slabă a Charlottei. Ce face fata mea?

Ce tipic, se gândi Christine. Zăcând acolo aşa şi ea întreabă ce fac eu.

— Puțin obosită, dar în rest bine. Şi cum e fata mea?

Pe buzele Charlottei apăru o jumătate de zâmbet, apoi spuse:

— Ar trebui să ştii mai bine, nu să întrebi.

Ridică o mână învinețită şi trase uşor de tubul roşu de plastic pe care îl introduse într-o nară.

— Nu-mi place asta, şopti ea.

Christine dădu din cap. Tubul nu era acolo când plecase seara trecută. Vorbele îi erau forțate.

— Probabil că ai ceva probleme cu stomacul... Tubul îl fereşte să se umple cu fluid. E ataşat de o maşină care absoarbe. Asta e şuieratul pe care îl auzi.

Întoarse privirea. Christine simțea tuburile, vânătăile, durerea ca şi cum erau ale ei. Ştia că din perspectiva ei lucrurile o luaseră într-o direcție greşită, mai mult decât cu oricare pacient de care avusese grijă. De multe ori dorise să fugă din cameră din cauza propriilor sentimente. Să o paseze pe Charlotte Thomas la altă asistentă care să o îngrijească. Dar rămăsese acolo întotdeauna.

— Ce face acel prieten al tău? întrebă Charlotte.

Schimbarea subiectului era felul ei de a spune că a înțeles. Nu era nimic de făcut cu tuburile. Christine se aşeză în genunchi şi cu stinghereală de fetişcană îi spuse:

— Charlotte, dacă vorbeşti despre Jerry, nu e prietenul meu. De fapt, cred că nici nu-l plac prea mult.

De această dată Charlotte reuşi să zâmbească şi să facă cu ochiul.

— Charlotte, e adevărat. Nu mă ascund de tine. Bărbatul e... Un încrezut, egoist... hoțoman.

Charlotte întinse mâna şi o dezmierdă uşor pe obraz. Dintr-o dată, prin lumina slabă, Christine o privi în ochi. Aveau o strălucire stranie, minunată pe care nu o mai văzuse înainte.

În vocea Charlottei era o putere pe care Christine aproape o simțea.

— Toate răspunsurile sunt în tine, draga mea Christine. Ascultă-ți doar inima. Oricând vrei să şti ceva cu adevărat, ascultă-ți inima.

Mâna îi căzu într-o parte. Ochii i se închiseră. În câteva secunde adormise adânc. Christine se uită în jos la ea, gândindu-se la înțelesul din spatele vorbelor ei. *Nu vorbea despre Jerry*, se gândi ea. *Ştiu sigur că nu.*

Ca în transă, merse prin hol la raportul schimbului. Camera era plină. Opt asistente din cele care terminau şi două din schimbul ei erau aşezate în jurul unei mese acoperită cu hârtii, grafice, căni de cafea, scrumiere şi câteva sticle de cremă de mâini. Una dintre femei, Gloria Webster, încă scria. Gloria era de vârsta Christinei, avea părul oxigenat şi avea un machiaj gros, irizat. Ridică privirea, sorbi o gură de cafea, apoi se întoarse la scrisul ei. În acelaşi timp vorbi.

— Bună, Beall.

— Bună, Gloria, ai avut o zi grea?

Blonda continua să scrie.

— Nu prea rea. Acelaşi rahat. Doar că puțin mai mult decât de obicei, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Puse jos cafeaua.

— Mai e mult până la raport? întrebă Christine.

— Un minut. Ca de obicei sunt ultima care am scris aceste note nenorocite. Cred că ar trebui să scriem una singură şi să o copiem pe fiecare grafic. Toate spun acelaşi lucru de fiecare dată, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Râsul scurt al Christinei era doar din considerație pentru cealaltă femeie.

Una din celelalte asistente rezumă abilitățile Gloriei când făcu observația:

— Poate fi neatentă ca naiba când face note sau alte lucruri, dar nu dă niciun ban nici pe pacienți.

Ultimele două asistente sosiră şi luară loc la masă. Raportul începu cu o discuție despre pacienții noi care fuseseră

internați pe etaj în timpul ultimelor două schimburi, de când plecase schimbul de seară. Aceste cazuri au fost discutate mai detaliat decât celelalte. Chiar şi aşa, cele mai multe comentarii din jurul mesei nu au fost despre pacienți, ci despre doctorii lor.

— Sam Engles, pacientul doctorului Bertram…

— …Uh, Jack Spintecătorul loveşte din nou.

— Bert care Flirtează, zece degete în sala de operație şi o duzină de mâini în jurul asistentelor.

— Stella Vecchione, pacienta doctorului Malchman…

— Mult succes, Stella.

— Donald McGregor, pacienta doctoriței Armstrong…

— E drăguță, nu crezi?

— Drăguță, dar senilă. Scrie ca bunica mea.

— Edwina Burroughs, pacienta doctorului Shelton…

— A cui??

— Shelton, ăla drăguț cu părul creț.

— Oh, ştiu despre cine vorbeşti. Ia droguri sau ceva?

— Ce?

— Droguri. Penny Schmidt de la trei mi-a spus că a auzit de la o asistentă de la blocul operator că Shelton ia droguri.

— Drăguț din partea lui Penny. Are tot timpul o vorbă bună pentru ceilalți. Pariez că găseşte mizerie şi în sterilizator.

Trecură în revistă restul pacienților de pe etaj, cameră cu cameră. În timp ce asculta, Christine ghicea care dintre asistente îşi vor limita raportul la fapte, analize de laborator şi semne vitale şi care va face comentarii despre înfățişarea şi activitățile pacienților. Trei puseseră accentul pe numere, trei pe persoane. Christine ghici sută la sută, observând cu satisfacție că cele orientate spre partea umană erau cele a căror muncă o admira cel mai mult. Gloria Webster nu făcea parte din acest grup.

— Beall, cred că iei camera 412 iar, ca de obicei, spuse Gloria în timp ce stingea o țigară fumată pe jumătate într-o cutie de medicamente. Se adresa tuturor asistentelor cu

numele de familie, mai mult dintr-un sentiment de camaraderie decât dintr-un efort de a arăta dură.

— Bine, nu e nimic de raportat, exceptând faptul că e chiar mai rău decât era ieri, şi asta include escarele, dacă înțelegi ce vreau să spun. Temperatura ei urcă şi coboară. Sucțiunea nazală este programată la fiecare două ore. I-am îngrijit eu escarele, deci nu trebuie să o faci încă patru ore. Doamne, au început să miroase. Nimic mai mult, cred. Întrebări?

Christine se luptă cu tentația de a-i spune: „Da, una. Cum poți vorbi aşa despre o femeie care a avut mai multă minunăție, mai multă magie într-o celulă decât ai tu în tot corpul?”. În schimb, luptându-se cu sentimentele de dezgust şi mânie, dădu din cap.

Restul raportului mai dură 10 minute. Apoi cele şase asistente din schimbul de zi îşi puseră hainele şi plecară. Torța îngrijirii fusese predată. După ce camera se goli, Christine luă fişa Charlottei şi începu să o revadă pagină cu pagină. Procesul era dureros. Pagină după pagină de note, rapoarte şi proceduri. Cronologia unui coşmar medical. În timp ce nota problemele importante, senzația că trebuia rezolvată problema crescu. Era destul. Exact cum spusese Peg la telefon. Destul. Va prezenta Frăției Asistentelor cazul Charlottei. Mai petrecu câteva minute revizuindu-şi notele şi verificând de două ori ca să se asigure că nu omisese nicio informație importantă. Satisfăcută, deschise carnetul ei de telefoane şi copie un număr pe o bucățică de hârtie. Apoi ezită. Gura i se uscă. Se aşeză. *Hai, doamnă,* se îmboldi singură. *Dacă ai de gând să o faci, atunci fă-o.* În momentul în care se ridică mintea ei văzu ochii Charlottei. Sclipirea împăcării, a împăcării fără limite, era mai clară decât înainte. „…Oricând vrei să ştii ceva cu adevărat, ascultă-ți inima.”

Exista un telefon cu cartelă la capătul etajului, acoperit parțial de un geam de metal. Holul de lângă era gol. Christine ezită încă o dată, simțind că hotărârea începea să se năruiască. Poate Comitetul nu o va suna înapoi. Poate când vor analiza cazul nu vor aproba. Poate…

Cu toți mușchii tensionați, își puse bucata de hârtie în față și formă numărul. După două sunete, se auzi un clic, apoi un sunet scurt. O voce înregistrată de femeie spuse „Bună ziua. Zece secunde după ce nu mă mai auziți veți auzi un ton. Apoi vor fi 30 de secunde în care puteți lăsa mesajul, ora la care ați sunat și numărul la care puteți fi găsit. Vă vom suna cât mai repede posibil. Mulțumesc."

Christine așteptă tonul.

— Sunt Christine Beall, schimbul de seară, Patru Sud, spitalul Boston Doctors. Aș dori să trimit un pacient pentru evaluare. Numărul acestui telefon public e 5557181. E ora 3 și 40 după amiază. Voi putea fi găsită la acest număr până deseară la 11. După aceea...

Înainte să poată lăsa numărul de acasă a auzit un sunet puternic și s-a întrerupt. A sunat încă o dată și a finalizat mesajul. Apoi, copleșită din nou de incertitudine, a pus receptorul la loc. Dacă trebuie să se întâmple, se va întâmpla, se gândi ea.

Harrison Weller se uita în gol la tavan, fără să bage în seamă intrarea Christinei. La micul televizor Sony suspendat deasupra patului de un braț de metal se auzea muzica de final de la *The Guiding Light*. Nu părea că se uită. Avea 75 de ani, dar fața sa îngustă, stâncoasă era senină și fără vârstă.

— Domnule Weller, cum vă simțiți? întrebă Christine, apropiindu-se de el. De ce ați tras draperiile? E atât de frumos afară. Lumina soarelui vă face bine.

Se uită la ea și se forță să zâmbească.

— Charlene, nu?

— Domnule Weller îmi știți numele. Am fost aici aproape în fiecare zi de când ați fost internat. E Christine.

— Zici că e soare afară?

Vocea scârțâitoare a lui Weller o făcea pe Christine să se gândească la un actor de liceu imitând vocea unui bătrân. Ajunsese pe etajul lor după o fractură de șold și devenise imediat răsfățatul asistentelor. Nu părea să-i pese și nici nu

răspundea la alintările lor. Părea adesea confuz sau retras în sine, comportament care-l făcuse pe chirurgul ortoped să-l caracterizeze ca fiind senil.

Christine trase draperiile lăsând camera să se umple de soarele de după amiază. Bătrânul se uită lung la ea pentru un moment, apoi rânji.

— Ei, nu eşti aia drăguță, spuse întinzându-se şi ciupind-o uşor de obraz.

Christine zâmbi şi îi luă mâna în a ei.

— Cum mai e şoldul dumneavoastră, domnule Weller?

— Ce?

— Şoldul, spuse rar, cu o voce care era aproape strigăt. Ați avut o operație la şold. Vreau să ştiu dacă aveți dureri.

— Dureri? La şold?

Era gata să o ia de la capăt când Weller adăugă:

— Nimic. Niciun junghi, simt doar ceva când îmi mişc piciorul la stânga.

Christine fu uimită. Era de departe cel mai complicat răspuns pe care îl primise la întrebările ei de când îl întâlnise. Dintr-o dată realiză.

— Domnule Weller, strigă, aveți aparat auditiv?

— Aparat auditiv? Bineînțeles că am. Am unul de câțiva ani.

— De ce nu-l purtați?

— Nu prea poți purta ceva ce e în dulapul de acasă! îi răspunse el, ca şi cum concluzia era evidentă.

— Dar soția dumneavoastră? Nu-l poate aduce?

— Cine, Sarah? Artrita ei s-a înrăutățit aşa de tare că nu poate veni să mă viziteze.

— Domnule Weller, pot să trimit pe cineva la dumneavoastră acasă să vă aducă aparatul. Ați dori?

— Bineînțeles că aş vrea, Charlene, spuse el, strângându-i mâna. Şi dacă tot se duce spune-i să-mi aducă şi ochelarii. Sarah ştie unde sunt. Nu văd mai departe de nas fără ei.

Pe fața Christinei apăru un zâmbet larg.

— Domnule Weller, cine o ajută pe Sarah acasă dacă e bolnavă?

— Nu ştiu sigur. Annie Grissom, o vecină, o mai ajută când poate.

— Pot trimite o asistentă. Dacă ea crede că soția dumneavoastră are nevoie poate găsi pe cineva să o ajute la treburile casnice.

— Ce?

Începu să repete, dar se opri în mijlocul propoziției şi îl îmbrățişă.

— Nu vă faceți griji, mă ocup eu de toate, spuse cu o voce care era pe jumătate țipăt, pe jumătate râs.

Christine se cutremură apoi se desprinse din îmbrățişare. Simțise o senzație stranie că nişte ochi o priveau din spate. Se întoarse. În uşă era Dorothy Dalrymple, asistenta şefă din spital. Avea cam 55 de ani, părul tuns foarte scurt şi o față angelică. Uniforma strâmtă acoperea un corp de aproape 90 de kilograme. Deasupra papucilor albi de spital apăreau gleznele pufoase. Ridurile din jurul ochilor se adânciră în timp ce evalua scena. Deşi ajunsese să o cunoască profesional pe Dalrymple de-a lungul anilor, niciodată nu a reuşit să se simtă în largul ei în preajma acestei femei. Poate că era statura ei impozantă, poate postura arogantă. Ea fusese cu siguranță destul de deschisă şi drăguță.

Şefa se apropie de ea, oprindu-se la distanță de câteva picioare, cu mâinile în şolduri.

— Bine, domnişoară Beall, spuse mustrător, dar nereuşind să-şi rețină un zâmbet cam strâmb, e o nouă tehnică sau am nimerit într-o idilă care înmugureşte între mai şi decembrie?

Christine zâmbi cu timiditate şi se întoarse către Weller.

— Harrison, spuse ea cu blândețe, ți-am spus că ne vor descoperi. Pur şi simplu nu putem continua să ne întâlnim aşa.

Christine îi strânse mâna, apoi o urmă pe Dalrymple afară din cameră.

De 15 ani de când conducea asistentele la Spitalul Boston Doctors devenise o legendă datorită modului feroce în care îşi proteja „asistentele ei”. Niciodată considerată o gânditoare profundă era foarte cunoscută în comunitatea medicală nu numai datorită carismei ei ci şi faptului că avea o soră geamănă identică, Dora, care era asistentă şefă la Spitalul Suburban, la 15 mile în vestul oraşului. Cele două erau poreclite Tweedledum şi Tweedledee[2], dar niciodată nu li se spunea asta în față. Erau, din ceea ce ştia toată lumea, singurele asistente şefe care mai purtau cu sfințenie uniforma la serviciu. Era un gest, chiar dacă inestetic, care contribuia la popularitatea lor.

Dalrymple puse o mână pe umărul Christinei.

— Aşa, acum spune-mi despre ce era vorba?

Christine îi povesti pe scurt descoperirea ei despre ce-i provocase lui Martin Weller „senilitatea”. Şefa îi împărtăşi entuziasmul.

— Ştii, am petrecut atât de mult timp îngropată în hârtii, cu negocierile şi politicile spitalului că de fapt am uitat ce înseamnă să fii asistentă.

Christine o aprobă modest din cap.

— Flerul pe care-l arăți în munca ta îmi aminteşte că nu contează cât de puțin suntem respectate de medici, nu contează cât ne înjosesc inteligența şi judecata, noi suntem cele care au grijă de pacienți. Cele care-i cunoaştem cu adevărat ca persoane. Cred cu sinceritate că cei mai mulți pacienți care s-au vindecat au fost salvați de asistente nu de medici.

Şi cei care nu s-au vindecat? dorise Christine să întrebe.

O vreme au mers pe hol în linişte, apoi Dalrymple s-a oprit şi s-a întors către ea.

— Christine, eşti o asistentă foarte specială. Spitalul acesta are nevoie de tine şi de cât mai mulți oameni ca tine. Să ştii că întotdeauna poți vorbi cu mine dacă te frământă ceva. Orice.

Cuvintele ei ar fi trebuit să fie liniştitoare, dar ceva din expresia ei nu se potrivea. Christine nu se simțea confortabil şi dintr-o dată i se făcuse frig. Căuta un răspuns când telefonul public de la capătul holului începu să sune. Tresărise la auzul lui de parcă ar fi fost o împuşcătură.

— Nu pare că telefonul are de gând să-şi răspundă singur, Christine, spuse Dalrymple, pornind către el.

— Răspund eu, izbucni ea, trecând pe lângă şefa dezorientată.

Christine încetini pasul pe măsură ce se apropia de telefon, pe jumătate sperând că nu va mai suna până ajunge, în acelaşi timp fiindu-i teamă că asta se va întâmpla. Ezită, apoi ridică receptorul, căutând în buzunar pagina cu notele despre Charlotte Thomas. Cumva ştia cu certitudine că acel telefon este pentru ea. Vocea era a unei femei, o voce dură, cu o urmă de accent.

— O caut pe domnişoara Christine Beall, o asistentă de pe acest etaj.

— Eu sunt, spuse ea, înghițind în sec, simțindu-şi din nou gura uscată.

— Domnişoară Beall, numele meu e Evelyn. V-am sunat ca răspuns la mesajul dumneavoastră de mai devreme. Reprezint Comitetul de Evaluare Regional din New England.

Cu ochi pătrunzători Christine se uită pe hol. Dalrymple plecase. Erau câțiva oameni, personal al spitalului şi vizitatori, dar nimeni la o distanță de la care ar putea auzi.

— Eu... am un caz pe care vreau să-l prezint pentru evaluare şi recomandare, se bâlbâi ea, nefiind chiar convinsă că-şi aminteşte procedura privind ordinea în care ar trebui să decurgă conversația.

— Foarte bine. Voi nota, aşa că te rog să vorbeşti rar şi clar. Nu te voi întrerupe decât dacă voi considera absolut necesar. Te rog să începi.

Mâinile Christinei tremurau în timp ce îşi aşeza notele în față. Trecură 30 de secunde în care gândurile şi emoțiile o copleşiră atât de tare încât nu putu să vorbească. Charlotte

dorea atât de mult să se termine, gândi ea, trebuie să fie bine. Era obligatoriu să fie bine. Totuşi, undeva în adâncul ei, avea o urmă de îndoială. A fost capabilă să continue numai după ce s-a convins singură că şi în cazul în care se aprobă poate oricând să se răzgândească.

— Pacienta în cauză este doamna Charlotte Thomas, spuse monoton şi rar, sperând că reuşeşte să mascheze tremurul din voce. E o femeie albă de 60 de ani, asistentă medicală. În 18 septembrie a suferit o intervenție Miles şi o colostomie pentru cancer de colon. De la operație nu a mai fost bine deloc. O cunosc de când s-a internat în luna august şi am petrecut multe ore vorbind cu ea, atât înainte cât şi după operație. A fost întotdeauna a femeie puternică, activă şi atletică şi mi-a spus de mai multe ori că nu ar dori să trăiască invalidă sau deformată de durere. Până în iulie a lucrat pentru o agenție care avea servicii de sănătate la domiciliul bolnavului.

Christine realiză că era incoerentă. Mâinile îi erau reci şi umede. Ştiuse că nu va fi uşor. Peg îi spusese dimineață că nici n-ar trebui să fie. Totuşi, nu se aşteptase la atâta tensiune. Şi era doar primul caz raportat. Dacă îl aprobau? Dacă ea va trebui să...

— Domnişoară Beall, puteți continua, spuse Evelyn.

În acel moment Christine auzi paşi în apropiere. Panicat, se învârti să vadă cine e.

— Domnişoară Beall, sunteți acolo? întrebă Evelyn.

Dotty Dalrymple stătea câțiva paşi mai încolo. Doamne, ce s-a întâmplat? Gândi Christine. A auzit?

— Domnişoară Beall, sunteți acolo?

Vocea era tot mai insistentă. Articulațiile i se albiră în jurul receptorului.

— Oh, da, mătuşă Evelyn, aşteaptă un minut, poți? Şefa mea e aici.

Îşi aşează brațul pe suportul de lângă telefon. Chiar şi aşa îl simțea tremurând.

— Christine, eşti bine? spuse Dalrymple cu un ton care părea prea blând, prea liniştit. Eşti cam palidă.

Câte explicații dorea? se întrebă Christine. Cât de mult trebuia să mintă?

— Oh, nu, sunt în regulă, domnişoară Dalrymple. E mătuşa mea. Mătuşa Evelyn.

Dalrymple ridică din umeri.

— Bine că eşti în regulă. Aproape ai sărit în sus când a sunat telefonul înainte. Apoi, când nu te-ai întors, m-am îngrijorat că poate s-a întâmplat ceva…

Christine o opri cu un râs care se vedea de la distanță că e forțat.

— Nu. Totul e bine. E… unchiul meu. A avut azi o operație şi aşteptam veşti. Totul e bine.

Minciuni, una după alta. Nu îşi mai amintea când a mințit ultima dată.

— Spune-i mătuşii tale că mă bucur că totul e în regulă.

— Mai durează doar două minute.

Abia mai putea vorbi.

— Nicio problemă. Stai cât vrei.

Dalrymple îi zâmbi superficial şi plecă. Christine simți că i se face rău. Notele despre Charlotte Thomas erau mototolite în pumnul ei.

— Evelyn, mai eşti acolo? spuse ea slab.

— Da, domnişoară Beall, puteți continua?

Christine se gândi că nu, dar spuse:

— Da… da, sunt bine. Vreau să spun, o secundă să-mi aranjez notele.

Degetele îi erau înțepenite, incapabile să o asculte. Întâi telefonul de la Peg, apoi agonia soției lui John Chapman, apoi Charlotte şi acum apariția domnişoarei Dalrymple, din toate zilele tocmai azi, şi părând a o supraveghea mai mult decât pe celelalte asistente. Evenimentele, având sau nu legătură între ele, aproape o paralizaseră, imaginația ei întinzând un cordon de panică care îi strângea acum pieptul şi gâtul. Cu stângăcie

aranjă hârtiile pe suport, luptându-se să-şi recapete controlul.

— Agenția pentru îngrijiri medicale la domiciliu. V-am spus despre asta?

Din vocea ei începea să dispară teama.

— Da, mi-ai spus, spuse Evelyn răbdătoare.

— Bun, hai să vedem. Oh, da, aici rămăsesem.

Vorbele ieşeau fără noimă.

— Doamna Thomas a fost hrănită intravenos aproape două săptămâni şi încă primeşte antibiotice intravenos, face terapie pulmonară la fiecare oră şi primeşte continuu oxigen.

În acel moment realiză că sărise peste o pagină întreagă. De fapt, nu mai ştia sigur ce spusese până acum.

— Evelyn, eu… am trecut peste câteva lucruri. Pot să reiau?

— E în regulă să le spui oricum, dragă. Le vom pune noi în ordine. Acum relaxează-te şi dă-mi toate informațiile pe care le mai ai.

Primele cuvinte calde ale femeii au avut un efect imediat. Christine respiră adânc şi simți cum îi dispare tensiunea.

— Mulțumesc, spuse ea cu o voce moale.

Asigurarea Evelynei îi amintise că nu era izolată. Era parte a unei echipe, o mişcare care dorea cel mai mult binele. Dacă rolul lui era dificil, înspăimântător uneori, la fel era şi cel al celorlalte asistente. Pentru prima dată o notă de calm îi apăru în voce.

— Ceea ce nu v-am spus este că la puțin timp după operație a fost operată încă odată pentru a drena un abces mare de la pelvis. Cu o săptămână în urmă a făcut pneumonie şi noaptea trecută i-a fost introdus un tub gastric prin nas din cauza posibilității apariției unei obstrucții intestinale.

Încă tremura, dar acum vorbele îi veneau mai uşor.

— Recent s-a descoperit o presiune la osul sacru foarte dureroasă şi acum cere Demerol cam la fiecare oră, ca şi terapii locale. Notele doctorului de pe foaia de observație de ieri spun că pneumonia se înrăutățeşte. În ciuda tuturor

problemelor este înregistrată pentru resuscitare dacă va fi nevoie.

Aproape gata, gândi. Mulțumesc lui Dumnezeu.

— Doamna Thomas e căsătorită, are doi copii şi câțiva nepoți. Am terminat prezentarea.

Respiră adânc.

— Domnişoară Beall, întrebă Evelyn, poți te rog să-mi spui dacă există în foile ei de observație vreo însemnare despre extinderea tumorii la alte organe?

— Oh, da, îmi pare rău. Am pierdut o parte dintr-o pagină. Mai e un lucru. Un raport de la raze. E o scanare a ficatului făcută săptămâna trecută. Raportul radiologului spune că există tumori multiple.

— Când a fost ultimul caz de care te-ai ocupat?

— Singurul caz. Acum un an. Doamna Thomas ar fi al doilea.

Data trecută nu fusese ca acum, se gândi ea. Fusese frumos, nu o încercare grea. Îşi simțea picioarele de parcă nu aveau oase. Instinctiv caută din ochi un scaun.

— Mulțumesc pentru telefon, spuse Evelyn, şi pentru excelenta prezentare a cazului. Comitetul de Evaluare Regional al Frăției Asistentelor Vieții va analiza cazul acestei paciente şi te va contacta în următoarele 24 de ore. Între timp, după cum şti, nu vei lua nicio acțiune pe seama ta.

— Înțeleg.

Era aproape gata.

— Oh, încă un lucru, domnişoară Beall, adăugă Evelyn. Numele doctorului pacientei?

— Doctorul ei?

— Da.

— E doctorul Huttner. Wallace Huttner, şeful chirurgiei de aici.

— Mulțumesc, spuse Evelyn. Ținem legătura.

Capitolul 3

David Shelton bătea ritmic în brațul fotoliului şi răsfoia un număr vechi de trei luni a *Revistei Americane de Chirurgie*. Emoția aşteptării vizitei de seară împreună cu Wallace Huttner a fost diminuată de o întârziere de aproape trei sferturi de oră. Probabil că Huttner a avut de rezolvat probleme neaşteptate în sala de operație.

Un timp, David măsură cu pasul camera goală a chirurgilor, închizând dulapurile, un gest care părea, inexplicabil, să restabilească puțin ordinea. 45 de minute într-o cameră goală, printre dulapuri, nu făcea parte din scenariul pe care şi-l imaginase pentru această seară. Cu îngrijorarea crescândă că Huttner a uitat cu totul de întâlnirea lor, s-a dezbrăcat de costumul care-l considerase potrivit pentru această ocazie şi a luat unul verde curat, apoi şi-a pus o pereche de papuci de hârtie peste pantofii lui. S-a gândit să-şi pună proprii pantofi speciali pentru sala de operații, dar a renunțat, temându-se că o pereche curată, nouă, va da impresia, oarecum corectă, că în ultimul timp nu a petrecut mult timp în acea sală. Ritualul pregătirii pentru sala de operație a avut un efect imediat de îmbărbătare asupra moralului său moleşit. Punându-şi masca chirurgicală şi boneta a început să mormăie absent *La Virgen de Macarena,* o melodie pe care o auzise prima dată cu ani în urmă, întâmpinând sosirea matadorului la o luptă de tauri din Mexico City. Dintr-o dată realiză ce cânta şi râse cu zgomot.

— Shelton, chiar o iei razna. Următorul pas este să ceri două urechi şi o coadă pentru a opera o apendicită.

Oprindu-se în fața unei oglinzi îşi aranjă nişte şuvițe de păr sub bonetă, apoi intră în etajul unde era chirurgia. Aripa Chirurgicală Dickenson, numită după primul şef al chirurgiei din spital, avea 26 de camere fără ferestre şi ocupa în

întregime etajele şase şi şapte din clădirea de est. Ceasurile de pe perete dădeau doar o idee despre ce ar putea să facă lumea din afara spitalului. În ce priveşte atmosfera, politica, ordinea socială chiar şi limba folosită, aripa chirurgicală era o lume într-o lume dintr-o altă lume.

Din primele zile ca student la medicină, şi chiar înainte, David visase să devină parte din această lume. Iubea sunetul maşinilor şi vocile care aveau ecou pe holurile strălucitoare, tensiunea orelor din timpul operațiilor, secundele de acțiune frenetică în crizele pe viață şi pe moarte. Acum, pentru a doua oară în viață, visul lui devenea realitate. Uitându-se pe coridor, văzu semne de activitate doar în două săli de operație. Celelalte erau curățate şi pregătite pentru primele cazuri de mâine dimineață sau deja întunecate.

Parie cu el însuşi că Huttner lucra în camera din dreapta şi pierdu un sfârşit de săptămână în Acapulco cu Maryl Streep.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Asistenta îl întâlnise pe David la uşă. Era îmbrăcată cu o rochie verde strâmtă care părea scurtă comparativ cu statura ei. Ochii turcoaz îl fixau de deasupra unei măşti de hârtie şi de sub o bonetă cu flori.

Afirmă-te, gândi David. *Arată consternare că nu ai fost recunoscut.* Încerca să formuleze un răspuns intimidant când Huttner ridică privirea de la locul lui din partea dreaptă a mesei.

— Ah, David, bine ai venit, strigă el. Edna, acesta este doctorul Shelton. Edna, dă-i, te rog, un scaun. Pune-l… acolo, lângă doctorul Brewster.

Arătă spre rezidentul care-l asista din partea cealaltă a mesei.

David se sui pe scăunel şi se uită în interiorul inciziei.

— A început ca o simplă operare a unui ulcer perforat, explică Huttner, fără să pară că-şi aduce aminte sau că-i pasă de întârzierea la întâlnirea lor. Am întâlnit nişte probleme când am intrat, aşa că am decis să mergem mai departe şi să-i tăiem jumătate din stomac şi să-i facem anastomoză Bilroth.

David observă cum folosea Huttner cuvintele şi notă undeva în adâncul minții sale. În câteva secunde ritmul din cameră, întrerupt de sosirea lui David, fu restabilit. Foarte repede se convinse că îndemânarea, concentrarea şi controlul lui Huttner erau extraordinare. Niciun semn de indecizie. Deşi ceilalți din încăpere aveau fiecare câte un rol, Huttner era, în mod evident, atât dirijorul cât şi solistul. Deodată în mâinile asistentei străluci o pereche de foarfece pe care i le întinse lui Huttner. Acestea au alunecat şi au făcut un zgomot ca al unei mici explozii când au atins podeaua. Ochii gri-albaştri ai chirurgului au fulgerat.

— La naiba, Jeannie, izbucni el, fii mai atentă!

Asistenta oftă, apoi murmură nişte scuze şi îi dădu, cu mare atenție, o altă pereche. Ochii lui David se îngustară. Din punctul lui de vedere totul părea în regulă. Se uită la ceasul de pe perete. Şapte şi jumătate. Realiză că Huttner probabil că opera de 12 ore. Un minut mai târziu Huttner verifică rezultatul apoi îşi roti capul ca să-şi alunge presiunea din gât.

— Bine, Rick, e rândul tău. Închide-l, îi spuse rezidentului. Operațiune postoperatorie standard. Nu cred să aibă nevoie de perfuzii, dar foloseşte-ți judecata atunci când se va trezi. Dacă sunt probleme contactează-l pe doctorul Shelton. El mă va înlocui cât voi fi la conferința de la Cape. Întrebări?

David crezu că vede un respect şi un interes crescut în ochii asistentei. Real sau doar imaginar, privirea îi readuse imediat emoția pentru ceea ce însemnau viitoarele trei zile pentru el.

Huttner păşi pe lângă masă, dându-şi jos dintr-o singură mişcare halatul pătat de sânge şi mânuşile şi se îndreptă spre hol cu David în spatele lui. În loc să se prăvălească în primul fotoliu, aşa cum se aştepta David, Huttner se duse firesc spre dulapul lui de unde scoase o pipă şi tutun. O umplu şi o aprinse cu o brichetă elegantă înainte să se aşeze pe o canapea din piele. Cu o fluturare a pipei îl îndemnă pe David să se aşeze lângă el.

— Tumbull trebuia să o trimită pe acea femeie la operație cu două zile în urmă, spuse despre internistul care nu reuşise

să pună diagnosticul de ulcer perforat. Pariez că nu ar fi trebuit să-i tai stomacul dacă ar fi făcut-o.

Huttner închise ochii şi îşi masă nasul cu mâna care avea o manichiură îngrijită şi degetele ca de porțelan. Având puțin peste 60 de ani, înalt, cu părul negru cu gri la tâmple, Huttner arăta exact ca patricianul descris de reviste.

— Am auzit, de la asistentele din sala de operație, câteva lucruri bune despre munca ta David, spuse Huttner cu un accent cultivat al celor din Noua Anglie.

Lucruri bune. David evaluă câteva secunde complimentul. Era o reacție reflexă, provenită din cei aproape opt ani de interviuri binevoitoare şi de colegi care doreau să se arate îngrijorați. Lui David nu-i plăcea, dar ar fi trebuit să se aştepte. Complimentul lui Huttner nu era prefăcut, David era sigur de asta.

— Mulțumesc, spuse el. După cum ați văzut unele nici nu mă cunosc încă. Vreau să spun că un singur caz major, maxim două pe săptămână nu pot fi o bază solidă după care să judeci.

Vorbele nu arătau amărăciune, erau doar constatare. David ştia că Huttner avea câte 15 sau chiar mai multe operații majore la fiecare una a lui.

— Răbdare, David, răbdare. Îmi amintesc că ți-am spus asta şi când ai venit prima dată la mine. Trebuie să-ți aminteşti că medicii care sunt ridicați pe un piedestal sunt urmăriți în permanență cu lupa.

Îşi uni degetele, alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Probleme ca… ah… cea care ți s-a întâmplat ție nu sunt uitate repede de comunitatea medicală. Sunt o amenințare, arătând o vulnerabilitate pe care cei mai mulți doctori nu admit că o au. Continuă să faci bine, fă-ți conştiincios munca pe care o faci şi cazurile vor veni.

Se aşează la loc şi luă în mână pipa din spumă de mare.

— Sper, spuse David, cu un zâmbet forțat. Vreau să ştiți că sunt recunoscător pentru încrederea şi acceptarea dumneavoastră. Înseamnă foarte mult pentru mine personal.

Huttner făcu un semn cu pipa că nu are importanță, deşi expresia lui spunea că aştepta asta.

— Nu e cazul, eu sunt cel recunoscător. E o uşurare să ştiu că pacienții mei sunt îngrijiți de un tânăr strălucit cât timp sunt eu plecat. Din câte îmi amintesc, ai lucrat la White Memorial, nu?

— Da, sir, odată am fost şeful rezidenților de acolo.

— Niciodată nu mi-am imaginat că aş putea fi acceptat în acel program, spuse Huttner cu o mişcare melancolică din cap. Şi am ajuns la Wally. Am auzit destui „Sir” în fiecare zi, că aş putea umple curtea Regelui Arthur.

David aprobă din cap, zâmbi şi îşi opri în ultima clipă tentația de a spune „Da, sir”.

Huttner se ridică în picioare.

— Un duş rapid şi apoi voi face un tur pe etaj împreună cu tine.

Aruncă costumul de la operație într-un coş, apoi luă o revistă din dulap şi i-o dădu lui David.

— Aruncă-ți o privire pe acest articol, scris de mine, despre chirurgia radicală a metastazelor de cancer la sân. Mă interesează ce crezi.

Şi se îndreptă spre baie, strigând chiar înainte să dea drumul la apă:

— Joci tenis, David? Trebuie să jucăm câteva partide cât încă mai putem.

— Cu greu s-ar putea distinge între jocul meu de tenis şi ridicarea greutăților, spuse David suficient de încet ca să fie sigur că Huttner nu-l putea auzi.

Se afundă în citirea articolului. Publicat într-o revistă obscură, susținea chirurgia radicală a sânilor, ovariană şi a glandelor suprarenale pentru pacientele cu cancer de sân extins. Conceptul nu era revoluționar. În unele cazuri era acceptat. Oricum, deşi boala era oribilă, să vadă teoria chirurgiei radicale tipărită, să citească despre probabilitățile de supraviețuire îi adusese un gust acid în gât lui David.

Supraviețuirea. Ăsta era singurul scop final? Închise revista şi o puse la loc în dulapul lui Huttner.

Operatorul anunță finalul orelor de vizită de la ora opt când cei doi chirurgi îşi începură turul la etajele din clădirea de Vest. Mai devreme David îşi vizitase pacienții, un băiat de zece ani internat pentru o hernie şi Edwina Burroughs, o femeie de 40 de ani căreia serviciul în fabrică şi sarcina i-au provocat varice severe, noduroase şi răsucite ca rădăcinile unui copac.

Wallace Huttner avea mai mult de 25 de pacienți împrăştiați în trei clădiri diferite. Aproape toți se recuperau după operații grave. La fiecare etaj sosirea lui Huttner avea un impact imediat. Distracția zgomotoasă din camera asistentelor se oprea. Vocile îşi coborau tonul. Asistentele de serviciu apăreau, cu fişe în mâini, să-i însoțească la vizită. Răspunsurile la întrebările ocazionale ale lui Huttner erau ori bâlbâieli monosilabice ori efuziuni nervoase cu exces de informații. Deşi Huttner arăta politețe, trecea vioi de la un pat la altul lăsându-l pe David să înțeleagă boala de care suferea fiecare. Omul era unic, îşi spuse David. Un fenomen. Foarte repede, se observă un model al vizitelor. Erau conduşi de asistentă la uşa camerelor. Apoi el lua fişa de observație de la ea şi se apropia de capul patului. David, asistenta de gardă şi cea care se ocupa de caz îl urmau. Apoi, Huttner îi dădea fişa nedeschisă lui David, îl prezenta pacientului şi îi spunea pe scurt istoria pacientului, problema inițială, operația făcută şi tratamentul, ascunzând detaliile neplăcute în jargonul medical aşa încât numai un medic sau o asistentă să-l poată înțelege. În final Huttner făcea un control fizic scurt, în timp ce David consulta fişa, folosind un carnet pentru a însemna analizele şi planul pe care-l construia Huttner pentru fiecare caz. Pentru cea mai mare parte, încerca să rămână în umbră, vorbind doar când i se adresa cuvântul, dar păstrându-şi întrebările la minimul posibil. Uneori se uita fix la Huttner. Din cât îşi dădea seama omul părea satisfăcut că-şi lasă cazurile pe mâini capabile.

Totuşi, după un timp, David simți că ceva nu e în regulă. În ciuda legendelor, a susținerii rezidenților şi a abilităților chirurgicale care nu intrau în discuție, Wallace Huttner era neîngrijit, progresul era înregistrat foarte pe scurt şi adesea cu informații lipsă, unele analize de laborator anormale erau trecute cu vederea mai multe zile, până când erau observate şi se cereau altele. Lucruri mici. Lucruri subtile. Dar erau acolo, fără discuție. Nu era acea lipsă de grijă care ar fi afectat toate cazurile, dar inevitabil se reflecta în prelungirea şederii în spital, o a doua operație, şi putea duce chiar la deces. *El ştia,* gândi David. Ştia, dar până acum nu găsise niciun mod de a rezolva problemele. Nu era lipsă de amor propriu sau de grijă sau de abilități. Huttner le avea pe toate trei. Omul era pur şi simplu prea împărțit, decise David. Prea multe cazuri. Prea multe comitete, mese rotunde şi obligații de a preda. Cât de multe putea face un singur om într-o singură zi? Mai devreme sau mai târziu trebuia ori să tragă linie ori să facă compromisuri sau… să-şi ia un ajutor. Poate Lauren avea dreptate, realiză el emoționat. Poate Huttner căuta un partener. Sau poate, râse David de el însuşi, Huttner îl alesese pe el să-l înlocuiască, crezând că dintre toți chirurgii din spital era cel mai puțin probabil ca el să observe aceste inadvertențe. Nu conta. Erorile şi omisiunile erau unele mici. Va revedea fişele a doua zi şi le va rezolva. *Doar taci din gură,* îşi spuse singur. *Mai sunt doar câteva cazuri, apoi eşti pe cont propriu.*

Câteva minute mai târziu, decizia lui David de a tăcea din gură a fost pusă la încercare. Pacientul era un bărbat aproape de 50 de ani, un comerciant de peşte pe nume Anton Merchado. S-a internat în spital cu câteva zile în urmă pentru o problemă abdominală. Huttner a drenat-o şi a extirpat un chist de la pancreas şi Merchado se refăcea bine când a descoperit simptomele unei infecții respiratorii. Prin telefon Huttner i-a prescris tetraciclină, un antibiotic cu utilizare largă. Probabil că starea i s-a îmbunătățit deoarece nu erau făcute alte mențiuni despre asta în fişa de observație. Oricum,

prescrierea tetraciclinei nu a fost oprită. I se dădea de aproape două săptămâni.

Dornic să termine odată vizita, Huttner descrise rapid cazul bărbatului în timp ce îi examina inima, plămânii şi abdomenul. David stătea retras într-o parte, cu atenția îndreptată mai mult spre fişă decât spre ce-i spunea bătrânul chirurg.

În ziua dinaintea celei în care Merchado trebuia externat a avut diaree severă. Impresia inițială a lui Huttner fusese enterită virală, dar după câteva zile starea lui s-a înrăutățit mai mult decât ar fi trebuit din cauza unei simple infecții. Au început să apară primele semne de deshidratare. David studia notele de laborator. Îngrijorarea lui Huttner se oglindea în fiecare zi în solicitările crescute de teste de laborator şi procedurile de diagnosticare, totul fără rezultat. Eforturile de a ameliora starea lui Merchado s-au intensificat, dar era evident că aceasta era pe o pantă descendentă.

În timp ce citea, o idee apăru în mintea lui David. A studiat pagină după pagină analizele de laborator, căutând rezultatele analizelor scaunului cerute în câteva zile succesive.

— Deci, ce părere ai? întrebă Huttner, întorcându-se spre David. David?…

— Oh, scuze. David ridică privirea. Am observat că încă ia tetraciclină şi căutam să văd dacă ar putea avea cumva efecte secundare de la acest tratament. Nu se întâmplă des, dar…

— Tetraciclină? îl întrerupse Huttner. Dar am cerut să oprească tratamentul cu câteva zile în urmă. Încă îl primeşte?

În spatele lui Huttner, în raza vizuală a lui David, asistenta confirma viguros din cap.

— Bine, nu contează, spuse Huttner cu o uşoară ezitare.

David aproape îl auzea întrebându-se singur dacă într-adevăr ceruse oprirea administrării tetraciclinei sau doar dorise să o facă.

— Analizele culturilor au fost toate negative. De ce nu scrii un ordin să nu i se mai dea tetraciclină? Fă o altă analiză

dacă doreşti.

David era gata să răspundă când observă o analiză în josul unei liste scoase din calculator care conținea toate rezultatele pacientului în funcție de dată. Citi 9/24, ANAL. SCAUNULUI, CREŞTERE MODERATĂ, S. AUREUS, URMEAZĂ SENSIBILITĂȚI. Stafilococul aureus, cea mai virulentă bacterie. David închise ochii sperând că în momentul în care-i va deschide iar, cuvintele nu vor mai fi pe pagină. Îi luă mai multe secunde să se decidă să nu spună nimic despre ce descoperise şi să rezolve problema mai târziu. Ezitarea a durat prea mult.

— Ce e, David? întrebă Huttner. Ai găsit ceva?

— Fir-ar să fie, se blestemă singur David.

Mai multe răspunsuri îi trecură prin mine, fură evaluate şi respinse. Nu era nicio cale confortabilă pentru el. Niciun loc în care să se ascundă. Cu colțul ochiului le văzu pe cele două asistente stând nemişcate la capătul patului. Ştiau că în următoarele secunde succesul serii şi a carierei lui David ar putea să dispară?

Întreaga scenă devenea ca un vis straniu pentru el. Îi întinse încet foaia de observație a lui Merchado, cu degetul arătându-i înregistrarea care era a altcuiva, nu a lui. Privirea pe care David o văzuse în sala de operație îndreptată spre asistenta care scăpase foarfeca o văzu acum îndreptată spre cele două asistente. Vârî foaia în mâinile asistentei de serviciu.

— Domnişoară Baird, mormăi, vreau să afli cine e responsabil că nu mi-a atras atenția asupra acestor analize. Oricine ar fi, asistentă sau secretară, vreau să fie prima persoană pe care o văd în biroul meu luni dimineață. E clar?

Asistenta, o veterană energică, implicată cu tot sufletul în viața spitalului se uită la foaie, apoi oftă şi aprobă din cap. David se întrebă dacă Huttner va continua de fapt cu ceea ce era evident găsirea unui țap ispăşitor.

— Vino, doctore Shelton, spuse Huttner tăios. Se face târziu şi mai avem de văzut câțiva pacienți.

Era aproape 10 când au ajuns în aripa Patru Sud pentru a vedea ultima pacientă a lui Huttner, Charlotte Thomas. Pentru prima dată în timpul întregii seri Huttner nu a respectat rutina pe care o stabilise. Luând foaia de observație de la asistenta de serviciu spuse:

— Vino să stăm puțin în camera asistentelor, David. Această ultimă pacientă este de departe cel mai complicat caz. Vreau să trec în revistă împreună cu tine anumite detalii înainte de a o vedea. Probabil că cineva ne poate aduce o cană de cafea.

Ultima remarcă era transparent adresată asistentei care zâmbi în semn că a înțeles.

— Slabă, fără zahăr pentru mine şi pentru doctor Shelton…?

— Neagră, răspunse David.

— Uite, doctore, spuse Huttner, întinzându-i fişa de observație. Răsfoieşte-o până aşteptăm cafeaua.

Înainte să citească vreun cuvânt, David putea spune că Charlotte Thomas are probleme. Fişa de observație era voluminoasă. Îşi aminti de rezidențiat şi de un tânăr firav şi înalt din New York, Gerald Fox, cu un an mai mare decât el. Fox îşi dobândise renumele, cel puțin la Spitalul White Memorial, prin xeroxarea unei liste de trei pagini de maxime şi definiții cinice, intitulate „Regulile de aur ale lui Fox despre medicină”. Printre axiomele lui era definiția cazurilor complicate (când diametrul combinat al tuturor tuburilor care intră în corpul pacientului este mai mare decât greutatea lui), a ginecologului (dispozitiv de lărgire al bătrânelor neveste) şi a bolilor fatale (foaia de observație mai groasă de un inch^3).

Cafeaua a sosit exact când David începuse să studieze istoricul internării şi al examinărilor. Îl auzi pe Huttner spunând:

— Ah, domnişoară Beall, mulțumesc. Eşti un înger al milei.

Ridică privirea. Nu era asistenta care plecase după cafea, ci una mult mai tânără, pe care David n-o mai văzuse, sau cel

puțin n-o observase înainte. Câteva momente întreaga lui lume s-a concentrat în cei doi ochi mari, ovali, închişi la culoare. Şi-a simțit corpul încălzindu-se. Ochii i-au întâlnit pe ai lui şi femeia i-a zâmbit.

— Deci eşti din nou cu lady Charlotte a noastră? întrebă Huttner, nedându-şi seama de întâlnirea tăcută care avea loc.

— Ce? Oh, da, rupse Christine legătura şi se întoarse către Huttner. Nu arată prea bine. Am cerut să vă aduc eu cafeaua pentru că am dorit să stăm de vorbă despre…

— Ce nepoliticos din partea mea, o întrerupse Huttner. Domnişoară Beall, acesta este doctorul David Shelton. V-ați mai întâlnit?

— Nu, spuse Christine cu răceală.

Ştia că pe Huttner nu-l interesează sugestiile asistentelor. De-a lungul anilor a renunțat la orice încercare de a i le împărtăşi. Dar situația Charlottei era destul de jalnică pentru a o face să încerce. Dacă Huttner ar fi de acord să o lase mai moale cu tratamentul lui agresiv, să anuleze ordinul de resuscitare, ea nu ar interveni chiar dacă Comitetul de Evaluare ar aproba propunerea ei. Aşa că încercase, dar, după cum se aşteptase, bărbatul o întrerupse cu stupidități. Totuşi, încă era hotărâtă să-şi spună părerea. Tubul lui intra în nasul Charlottei. Era ordinul lui să-i prelungească suferința oricât de mult. Putea să se joace de-a păpuşarul cu ceilalți pacienți ai lui, dar nu cu Charlotte. Va asculta sau… sau va fi la fel de vinovat ca ea. Christine îşi înghiți nodul din gât. Huttner nu băgă în seamă răceala din voce.

— Doctorul Shelton va avea grijă de pacienții mei, inclusiv de doamna Thomas câteva zile.

Christine dădu din cap în direcția lui David şi se întrebă dacă el ar putea avea autoritatea să tempereze abordarea prea zeloasă a lui Huttner în cazul Charlottei, apoi realiză că nu era nicio şansă ca şeful chirurgiei să permită asta.

— Doctore Huttner, spuse hotărâtă, aş dori să vorbim câteva minute despre Charlotte.

Huttner o privi cu nişte ochi de gheață.

— Va fi bine, domnişoară Beall, spuse el. Lasă-ne să trecem în revistă cazul Charlottei şi să o examinăm. Apoi poți discuta cu doctorul Shelton. Ştie exact ceea ce vreau pentru această femeie.

Huttner se uită în altă parte înainte ca pumnalul din privirea ei să-l atingă. David se simți jenat, dar Christine deja se întorsese şi ieşise din cameră. Huttner luă o înghițitură din cafea, apoi începu să vorbească fără a face nicio referire la asistenta care tocmai plecase.

— Doamna Thomas este asistentă medicală. Are aproape 60 de ani, cred.

David se uită la data de naştere de pe fişă. Avea 61 de ani.

— Soțul ei, Peter, este profesor la Harvard. De economie. A fost trimisă la mine de un internist care suspecta că are cancer rectal. Cu câteva săptămâni în urmă i-am făcut o rezecție Miles. Tumoarea era un adenocarcinom extins pe pereții intestinului. Oricum, toți nodulii pe care i-am scos au ieşit negativi la analize. Am simțit că există o şansă foarte mare ca prin operația de curățare să fi extirpat totul.

David ridică privirea. Probabilitatea de supraviețuire de cinci ani după extirparea unei tumori de asemenea extindere era de sub 20%. O şansă? Desigur. *O şansă foarte mare?* Se lăsă pe spate şi se întrebă dacă merită să-i ceară lui Huttner să clarifice motivele pentru care este aşa de optimist. Decise că nu, că trebuie să fie înțelept cu întrebările despre orice. Simțindu-se bine înconjurat de propriile cuvinte, Huttner îşi continuă prezentarea.

— Cum pare să se întâmple întotdeauna în munca asistentelor sau a medicilor, tot ce putea să meargă prost după operație s-a întâmplat. Întâi, un abces pelvian care a necesitat o altă operație pentru a fi drenat. Apoi, pneumonie. Apoi o rană urâtă datorată statului în pat deasupra osului sacru. Ieri a descoperit semne de obstrucție intestinală şi a trebuit să introduc un tub. Acesta pare a fi rezolvat problema şi simt că a trecut peste ce a fost mai greu.

Huttner îşi puse mâinile pe masă indicând că a finalizat prezentarea. Un tic imperceptibil apăruse la colțul ochiului stâng. Probabil că era total extenuat, gândi David. Simțindu-se inconfortabil să nu facă nimic altceva decât să se uite, David se întoarse la fişă.

— Dacă trebuie să fie operată din cauza obstrucției? întrebă, deja rugându-se să nu se întâmple aşa ceva.

— Atunci mergi înainte şi opereaz-o dacă aşa crezi. Îți las totul pe mână, spuse Huttner cu un ton parcă iritat.

Gata cu întrebările, gândi David. *Orice vrei să ştii, descoperă singur. Doar să treci peste noaptea asta.* Dar deja o altă problemă devenea evidentă. Încercă să o rezolve singur, dar realiză repede că numai Huttner îi putea oferi răspunsul.

— Dacă va ceda? întrebă el încet.

— La naiba, omule, nu ne aşteptăm să cedeze, răspunse Huttner cu vehemență.

Apoi dându-şi seama că a reacționat prea dur, a inspirat adânc, a expirat încet şi a adăugat:

— Cel puțin, sper că nu va ceda. Dacă se va întâmpla vreau un cod 99 complet pentru ea, inclusiv intubare traheală şi respiratorie dacă va fi nevoie. Clar?

— Clar, spuse David.

Se uită din nou pe fişă. Orice critici i se puteau aduce lui Huttner, dar faptul că nu o tratase suficient pe Charlotte Thomas nu făcea parte dintre ele. Mii de dolari fuseseră cheltuiți cu analize de laborator, îngrijire în spital şi studii radiologice. Totuşi, cel puțin din hârtii, femeia era departe de a fi trecut peste ce a fost mai greu.

— Mergem să vedem pacienta?

Tonul lui Huttner era mai mult un ordin decât o solicitare. David era gata să se conformeze când observă analiza de la ficat. Cuvintele izbucneau de pe hârtie „multiple tumori”. Îl cuprinse stupefacția în timp ce se holba la ceea ce citea. Rar auzise de pacienți care supraviețuiseră unui cancer rectal întins la ficat. Cu siguranță, cu o asemenea răspândire a bolii, nu era justificat un tratament atât de agresiv ca cel pe

care-l primea Charlotte Thomas. Dacă, ca şi în cazul lui Merchado, această analiză a fost cumva scăpată din vedere, ceea ce mai rămăsese din relația lui cu Huttner va dispărea ca după o explozie nucleară.

— Ce mai e de data asta, doctore? întrebă cu ironie Huttner.

— Oh... probabil nimic, răspunse David dorindu-şi să se afle oriunde altundeva. Eu... ah... tocmai am citit aceste analize ale ficatului.

— Ah, îl întrerupse repede Huttner. Multiple tumori, nu?

Păru dintr-o dată mai fericit decât fusese toată seara.

— Uită-te la numele radiologului care a făcut analiza. Doctorul G. Rybicki, gluma poloneză în viață a radiologiei. A scris acelaşi lucru la razele pe care i le-am făcut înainte de operație, aşa că în timpul operației i-am verificat cu grijă ficatul. Am cerut şi o biopsie. Sunt chisturi, David. Multiple, congenitale, total benigne. Chiar i-am trimis lui Rybicki o copie a analizelor patologice. Probabil nu le-a citit din moment ce a scris din nou acelaşi lucru. Poate ar fi mai bine să scoatem acele analize din dosar.

Mototoli hârtia şi o aruncă la coş.

— Acum, dacă nu mai ai întrebări, mergem să vedem pacienta?

— Nu mai am întrebări, Onorată Instanță.

David dădu din cap şi zâmbi, recunoscător că a scăpat. Era ceva în privirea lui Huttner care îl făcu să treacă peste ce descoperise despre el. Umăr la umăr merseră pe holul din aripa Patru Sud către camera 412.

Capitolul 4

Singura lumină din camera 412 venea de la o lampă de tratament care bătea exact pe fundul expus al Charlottei Thomas. Huttner se duse în partea aceea a patului, cu David urmându-l şi mută lampa. Înțepeni, apoi se forță să se relaxeze. Dezorientat şi oarecum amuzat, David zâmbi la această reacție şi se uită să vadă ce a provocat-o. Escara pe care Huttner o descrisese ca „urâtă" era mult mai rea. Era o gaură de şase inchi. Pereții cavității ajunseseră la muşchi, albi datorită compreselor. O bucată din os se vedea clar în centrul rănii. Huttner ridică din umeri şi spuse:

— Nimic mai rău decât altele cu care avem de-a face, nu?

David încercă să răspundă dar nu putu decât să dea din cap. Văzuse escare şi răni de nenumărate ori, provenite din orice sursă posibilă. Dar asta…

— Sunt doctorul Huttner, Charlotte, anunță Huttner în timp ce stingea lampa şi aprindea o altă lumină de la un colț al patului.

Dădu la o parte cearşaful care o acoperea şi păşi de cealaltă parte a patului. David îl urmă, uitându-se la pernele care o țineau pe o parte, la tuburile urinare care se vedeau de sub aşternuturi, la tuburile de oxigen şi de aspirație. Erau atât de multe instrumente de parcă erau în sala de operații.

Oricum, în primele secunde, ceea ce observă fu goliciunea din ochii doamnei Thomas, care îl privea prin lumina slabă. Sunetul respirației era slab. Ritmic, dar părea gol. Charlotte Thomas avea *Privirea*, cum o numise David. Îşi pierduse dorința de a trăi, acel pic de energie esențial pentru a supraviețui unei boli. Sclipirea care făcea diferența între un miracol medical şi o moarte dispăruse. David se întreba dacă Huttner vedea acelaşi lucru ca şi el, dacă simțea goliciunea.

Apoi, ca un răspuns la întrebările lui, înaltul chirurg îngenunche lângă pat, luă capul Charlottei în mâini şi îl întoarse astfel încât ea să-l poată privi direct în față. Pentru

aproape un minut au stat aşa, doctor şi pacient, înghețați într-un tablou tăcut.

David stătea la o parte, încercând să-şi înghită nodul din gât. Tandrețea lui Huttner era autentică şi arăta o altă față a acestui bărbat straniu.

— Nu te simți chiar în vârful lumii, nu? spuse în final Huttner.

Charlotte îşi forță buzele într-o încercare nereuşită de zâmbet şi clătină din cap. Huttner îi dădu la o parte părul de pe frunte şi îi mângâie obrazul.

— Temperatura a coborât aproape la normal astăzi, pentru prima dată de mult timp. Cred că am învins infecția din pieptul tău.

Continuă, amestecând cu grijă ştirile încurajatoare cu întrebările la care bănuia că răspunsul ar putea fi negativ.

— Durerea din spate s-a mai diminuat?

Altă negare din cap.

— Dacă lucrurile merg aşa cum mă aştept vom putea să-ți scoatem acele tuburi din nas într-o zi sau două. Ştiu cât de deranjant poate fi. Te voi întoarce puțin să-ți ascult pieptul, apoi te voi aşeza pe spate să văd dacă sunt noi zgomote la inimă.

O examină rapid, apoi se uită la nivelul fluidului care se scurgea în venele ei şi la cilindrul de drenaj, înainte să îngenuncheze din nou lângă patul ei.

— Vei reuşi, Charlotte. Trebuie să crezi asta, spuse el cu o voce intensă.

De această dată Charlotte reuşi să zâmbească cu amărăciune în timp ce nega din cap.

— Te rog să ai răbdare, încredere şi să mai rezişti puțin, imploră Huttner. Ştiu prin ce dureri treci. În multe feluri e la fel de groaznic pentru mine ca şi pentru tine. Dar ştiu şi că, pas cu pas, vei trece peste asta. Înainte să-ți dai seama te vei machia şi vei merge să-ți vezi nepoții frumoşi despre care mi-ai tot povestit.

Făcu o pauză. În liniște, David îi studie fața. Sprâncenele erau încruntate, fălcile întinse ca un arc. Părea că încearcă din răsputeri să transmită energie şi speranță prin cuvintele lui. Femeia nu reacționa.

— O Doamne, aproape am uitat, spuse într-un final Huttner. Charlotte, eşti de mult la tratament. Îmi dau seama cât de sătulă eşti să vezi mutra mea zâmbitoare în fiecare zi. Vei avea o pauză. Plec la o conferință la Cape câteva zile. Acest doctor tânăr şi frumos mă va înlocui. Cu câțiva ani în urmă a fost şeful rezidenților de la spitalul White Memorial. Eu nici nu am fost acceptat pentru rezidențiat acolo. Numele lui e David Shelton.

Huttner îi făcu semn din cap lui David. David îi luă locul, punându-şi mâinile pe pieptul Charlottei şi aplecându-se să fie cât mai aproape de fața ei. Ei îi luă câteva secunde să se poată concentra asupra lui.

— Sunt David, doamnă Thomas. Cum vă simțiți? spuse el, realizând instantaneu că de fapt ea răspunsese deja de câteva ori la întrebarea lui.

— Aveți nevoie acum de ceva? Este ceva ce aş putea face pentru dumneavoastră?

Aşteptă până când simți că nu va avea niciun răspuns şi apoi dădu să se ridice. Dintr-o dată, Charlotte Thomas întinse o mână vânătă şi îl prinse cu o forță surprinzătoare.

— Doctore Shelton, te rog, ascultă-mă, spuse cu o voce răguşită, ridicată, care dovedea şi ea o putere neaşteptată. Doctorul Huttner este un om minunat şi un doctor minunat. Doreşte atât de mult să mă ajute. Trebuie să-l faci să înțeleagă. Nu mai vreau să fiu ajutată. Tot ce-mi doresc este să scoateți tuburile astea din mine şi să fiu aşezată confortabil până adorm pentru totdeauna. Trebuie să-l faci să înțeleagă asta. Te rog. E o tortură pentru mine. Un coşmar. Fă-l să înțeleagă.

Clipi din ochi apoi îi închise. Respiră adânc de câteva ori şi se aşează cu greutate înapoi pe pernă. Respirația îi încetini. Lui David i se părea că s-ar putea opri de tot, dar în mai

puțin de un minut îşi reveni. Tot ce reuşi să facă David, fu să şoptească:

— Te vei face bine, doamnă Thomas, în timp ce Huttner îl luă de braț şi îl scoase din cameră.

În hol, cei doi bărbați se uitară unul la altul. Huttner fu primul care sparse tăcerea.

— Ce noapte am avut! spuse cu un zâmbet înțelegător.

— Da, răspunse David.

Păşi cu un picior înainte. Ar fi spus mai multe dar simțea că este desfăcut în bucăți în fața celuilalt bărbat. Huttner]i studie fața, apoi spuse:

— David, să nu uiți niciodată că de multe ori pacienți cu boli serioase îşi exprimă dorința de a muri când au slăbiciuni şi dureri mari. Sunt aici de mult timp. Am văzut mulți pacienți la fel de bolnavi sau mai bolnavi decât Charlotte Thomas care şi-au revenit. Şi femeia aceasta o va face. Trebuie să facă tot tratamentul acesta agresiv şi, dacă e cazul, un Cod 99 de resuscitare completă. Ai înțeles?

— Da, sir… adică, da, Wally, spuse David mecanic, deşi încerca să-şi amintească dacă văzuse vreun pacient de 60 de ani revenindu-şi după o boală atât de severă şi atât de extinsă.

— Atunci ne-am înțeles, spuse Huttner, radiind de plăcere că îşi impusese punctul de vedere. Să mergem să scriem ceva pe fişa acestei femei şi apoi putem spune că am terminat.

În timp ce se apropiau de camera asistentelor David parie cu el pe o chitară şi şase luni de lecții de cântat la ea că ultimul moment critic al acestei seri agitate trecuse. Un moment mai târziu, un bărbat corpolent îmbrăcat cu o helancă şi o jachetă de tweed intră din sala de primire a vizitatorilor de la celălalt capăt al holului şi se îndreptă direct către ei. Era cam la 30 de picioare distanță când David ştiu cu siguranță că a mai pierdut un pariu. Supărarea se vedea clar pe fața roşie şi pe buzele strânse, lipsite de sânge. Pumnii îi erau strânşi amenințător şi brațele rigide. David se uită la

Huttner, pe fața căruia se vedea că-l recunoaşte, dar nu arăta nicio altă emoție.

— Profesorul Thomas? şopti David.

Huttner aprobă din cap, apoi o luă înainte. David încetini şi îi privi pe cei doi bărbați cum se apropie unul de celălalt ca doi combatanți dintr-un turneu medieval. Loja pentru confruntarea lor era camera asistentelor, unde câteva asistente, o infirmieră şi secretara de serviciu aşteptau tăcute şi fascinate confruntarea.

— Doctore Huttner, ce naiba se întâmplă aici? țipă cu furie Thomas. Mi-ai spus că nu vor fi mai multe tuburi şi vin aici şi găsesc un nou tub roşu ieşind din nasul soției mele, ataşat la o altă maşină blestemată.

Cu o schimbare instantanee, aproape teatrală, în expresie, Huttner se întoarse către Peter Thomas, zâmbind calm.

— Profesore, te rog să mă crezi că ştiu ce simți, chiar ştiu. Dar trebuie să-mi înțelegi poziția şi responsabilitățile în toate aceste lucruri. Am discutat despre asta când ai adus-o pe Charlotte prima dată în biroul meu şi ai fost de acord să am mână liberă. M-am oferit să aranjez să mai primeşti o părere, dar atunci ai considerat că nu e necesar. Acum vii aici şi-mi pui la îndoială judecata. Să-ți spun ceva. Putem cere o altă părere chiar acum.

Huttner arătă spre David.

— Acesta este doctorul Shelton. E un chirurg tânăr excelent care a fost şeful rezidenților în chirurgie de la White Memorial. Tocmai am examinat-o împreună pe Charlotte în detaliu pentru că doctorul Shelton mă va înlocui în următoarele câteva zile. David, acesta este Peter Thomas. Spune-i ce crezi despre Charlotte.

David întinse mâna pe care Thomas o scutură nesigur. În cele câteva secunde în care s-au studiat reciproc, Thomas s-a calmat vizibil.

— Bun, doctore Shelton, spuse el în final, ce crezi despre soția mea?

Un moment, David lăsă ochii în jos şi îi închise. Undeva, într-un colț al minții, o voce îi spunea că dacă mai trăgea de timp câteva minute, radioul lui cu ceas va porni, trezindu-l. Cu mare efort ridică privirea până o întâlni din nou pe cea a lui Thomas.

— Domnule Thomas, tocmai am trecut în revistă fişa medicală a soției dumneavoastră şi m-am întâlnit cu ea pentru prima dată, spuse el fără grabă. Este imposibil pentru mine în acest moment să evaluez întreaga ei situație cu exactitate.

Thomas deschise gura să obiecteze la ceea ce el considera un răspuns nepotrivit, dar David îl opri cu o mână ridicată.

— Oricum, continuă el sperând că din ton nu se simte că nu are nicio dorință de a continua, vă voi spune că am văzut-o ca pe o femeie în stare critică a cărei şansă de a supraviețui bolii se datorează nu numai primirii celei mai bune îngrijiri medicale, pe care deja o primeşte, ci şi dorinței de a se face bine. Aceasta este partea pe care nu am evaluat-o încă. Această putere nu vine numai din adâncul ei, ci şi de la dumneavoastră, de la doctorul Huttner şi de la toți cei care o iubesc şi au grijă de ea. Ştiu că v-ar fi plăcut o evaluare medicală a perspectivelor ei, dar chiar acum nu sunt în măsură să fac asta.

Cu colțul ochilor îl văzu pe Huttner aprobându-l şi nu putu gândi decât: *la naiba, am trecut şi peste asta*. Apoi, chiar înainte ca Thomas să răspundă, simți că se înfurie pe el însuşi. Nu-i dăduse nici cel mai mic indiciu despre ceea ce credea cu adevărat, despre tristețea lui în privința şanselor Charlottei. Apoi Thomas vorbi.

— Voi chiar nu vedeți, nu-i aşa? spuse Thomas uitându-se de jur împrejur. Niciunul dintre voi. Charlotte şi cu mine suntem căsătoriți de peste 30 de ani. 30 de ani plini şi fericiți. Nu credeți că ar trebui să avem ceva de spus despre torturile la care este supusă pentru a prelungi agonia a ceea ce până acum a fost o viață bogată şi împlinită?

De această dată David nu întoarse privirea. Câteva secunde se lăsă o tăcere dureroasă. În sfârşit vorbi. Se simțea chinul din vocea lui, dar şi puterea de convingere.

— La naiba, şi eu simt la fel. Exact ca dumneavoastră, domnule Thomas. Foarte tare simt asta.

Din nou se lăsă o tăcere agonizantă. David simți ochii lui Huttner şi păru că lumea se prăbuşeşte peste el. Tonul îi fu mai moale.

— Dar trebuie să înțelegeți, spuse, că nu eu sunt medicul principal al soției dumneavoastră, ci doctorul Huttner. Şi este mai experimentat decât mine în toate aspectele medicinii şi chirurgiei. El are cuvântul final asupra tratamentului pe care-l va primi sau nu soția dumneavoastră. Am intenția să respect această terapie cât pot eu mai bine.

Thomas se uită lung la Huttner, apoi rosti scurt.

— Înțeleg, bine. Înțeleg perfect.

Întorcându-se cu aşa o viteză că aproape îşi pierdu echilibrul, se duse pe coridor spre camera soției lui. Ieşirea lui a fost ultima picătură pentru Huttner. Fusese o zi lungă şi obositoare. Se dădu înapoi astfel încât să-l cuprindă cu privirea atât pe David cât şi pe toată lumea care era în camera asistentelor.

— Voi spune asta o singură dată şi nu voi mai repeta.

Vocea îi era de gheață.

— Charlotte Thomas va fi tratată atât de agresiv cât e necesar pentru a-i salva viața. E clar? Bun. Acum toată lumea înapoi la treabă. Doctore Shelton, poate că ar fi mai bine să mergi acasă şi să te odihneşti. Să-mi urmăreşti munca se poate dovedi o experiență extenuantă pentru tine.

Cu asta, o porni pe hol şi îl urmă pe Peter Thomas în camera 412. David rămase singur în centrul holului. Grupul din fața camerei asistentelor era înghețat şi tăcut. Se uita la ele cu înfățişarea unui om de serviciu care face curățenie pe o scenă în timp ce cortina se ridică în fața unei săli pline. Pentru un moment avu impulsul să se întoarcă şi să fugă. Apoi, cu un colț al ochiului, o văzu pe Christine Beall

îndreptându-se spre el. Nu era chiar momentul pe care l-ar fi ales pentru a doua întâlnire cu această femeie. În timp ce ea se apropia, el privi în altă parte, studiindu-şi pantofii. Îi simți ochii măsurându-l. Când s-au întâlnit prima dată a fost captivat de puterea şi hotărârea lor. Acum, în fața privirii lor fixe simțea un vag disconfort. Câteva momente înainte ca femeia să vorbească îi simți parfumul, o sugestie tăcută a primăverii.

— Doctore Shelton, toți suntem foarte mândri de felul în care v-ați apărat ideile în care credeți, spuse ea încet. Nu vă faceți griji. Lucrurile se vor aranja cumva.

Vorbele ei. Felul în care le-a spus. Nimic din ceea ce se aştepta David. Şi le repetă în minte, dar simțea că nu putea pătrunde sentimentul din spatele lor.

— Mulțumesc... mulțumesc mult, reuşi el să spună, pregătindu-se pentru privirea ei în timp ce îşi ridica ochii. Până a făcut-o, Christine nu mai era.

Activitatea se reîntorsese la normal, dar ea nu era acolo. David merse să scrie ceva pe fişa lui Anton Merchado înainte să încerce să uite seara asta groaznică. Dimineață va fi de capul lui. În timp ce o luă din loc, gândul la ziua care va veni, la recâştigarea controlului asupra vieții lui îi mai îndulci gustul amar lăsat de evenimentele din ultimele cinci ore.

— Lucrurile se vor aranja cumva, spuse şi el cu voce tare cuvintele Christinei în timp ce împingea uşile către scări.

Capitolul 5

Ascunsă în spatele unei uşi, Christine privi cum David iese din aripa Patru Sud. Aşteptă până fu convinsă că nu se întoarce, înainte de a păşi pe coridorul slab luminat. Schimbul ei era aproape de final. În camera asistentelor, ca şi în camerele similare din tot spitalul, personalul aduna datele pregătind raportul pentru schimbul de la 11 seara la 7 dimineața. În mai puțin de o oră, 263 de asistente vor părăsi spitalul şi se vor îndrepta spre un restaurant sau un bar sau spre casă la parteneri care probabil vor fi deja prea obosiți. Vor fi înlocuite de alte 154, fiecare luptându-se să-şi mențină echilibrul biologic într-o meserie care cerea să iei decizii de viață şi de moarte în timp ce restul lumii dormea.

Un timp Christine a stat în holul gol ascultând sunetele spitalului în timpul nopții. Suspine şi tuse. Gemete şi respirații sonore. Oxigenul gâlgâind prin cele şase sticle de rezervă. Bip-ul unui monitor împreună cu zgomotul scos de aparatul de respirație. Şi în camerele întunecate, pacienții de la reanimare, 36 dintre ei în Patru Sud, blocați în propria lor luptă, nu o luptă pentru bogăție, putere sau chiar fericire, ci doar pentru a se întoarce în lumea de afară. O luptă pentru întoarcerea la viețile lor.

Noaptea, mai mult ca oricând, Christine simțea responsabilitatea copleşitoare a profesiei ei. Ca orice altă meserie, şi îngrijirea medicală îşi avea rutina ei. Dar dincolo de corvoadă şi plângeri, dincolo de înjosiri şi atitudinea depreciativă a multor medici, existau, mai presus de toate, pacienții.

Câteodată părea că există o conspirație tăcută printre medici, administratori şi chiar unele organizații ale asistentelor a căror singură dorință era să distrugă în asistente ideea că scopul principal al lor era să aibă grijă de acei pacienți. Acestea le includeau şi pe asistente, multe total

golite de sensul îngrijirii şi bunătății care le adusese inițial în această profesie.

Christine privi pe coridor către camera 412. În tăcere îşi reînnoi jurământul de a nu ceda în fața confuziei şi negativismului. Nu se va opri niciodată din a da îngrijiri. Dacă alăturarea la Frăția Asistentelor Vieții era singura cale să-şi respecte jurământul, atunci aşa să fie. Cumva ştia că atât timp cât făcea parte din Frăție era ferită de frustrările şi durerile de inimă care eliminaseră atâtea asistente din spital.

Pentru Christine angajamentul începuse într-o duminică. În afara spitalului era o furtună de iarnă. În camera asistentelor din aripa Patru Sud se iscase un alt fel de furtună. Mare parte din furie venea de la Christine şi se îndrepta împotriva unui medic numit Corkins care ordonase o traheotomie de urgență la o femeie de 81 de ani, victima unui atac de cord masiv, parțial oarbă şi incapabilă să vorbească. Christine petrecuse nenumărate ore îngrijind-o. Deşi femeia nu se putea mişca sau vorbi, comunica cu ochii. Pentru Christine, mesajul era clar „Te rog, lasă-mă să mor. Lasă acest iad să ia sfârşit.” Acum, cu operația, iadul va continua nu se ştie până când. Pentru o oră Christine a stat în camera asistentelor împărțind lacrimile şi furia cu Janet Poulos. Cu grijă, treptat, Janet i-a prezentat informațiile despre Frăția Asistentelor Vieții. După două zile Christine a petrecut multe ore discutând condițiile cu Janet în timp ce afla tot mai multe despre Frăție. În cariera de asistentă a fost capabilă să găsească bucurie chiar şi în aspectele cele mai dezgustătoare ale îngrijirii de fiecare zi a pacienților. Dar cu fiecare minut pe care şi-l petrecea prelungind agonia bătrânei, frustrarea Christinei creştea. La fiecare oră deconecta aparatul de respirație să-l curețe. Trebuia să o întoarcă frecvent. Să schimbe sonda urinară. Să facă injecții intramusculare dureroase. Încercarea frenetică să țină sub control o escară incipientă după alta. Şi totdeauna acei ochi privind-o, privind prin ea, mesajul lor fiind mai disperat de fiecare dată.

În final, li se alătură. Christine urmă calea arătată de Janet Poulos şi raportă cazul bătrânei la Comitetul Regional de Evaluare. O zi mai târziu primi aprobarea şi instrucțiunile. Către finalul schimbului ei intră în tăcere în camera femeii. Zgomotul aparatului de respirație se amesteca straniu cu zgomotul vântului de iarnă de afară. În întuneric simți că femeia o privea. Se apropie de pat, lipindu-şi obrazul înlăcrimat de tâmpla femeii. După câteva momente simți o aprobare din cap şi apoi încă o dată. Ştia! Christine o sărută uşor pe frunte. Îşi lipi buzele de urechea ei şi şopti „Te iubesc".

Ridicându-se, deconectă aparatul respirator, apoi aşteptă în întuneric cinci minute înainte să-l reconecteze. Cam la patru ore după ce intră celălalt schimb o asistentă raportă că nu poate să-i găsească pulsul femeii sau să-i ia tensiunea. A fost chemat un rezident şi după ce linia electrocardiogramei era dreaptă, pronunță moartea femeii. Mai târziu în acea dimineață cei doi băieți ai ei, uşurați de terminarea suferinței mamei lor, au luat corpul şi l-au dus la o casă funerară.

La ora 11 în patul ei a fost internată o tânără divorțată pentru o operație de mărire a sânilor. Ca apa unui lac tulburată un moment de o pietricică, spitalul era la fel ca întotdeauna, ultimul murmur al existenței bătrânei dispărând rapid.

— Christine?

Tresări la auzul vocii. Era Janet Poulos.

— Eşti bine?

Christine aprobă din cap.

— Părea că pozezi pentru coperta la Frumoasa Asistentă.

— Mai mult ca Asistenta Problemă.

— Scena aceea cu Huttner şi Profesorul?

— Uh-huh.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu. Poate puțin. Eşti singura cu care…

Janet o opri ridicând mâna.

— Camera vizitatorilor este goală.

Arătă spre camera asistentelor.

— După cum arată lucrurile acolo mai ai cam zece minute înainte de raport. E nebunie acolo în seara asta, nu? Am auzit că au fost nişte probleme după ce domnul Chapman a fost găsit mort, adăugă Janet.

În timp ce mergeau spre camera mică Christine îi descrise reacția soției îndurerate a lui John Chapman. Janet dădu din cap cu neîncredere.

— De ce crezi că a aruncat florile prin cameră?

— A aruncat şi alte lucruri, nu numai florile.

Christine se ghemui pe o canapea şi Janet îşi trase un scaun lângă ea.

— Deci a spart totul?

— Aproape. Am reuşit să salvăm două vaze.

— Oh?

Janet se foia în scaunul ei.

— Da şi una din acele vaze chiar era puțin stranie.

— Ce vrei să spui?

Întrebarea fusese pusă ca un fapt divers, dar postura şi expresia lui Janet sugerau mai mult decât un interes trecător. Christine se uită neliniştită la ea. Mai aveau doar cinci minute până la raport.

— Oh, mai nimic. Doar că florile din vază erau crini şi biletul ataşat de ele era ceva de genul „Salutări de la Lily", asta-i tot.

— Oh, spuse Janet cu o indiferență care nu i se reflecta şi în ochi.

Se scărpină absentă apoi schimbă rapid subiectul.

— Te gândeşti să trimiți cazul soției lui Thomas la Comitetul de Evaluare?

— Am făcut-o deja.

Christine se simțea dezechilibrată psihic.

— Şi?

— Şi nimic, Janet. Nu mi s-a spus încă dacă a fost aprobat. Vezi, eu şi Charlotte am devenit foarte, foarte apropiate.

— Aş spune bravo pentru tine, o întrerupse Janet.

— Ce?

— Sper că e aprobată.

— Janet, tu nici nu cunoşti femeia… sau situația. Cum poți să spui…

— Poate că n-o cunosc pe ea, dar îl cunosc pe Huttner. Dintre toți înfumuraţii, îngâmfaţii, autosuficienții care se ascund în spatele nenorocitului de titlu de medic, Huttner e cel mai rău.

Izbucnirea lui Janet fusese total neaşteptată. Christine a rămas mută. Desigur că agresivitatea medicilor, egoismul lor dăduse naştere Frăției Asistentelor, dar Christine crezuse întotdeauna că era un conflict al filosofiilor, nu ceva personal.

— Ce… ce are de gând îngâmfatul de Huttner să facă cu Charlotte?

Se simțea confuză şi avea o presimțire rea. Janet o linişti cu un zâmbet larg.

— Hei, calmează-te, spuse, atingând-o pe genunchi. Eu sunt de partea ta. Îți aminteşti?

Christine aprobă, dar incertitudinea rămase.

— Cred în Frăție şi în ceea ce face la fel de mult ca şi tine. Dacă nu ar fi fost aşa de ce te-aş fi recrutat? Tot ce încercam să spun e că în cazuri ca cel al doamnei Thomas avem un… beneficiu dublu. Satisfacem dorința femeii şi a soțului ei restabilind demnitatea vieții ei şi, în acelaşi timp, le reamintim celor ca Huttner că nu sunt Dumnezeu. Bine?

Christine evaluă cuvintele, apoi se relaxă şi zâmbi.

— Da… cred că asta facem.

Se ridică să plece.

— Dacă ai nevoie de susținere, spuse Janet, te poți baza pe mine. Cred că ai făcut ceea ce trebuia când ai prezentat cazul acestei femei şi acum depinde de Comitetul de Evaluare să-şi facă treaba.

Christine dădu din cap în semn de aprobare. Janet continuă.

— Ştii, Christine, spuse făcând o pauză pentru a studia fața tinerei, e în regulă să ai un beneficiu făcând ceva în care

crezi. Frumusețea oricărei munci nu e diminuată cu nimic de faptul că ai putea, în unele cazuri, să profiți de asta. Înțelegi?

— Eu… cred că da, minți Christine. Îți mulțumesc că ai stat de vorbă cu mine. Te voi anunța ce a hotărât comisia.

— Chiar te rog. Şi Chris? Sunt aici dacă ai nevoie de mine.

Nesimțindu-se încă în largul ei, Christine se grăbi către camera asistentelor. Se opri la uşă, încercând să-şi revină. Explozia lui Janet în legătură cu Wallace Huttner o uimise, dar nu o deranjase chiar atât de mult cum părea la prima vedere. Janet făcea parte din Frăție de mult timp şi în mod sigur avusese de-a face cu multe cazuri. Să propui şi să ajuți pe cineva să moară, chiar prin eutanasie, era o încercare emoțională grea, o afacere care-ți crea un nod în stomac. De-a lungul anilor, necesitatea de a lua asemenea decizii iar şi iar, probabil că lăsase urme în vreun fel. În cazul lui Janet, hotărî Christine, era o amărăciune îndreptată împotriva celor care făceau ca aceste decizii cumplite să fie necesare.

Îşi aruncă o privire pe hol, exact cât să o vadă e Janet intrând în lift. Femeia era un supraveghetor excelent şi, mai important, o asistentă dedicată idealurilor adevărate ale meseriei. În momentul în care intră în camera asistentelor, Christine simți cum reînvie sentimentul de mândrie pentru secretul pe care-l împărtăşea cu „surorile” ei.

Capitolul 6

Carl Perry se oțeli singur împotriva durerii care ştia că-i va săgeta gâtul ca un cuțit, apoi, cât de uşor putu, înghiți. Durerea, aproape orice durere, era mai bună decât nenorocita aia de salivare pe care o avea de când polipii sau excrescențele sau ce-o fi fost acolo îi tăiase corzile vocale. Mai trebuia să stea două zile în pat, să primească fluide intravenos şi să scrie ca să comunice, înainte ca pericolul de a i se tăia corzile vocale să fi trecut. Cel puțin aşa-i spusese doctorul Curtis.

Se ridică şi dezlipi banda adezivă care-i ținea tubul intravenos lipit de braț. Câteva fire de păr se prinseră de bandă, iar el blestemă asistenta care nu i-a ras părul cum trebuie. „O să scriu o plângere către Administrația Spitalului" mâzgăli el pe un bilet pe care-l aruncă într-un dulap plin cu asemenea însemnări făcute pentru a-i aduce aminte. Luă oglinjoara din tava de spital şi se admiră în ea. Chiar şi cu rănile lăsate de instrumentele lui Curtis la colțurile gurii, îi plăcea ceea ce vedea. Ochi adânci albaştri, pielea închisă la culoare, fălci pătrate, dinți perfecți. Arăta aşa cum mulți bărbați de 48 de ani puteau doar visa să arate. Şi femeile vedeau asta, cel mai des cele tinere. Se luptau pentru şansa de a petrece câteva ore cu el în apartamentul pe care-l avea la Ritz. Şi plecau acasă satisfăcute. Ce idee perfectă fusese să lanseze prin barurile pentru persoane singure zvonul că în fiecare an cea care-l va satisface cel mai bine va primi un Porsche de la Perry's Foreign Motors. Chiar ar putea să facă asta dacă va sosi ziua în care nu va mai fi atât de atrăgător.

Plictisit şi simțindu-se incomod în cearşafurile transpirate, dădu drumul la televizor, apoi la fel de repede îl opri. Nimic în afară de ştirile de la ora 11 pe toate canalele. Îşi masă partea din față a pantalonilor albaştri de pijama şi simți începutul unei erecții. Nu, încă nu, decise el. Aşteaptă până vei fi cu adevărat pregătit să te urci într-un pat.

În acel moment o asistentă intră în cameră, închizând cu grijă uşa în urma ei. Era aceeaşi care se aşezase pe patul lui şi vorbise cu el în noaptea dinaintea operației. Puțin cam bătrână, probabil 40 de ani, gândi el, dar cu un corp care nu era de lepădat. Perry simți o reacție rapidă a organului în mâna lui şi începu din nou să-l maseze pe sub cearşafuri, imaginându-şi formele asistentei întinsă goală în camera lui de hotel, aşteptându-l.

— Cum vă simțiți, domnule Perry? întrebă ea încet.

Stătea foarte aproape de el. Invitându-l, el ştia asta. Un moment avu dilema dacă să se elibereze în loc să scrie note. În final, scrise „Bine, iubito, tu?"

— Pot să vă aduc ceva înainte de pregătirile pentru noapte? întrebă ea, apropiindu-se şi mai mult.

Perry îi cercetă mâna stângă să vadă dacă are verighetă. Nu avea, dar asta mai conta foarte puțin la fantezia lui debordantă. „Depinde", scrise.

— De ce depinde?

Îl tachina, îl provoca, asta era ceea ce făcea ea. Se decise să-şi încerce norocul. „Dacă o facem acum sau după ce ies din spital". Se gândi dacă să scrie despre Porsche, dar consideră că nu e necesar.

— O facem singuri sau o invităm şi pe soția ta?

Noul lui gând frivol fu la ea cu picioarele ridicate şi tocurile înfipte în peretele de deasupra patului. „Soția nu mă înțelege" scrise el şi adăugă o față zâmbitoare în josul paginii.

— Ei, o să vedem când vei fi puțin mai bine, spuse ea. Recunosc că ideea de a petrece puțin timp cu tine mi-a trecut prin cap.

Se jucă cu nasturele de sus de la uniformă şi un moment Perry crezu că se va dezbrăca pentru el. „Tu spui când" scrise el, în timp ce îşi trecu mâna în jurul coapselor ei.

— Curând.

Ea zâmbi şi se desprinse din îmbrățişare.

— Întâi, am două cadouri pentru tine. Unul este de la medicul tău şi unul e de la mine. Pe care îl vrei primul?

Perry se gândi apoi scrise „cel de la tine”.

Femeia părăsi camera şi se întoarse ținând ceva la spate. Perry studie atent uniforma care era întinsă peste sâni. Sigur mărimea C, gândi el. Absolut. Treizeci şi patru C. Ridică privirea spre fața radioasă şi observă, pentru prima dată, o cicatrice subțire, aproape paralelă cu o parte a nasului. Un defect minor, gândi el. Lumina lumânărilor, puțin machiaj şi cicatricea dispare. După ce îl lăsă în mod deliberat să o studieze, cu un gest teatral îşi aduse brațele în față. Ținea un buchet de flori. Flori roşii, strălucitoare.

„Frumoase” scrise el.

— Sunt zambile, spuse el.

După o scurtă căutare a unei vaze puse florile într-un borcan pe care-l găsi lângă pat. Lui Perry nu-i plăcu prea tare faptul că ea întrerupsese în mod crud momentul romantic. Poate că are obiceiuri sexuale ciudate, gândi el, nefiind deloc sigur că e dispus să joace jocul altcuiva.

„Al doilea cadou?” scrise.

— Doar un medicament nou.

Se mută puțin din fața lui în timp ce scoase din buzunar o seringă plină cu un lichid limpede şi îl injectă în tubul de perfuzie. El se apropie şi din nou îi îmbrățişă şoldurile. De data asta nu se mai retrase.

Dintr-o dată simți o strângere în piept. Strânsoarea slăbi, apoi, în mai puțin de un minut, dispăru complet. Cu dificultate şi cu o panică crescândă întoarse capul şi se uită la asistentă. Stătea nemişcată, zâmbindu-i binevoitoare. Încercă să strige, dar ieşi numai un sâsâit din corzile lui vocale inflamate, paralizate. Aerul devenea lipicios şi greu ca melasa. Indiferent cât se străduia nu-l putea face să intre în plămâni. Brațul stâng îi atârna neputincios pe pat.

— Se numeşte pancuronium, spuse asistenta mulțumită. O formă de curara care acționează rapid. Ca o suliță otrăvită. Vezi, soția te înțelege mai bine decât ai crezut, domnule Perry. Te înțelege atât de bine încât e dispusă să împartă cu noi o parte mare din asigurarea ta pentru a te elimina din viața ei.

Perry încercă să răspundă, dar nu putu nici să clipească. Un film prost părea să acopere toate obiectele din cameră, în timp ce treptat panica dispărea şi îi lua locul o stare detaşată de euforie. Cu ochii nemişcați o văzu pe asistentă cum îşi desface primii doi nasturi ai uniformei, expunându-şi partea superioară a sânilor.

— Nu-ți fă griji pentru flori, domnule Perry. Voi avea grijă să aibă apă, fură ultimele cuvinte pe care le auzi.

Janet Poulos aşează brațul lui Perry pe pat, verifică coridorul întunecat al aripii Trei Vest şi, calmă, părăsi etajul. Când uşa de la scări se închise în urma ei pe față îi apăru zâmbetul care fusese reținut din momentul în care ultima picătură de pancuronium fusese injectată. Fusese o zi incredibil de profitabilă pentru Grădină. Exact cum promisese Dalia că va fi. Prima dată, un spectacol plin de măiestrie dat de Lily, şi acum ea, Frezia, o făcuse cel puțin la acelaşi nivel. Râse şi ascultă ecoul care reverbera în casa goală a scărilor.

În biroul ei din aripa Unu Nord, Janet se aşează în spatele biroului ei, apoi închise ochii şi revăzu scena petrecută în camera lui Carl Perry. Sentimentul puterii dat de control era la fel de pătrunzător cum fusese şi când era lângă pat. Era o senzație pe care ea, ca şi toate celelalte membre ale Grădinii, o descoperiseră prima dată prin Frăția Asistentelor Vieții. Frăția, cu idealurile sale nobile, era bună pentru câteva, reflectă Janet, dar creația Daliei, Grădina, fusese adevărata realizare. Aşa puteau fi plătite, şi plătite bine, pentru efortul lor de a îndulci jocul. Janet o binecuvântă pe Dalia că o crease pe Frezia.

Apoi, ca de obicei când rezolva un caz al Frăției sau al Grădinii, Janet începu să se gândească la primul bărbat din viața ei, singurul pe care-l iubise vreodată. Era acum profesor de chirurgie aşa cum plănuia? De ce nu o sunase niciodată după acea noapte? Acum sigur o va vedea într-o altă lumină. Şi ea avea putere. La fel de multă ca cel mai puternic chirurg din lume. Dacă ar putea-o vedea ar… Janet ridică din umeri.

— Cui îi pasă? spuse cu voce tare. Cui naiba îi mai pasă?

Ridică telefonul. Era momentul să împartă emoția acestei zile cu Dalia.

Capitolul 7

Era trecut de 11:30 când schimbul de seară de la Patru Sud îşi termină raportul şi schimbul de la 11 la 7 îi luă locul pentru noapte. Christine Beall luă microbuzul care mergea spre parcarea C. Obosită, refuză invitația pentru o petrecere de noapte pe care i-o făcură celelalte patru asistente care merseră cu acelaşi microbuz şi se îndreptă spre casă.

La douăzeci de mile depărtare, într-un dormitor din Wellesley, doctorul George Curtis dădu pe gât două degete de coniac şi se întinse în pat începând să studieze ceva. Soția lui, care aprinsese veioza şi se aşezase sprijinită de mai multe perne, îl privea nelinişti tă.

— Ei, cum a mers cu doamna Perry? întrebă ea.

Curtis se aşează pe marginea patului şi oftă.

— E cam zguduită, dar luând în considerare ce s-a întâmplat, se ține bine. M-am oferit să merg acolo să stăm de vorbă, dar a spus că nu e necesar, că sunt acolo alți oameni. Şi mai bine decât orice, nu a spus că vrea o autopsie.

Soția lui era îngrijorată.

— Ce vrei să spui cu „mai bine decât orice”? George, s-a întâmplat ceva?

— Din ce mi-a spus rezidentul de serviciu, Perry trebuie să fi avut un atac sau o sângerare a corzilor vocale unde am făcut eu operația. În oricare din cazuri, soția lui poate încerca să mă acuze de neglijență, spunând că ar fi trebuit să fie îngrijit la terapie intensivă. Fără o autopsie, nu are nicio constatare clară, aşa că nu are motive pentru un proces şi eu pot spune „Amin”.

— Amin, spuse nevasta lui ca un ecou în timp ce stingea lampa şi se ghemui lângă el.

Christine conducea încet, din instinct, nefiind atentă la traficul din jurul ei. Pe străzile slab luminate lumea nopții îşi făcuse apariția. Era o lume care de obicei o fascina, dar în

această noapte oamenii şi acțiunile lor au trecut neobservate. Mintea ei începuse să se gândească la o altă scenă. Era un meci de tenis. Două femei pe un teren cu iarbă. Doar nişte forme viguroase în rochii albe, jucând cu lovituri puternice, perfecte.

Cufundată total în viziunea ei trecu pe roşu ajungând într-un bulevard larg care ducea afară din oraş. Dintr-o dată, Christine realiză de ce părea un meci. Cu fiecare lovitură fața femeii se schimba. Prima era Charlotte Thomas, radioasă, râzând la fiecare lovitură, apoi fața ştearsă a mamei sale, o olandeză aspră al cărui devotament față de cei cinci copii o dusese în final la o moarte prematură. Loviturile veneau tot mai repede şi la fiecare din ele se schimba rapid şi fața competitorilor până când deveni doar o pată.

Christine se uită la vitezometru. Mergea cu aproape 80 de mile pe oră. Câteva secunde mai târziu văzu un indicator. Mergea în direcția total opusă casei ei. Tremurând aproape incontrolabil, oprise într-o parcare şi stătea gâfâind ca şi cum tocmai terminase un maraton. Trecuseră câteva minute până când a fost capabilă să întoarcă şi să se îndrepte spre casă.

Era trecut de miezul nopții când a ajuns pe strada tăcută, mărginită de copaci unde ea şi colegele de cameră locuiau de doi ani. Decizia să caute un apartament în Brookline fusese unanimă. „Un oraş vechi cu inima tânără”, cum îl numise Carol, referindu-se la miile de studenți şi tineri muncitori care locuiau în clădirile cu apartamente. După o căutare de trei săptămâni au găsit şi imediat s-au îndrăgostit de un apartament aflat la primul etaj, proprietatea unei familii. Proprietăreasa, o văduvă cu părul vopsit albastru, pe nume Ida Fine, locuia la etaj. În următoarea zi după ce se mutaseră, o oală mare de supă adusă la uşa lor de Ida, a vestit intenția acesteia de a le adopta pe toate trei. Christinei nu-i plăcuse la început intruziunea în viața lor, dar Ida era destul de înțeleaptă ca să nu rămână atunci când nu era binevenită.

Christine, Carole şi Lisa Heller erau diferite, dar făcute să trăiască împreună. Carol, un avocat în devenire, avea grijă de

plata facturilor, în timp ce Christine se îngrijea de cumpărături şi de alte lucruri necesare vieții de zi cu zi. Lisa, responsabilă cu achizițiile la Filene, era responsabilă cu viața socială.

Cu un geamăt de uşurare şi oboseală, Christine intră cu Mustangul ei pe străduță şi îl parcă pe locul ei lângă VW-ul ponosit al Lisei. Garajul pentru două maşini era atât de plin de „comori" pe care Ida promitea constant că le va arunca, că nu era loc decât pentru biciclete.

În timp ce mergea spre intrare, Christine observă că toate luminile erau aprinse. O petrecere. Ultimul lucru din lume cu care dorea să aibă de-a face acum.

— Lisa loveşte din nou, mormăi ea, dând din cap.

Mirosul inconfundabil de marijuana o lovi de cum deschise uşa. Din sufragerie se auzea muzica de pe un vechi album al celor de la Eagles amestecată cu clinchetul de pahare şi cu o jumate de duzină de conversații simultane. Se gândi la alt loc în care ar putea merge în noaptea asta, când Lisa Heller apăru din sufragerie. Cu trei ani mai tânără decât Christine şi mai înaltă, Lisa era îmbrăcată cu ceea ce devenise ca o uniformă de purtat în casă, blugi strâmți şi un tricou lăbărțat rămas de la vreunul din foştii iubiți. Fața sa arăta intelectuală, aproape pioasă, şi părea să atragă invariabil bărbați cărora le plăcea Mahler şi mâncarea organică, lucruri pe care Lisa le ura.

— Aha, fiica risipitoare s-a întors la turmă.

Chicoti. Lisa avea ceva dezarmant care făcea chiar şi cele mai întunecate momente ale Christinei să devină mai uşor de suportat.

— Lisa, spuse ea cu un zâmbet care dezvălui dinții încleştați, câți oameni sunt înăuntru?

— Oh, opt sau zece sau doisprezece sau aşa ceva. E greu de numărat pentru că şti că unii nu sunt oameni cu adevărat.

— Fă-mi o favoare, te rog, pledă Christine. Du-te adu o sfoară şi haina ta de raton şi strecoară-mă pe uşă ca şi cum

aş fi câinele tău sau ceva asemănător. Vreau doar să ajung în pat.

— Ah, patul, spuse Lisa cu înțelepciune, sprijinindu-se de perete. Curând acel Gallo Chablis şi drogurile fine din Columbia îi vor trimite pe toți în pat. Singura întrebare care a rămas e cine cu cine va merge în pat. Şi vorbind despre asta…

— Lisa, e şi el aici?

— În toată splendoarea. Drogurile sunt de la el, dacă te interesează.

Christine se strâmbă. Jerry Crosswaite se ținea de ea ca o răceală.

— E vina mea. Mi-am încălcat regula de bază.

— Ce regulă? Lisa punctă întrebarea cu un sughiț.

— Să nu te întâlneşti a doua oară cu un bărbat atât de vanitos încât să-şi pună numele pe placa de înmatriculare a maşinii.

Cele două prietene începură să râdă şi se îmbrățişară.

Deşi întâlnirile cu Jerry aveau momentele lor de plăcere, deveniseră mai puține şi între ei intervenise o anumită distanță. Chiar de când luase unilateral decizia că erau „făcuți unul pentru celălalt”, Jerry începuse o campanie susținută de a o face pe Christine „Soția celui mai tânăr Ofițer de credite Senior din istorie, de la Boston Bank”. Săptămâni întregi o copleşise cu trandafiri, cadouri şi telefoane. Spre întristarea crescândă a Christinei, Lisa şi Carol deveniseră atât de încântate de aventura aceasta romantică încât îi subminaseră toate eforturile de a-i descuraja ardoarea.

— Chrissy, nu vrei să nu te mai plângi? îi spuse Lisa acum. Ai peste 30 de ani şi el este un bărbat drăguț care are un Alfa Romeo. Ce-şi poate dori o fată mai mult?

Christine nu era chiar sigură că era doar o tachinare.

— Lisa, nu prea ai ce vedea la el.

— Hei, eu nu l-aş da afară din pat. Uită-te în jur, Heller şi ai şansa să afli dacă chiar ai dreptate.

Christine trecu pe lângă ea şi intră în sufragerie. Jerry Crosswaite puse jos vinul şi, cu efort, încercă să se ridice de

pe canapeaua pe care era aşezat şi să o salute. Christine se forță să zâmbească şi îi făcu semn să rămână unde e. Mai erau 12 persoane în cameră, multe arătând mai rău decât Jerry.

— Brutal, murmură Christine, în acelaşi timp zâmbindu-i lui Carol, care era profund angajată într-un joc creat de ea, numit Scrabble pentru Dopați. În această versiune, care se putea juca numai cu ajutorul marijuanei, orice cuvânt, real sau inventat, putea fi luat în considerare dacă era acceptat de toți jucătorii.

Carole o strigă.

— Hei, Chrissy, eşti singura trează de aici. Vino şi arbitrează asta. Este sau nu cuvântul ZOTL substantivul pentru aranjamentul decorativ al salamandrelor moarte?

— Cu siguranță, spuse Christine, îmbrățişând-o.

Niciuna din femeile care locuiau în casă nu fuma marijuana regulat, dar din când în când, pur şi simplu, se ivea câte o petrecere la care uneori apăreau şi droguri. În ciuda relativei inactivități din cameră, exista o senzație de vitalitate pe care Christine o simțea de câte ori era în preajma colegelor de cameră. Hotărî că apropierea lor era exact tonicul de care avea nevoie după acea zi grea. Chiar dacă asta însemna să aibă de-a face cu Jerry Crosswaite.

— Apropo, spuse Carole. Te-a căutat cineva la telefon mai devreme. O femeie. A spus că va mai suna. N-a lăsat niciun mesaj.

— Tânără, bătrână? întrebă Christine nelinişti tă.

— Da, răspunse Carole, bându-şi restul de vin şi scriind pe hârtie 13 puncte.

Crosswaite reuşi să-şi găsească drumul prin cameră şi ajunse în spatele Christinei, punându-şi mâinile pe umerii ei. Christine sări ca arsă.

— Hei, uşor Christine, sunt eu.

Îşi dăduse jos haina de la costumul Brooks Brothers şi îşi descheiase vesta, ceea ce era echivalentul maximei relaxări

pentru el. Doar urmele slabe roşii din ochii lui diminuau imaginea de playboy pe care dorea să o afişeze.

— Bună, Jerry, spuse ea. Îmi pare rău că am pierdut petrecerea.

— La naiba, ai cam pierdut-o. Lisa mi-a spus că îți place colierul. Mă bucur.

Christine se uită prin cameră să-i caute privirea Lisei.

— Jerry, chiar vreau să te opreşti să-mi trimiți lucruri. Eu… Eu, pur şi simplu nu mă simt bine acceptându-le.

— Dar Lisa mi-a spus…

Îl întrerupse, încercând să-şi păstreze tonul calm al vocii.

— Jerry, ştiu ce îți spun atât Lisa cât şi Carol. Dar niciuna nu e eu. Eşti chiar un bărbat drăguț. Ele se gândesc la tine, şi eu la fel, dar nu mă simt deloc bine din cauza cadourilor pe care mi le trimiți şi a presupunerilor pe care le faci.

— Ca de exemplu? spuse Crosswaite, o umbră de ostilitate apărându-i în voce.

Ea îşi muşcă buzele şi hotărî că nu e momentul pentru o confruntare.

— Las-o baltă. Putem discuta despre asta altă dată când vom avea mai multă intimitate şi după mai puțin vin.

— Nu Chris, vreau să discutăm acum.

Controlul lui dispăru complet.

— Nu ştiu ce joc joci, dar m-ai lăsat să mă apropii până în momentul în care relația asta chiar a devenit importantă pentru mine şi acum faci pe frigida.

Vocea lui era destul de puternică să ajungă chiar şi la persoana cea mai somnolentă din cameră. Din toată camera se vedeau priviri jenate, în timp ce Carol şi Lisa se pregăteau să intervină. Bancherul continuă.

— Vreau să spun că niciodată nu ai fost o tigroaică în pat, dar măcar ai fost acolo. Acum, dintr-o dată, ai devenit de gheață. Vreau o explicație.

Camera îngheță. Christine se dădu înapoi şi strânse din pumni. Sunetul telefonului sparse tăcerea. Carol se repezi în bucătărie.

— Chrissy, e pentru tine, strigă ea după câteva secunde. E femeia care a sunat înainte.

Christine îşi desfăcu pumnii înainte să-şi mute privirea de la Crosswaite. Erau trei persoane în bucătărie. Cu o singură privire Christine îi trimise în sufragerie. Apoi luă receptorul.

— Sunt Christine Beall, spuse ea, cu vocea încă tăioasă.

— Christine, sunt Evelyn, de la Comisia Regională de Evaluare. Poți să vorbeşti fără să fii întreruptă?

— Da.

Christine se cufundă într-un scaun cu spătar înalt de arțar pe care-l găsise la piața de vechituri din Gloucester şi îl recondiționase.

— Frăția Asistentelor Vieții îți mulțumeşte pentru dăruirea şi profesionalismul tău, spuse femeia solemn. Propunerea cu privire la doamna Charlotte Thomas a fost aprobată.

În bucătăria tăcută, Christine începu, chiar dacă era cald, să tremure, simțindu-se de parcă fiecare cuvânt cădea ca stropii mari de ploaie pe un pământ dur, uscat. Femeia continuă.

— Metoda aleasă este sulfatul de morfină intravenos, administrat la timpul potrivit în timpul schimbului tău de mâine seară. O doză de morfină şi siringa necesară vor fi sub scaunul din față al maşinii tale mâine dimineață. Te rog să laşi uşa din față a maşinii descuiată la noapte. O vom încuia noi după ce pachetul va fi livrat. Cererea noastră este să administrezi injecția rapid, o singură dată. Nu va fi necesar să aştepți în cameră după aceea. Te rog să scapi de siringă într-un mod sigur. Şi, conform politicii noastre te rugăm să dai un telefon şi să înregistrezi pe robot cazul tău. Toate avem speranța şi credința că va sosi ziua când vom face publică munca noastră. Atunci rapoarte asemănătoare cu al tău, strânse în aproape 40 de ani de la asistente din toată țara vor putea primi onorurile şi mulțumirile pe care le merită. Când transmiți raportul nu este necesar să repeți istoricul medical al pacientei. Întrebări?

— Nu, răspunse Christine încet, având degetele albite în jurul receptorului. Nu am nicio întrebare.

— Atunci, foarte bine, spuse femeia. Domnişoară Beall, poți fi mândră de dedicarea pe care o arăți principiilor şi profesiei tale. Noapte bună.

— Mulțumesc. Noapte bună.

Când Christine răspunse, vorbea deja cu tonul telefonului. Cu o privire către uşa închisă a sufrageriei, Christine se îmbrăcă cu o haină a Lisei, haină pe care o găsi aruncată pe un scaun. În linişte ieşi pe uşa din spate a apartamentului. Cerul nopții era nesfârşit. Christine tremura în răcoarea nopții şi strânse haina mai tare. Pe strada de lângă se ivi o maşină de după colț. Când nu se mai auzi zgomotul motorului, o linişte la fel de adâncă precum noaptea puse stăpânire pe ea. Se uită la cerul plin de stele. Ea era doar un bob, chiar dacă simțea că decizia pe care o luase era enormă. Presiunea din piept şi plămâni o făcea să înghită greu. Panica, incertitudinea şi un sens profund al izolării o strângea ca o menghină în timp ce se îndrepta încet către maşină şi descuie uşa. Christine se plimbă pe străzile pustii o dată şi apoi încă o dată. Ascunsă în spatele unui zid de piatră aşteptă până când toți musafirii plecară şi ultima lumină din apartament se stinse. Cu o privire prelungă către cerul înstelat, oftă şi se îndreptă spre casă. Tot ce rămăsese în sufragerie erau câteva sticle golite pe jumătate şi o lumină micuță, lăsată aprinsă de colegele ei de cameră. Christine stinse lumina. Se dezbrăcă chiar înainte de a ajunge în cameră. Stând la birou îşi desfăcu părul lung, de culoarea nisipului, îl lăsă să cadă liber şi începu să-l perie încet.

„Oricând vei avea nevoie să ştii cu adevărat…” Cuvintele Charlottei îi dominau mintea în timp ce se îndrepta spre pat. Când dădu pătura la o parte văzu un plic pe perna ei. Citi biletul din plic, înțepeni, apoi mototoli hârtia şi o aruncă pe jos. Spunea: „Christine, am plecat. Poate e mai bine. Poți să mă suni, dar numai dacă ai ceva semnificativ să-mi spui. Jerry.”

Capitolul 8

David îşi începu prima zi în care-l înlocuia pe Wallace Huttner identificând o piesă a lui Berlioz ca fiind a lui Mendelssohn, dar se refăcu un moment mai târziu, ghicind corect că afară era o zi cu vreme schimbătoare. Era o umezeală în aer care-l făcu să renunțe la alergarea de-a lungul râului, care-i plăcea atât de mult. La est, un soare anemic pierdea treptat teren în favoarea unor nori negri, grei.

Ziua era asemenea dispoziției lui, vizita dificilă din seara trecută cu Huttner lăsându-i o senzație vagă de disconfort şi o presimțire pe care nici somnul cu întreruperi din noaptea care trecuse, nici gimnastica de dimineață nu o făcuse să dispară.

Plănuise să facă vizita de dimineață pe aceeaşi rută pe care o făcuse pe cea de seară împreună cu Huttner, dar odată ajuns la spital, cedă în fața dorinței de a vedea cum a reacționat Anton Merchado la noul tratament. Pe fața bronzată a pescarului se aşternu un zâmbet larg când îl văzu pe David intrând în camera lui. Datorită acelui zâmbet, grijile lui David pentru ziua respectivă se evaporară.

— Am avut scaun, doctore! se auzi vocea lui Merchado, mândră de parcă ar fi fost o mamă care tocmai născuse. Azi dimineață. Unul frumos, tare. Doctore, nu pot să-ți mulțumesc destul. N-am crezut că voi mai reuşi vreodată.

— Nu deveni prea emoționat, domnule Merchado, spuse David, abia reuşind să controleze propriul entuziasm. Cu siguranță arăți mai bine decât seara trecută, dar nu cred că ai scăpat de tot de diaree. Cel puțin nu încă.

— Şi febra mi-a scăzut, iar crampele aproape au dispărut, adăugă Merchado în timp ce David îi controla abdomenul şi îl asculta cu stetoscopul.

— Sună bine, spuse David, punându-şi instrumentele la loc în buzunarul hainei, dar încă nu ai voie alimente solide. Doar câteva sorbituri de lichide şi câteva zile cu noul antibiotic şi

fluide intravenoase. Poți să spui familiei că vei mai sta în spital o săptămână, poate puțin mai mult.

— Vei fi doctorul meu?

— Nu, doar pentru câteva zile, apoi doctorul Huttner se va întoarce. Eşti norocos să fi pacientul lui, domnule Merchado. E unul dintre cei mai buni chirurgi pe care i-am căzut vreodată.

— Poate… sau poate că nu.

Merchado se uită cu coada ochiului şi zâmbetul înțelept arăta că nu va insista.

— Dar poți să-mi laşi cartea de vizită. Am o mulțime de rude care îți vor bate la uşă ca să le faci aceeaşi operație. Chiar dacă nu au nimic.

Cu un zâmbet înțelegător pe față, David părăsi camera, apoi consultă lista pacienților pe care trebuia să-i viziteze în acea dimineață. Lista numelor umplea ambele părți ale foii pe care le scrisese. Îl cuprinse bucuria. De atâția ani nu şi-a permis nici să viseze că poate avea aşa o listă de cazuri.

La capătul holului scoase un chiuit vesel şi trecu dansând prin uşi. În spatele lui două asistente solide îi urmăriră spectacolul şi pufniră dezaprobator înainte să se întoarcă la treburile lor.

Vizitele lui David au fost mai antrenante decât tot ce făcuse în medicină în ultimii ani. Chiar şi Charlotte Thomas părea că arată mai luminoasă, chiar dacă faptul că o vedea în lumina zilei făcea diferența. Patul îi era ridicat la 45 de grade şi avea o perfuzie care o hrănea. David încercă de mai multe ori să afle cum se simte, dar singurul ei răspuns fu un zâmbet slab şi o clătinare a capului. Îi examină abdomenul, îngrijorat de faptul că nu se auzea niciun sunet al intestinelor. Nu era încă motiv de panică, dar fiecare zi fără sunete făcea o nouă operație tot mai probabilă. Pentru un moment, David se jucă cu gândul să-i oprească hrana intravenoasă, apoi, cu o ultimă privire către ea, hotărî să lase lucrurile aşa cum sunt. La camera asistentelor scrise o notă de progres şi câteva ordine

pentru unele manevre care spera să-i îmbunătățească situația.

Când termină era aproape ora unu. Avea timp de o gustare şi o cafea înainte să meargă în biroul lui. Cinci ore şi jumătate trecuseră de parcă nici nu fuseseră. Încercă să-şi amintească ultima dată când se simțise aşa şi realiză că trecuseră probabil opt ani. În orice caz, reflectă jalnic, nu de la accident.

Chiar şi orele petrecute după amiază în birou, care până acum treceau jenant de greu, fuseseră plăcut agitate datorită frecventelor telefoane din partea asistentelor care cereau să clarifice sau să discute unele probleme.

Fix la ora cinci, când uşa se închise în urma ultimului pacient, asistenta de la biroul lui, doamna Houlihan, strigă:

— Doctor Shelton, aveți un telefon de la doctorul Armstrong. Secretara ei îi dă legătura. Puteți vorbi de la trei.

— Foarte drăguț, strigă David din biroul lui.

Avea un singur telefon, al cărui număr se termina cu cifra trei. Era o plăcere să vadă că Houlihan se bucurase de această zi neobişnuit de încărcată la fel de mult ca şi el.

— Plec să-mi hrănesc progeniturile. Noapte bună, doctore.

— Noapte bună, Houlihan.

Câteva momente mai târziu, preluă legătura cu Margaret Armstrong. Fiind prima femeie şef al cardiologiei la un spital important, Armstrong avea aproape aceeaşi reputație în domeniul ei ca şi Wallace Huttner în al lui. Din tot personalul medical de la Spitalul Doctors, ea fusese cea mai drăguță şi de ajutor pentru David, în special în timpul primului an. Deşi trimitea pacienții aproape exclusiv la chirurgi cardiologi şi la Huttner, când era necesar, în câteva ocazii îi trimisese câte un caz şi lui David, străduindu-se de fiecare dată să-i trimită o notă de mulțumiri pentru îngrijirea excelentă.

— David, cum merge treaba?

— Aglomerat azi, dar m-am bucurat de fiecare minut, doctor Armstrong.

Poate că era înfățişarea regală, aerul aristocratic care înconjura femeia, poate că erau cei 20 de ani, sau pe acolo, diferență dintre ei, oricare ar fi fost motivul, David nu avusese niciodată impulsul să i se adreseze cu prenumele. Nu că ea l-ar fi încurajat vreodată.

— Ei, bine, am sunat să văd dacă pot s-o fac şi mai ocupată. Ca să fiu sinceră am sunat întâi la biroul lui Wally Huttner, dar am fost bucuroasă să aud că tu îi ți locul.

— Mulțumesc. Spune.

— E un bătrân numit Butterworth. Aldous Butterworth, dacă vrei. Are 77 de ani, dar e luminos şi vioi ca un cățeluş. A fost bine o săptămână după o operație coronariană minoră, până în urmă cu puțin timp, când dintr-o dată a început să se plângă de furnicături şi dureri în piciorul drept. Pulsul i-a dispărut în acel picior.

— Embolie? întrebă David, mai mult din curtoazie decât pentru că avea dubii asupra diagnosticului.

— Cred că da, David. Piciorul deja se schimbă la culoare. Ai dispoziția să scoți cheagul?

— Aş fi fericit.

David radia.

— I-ai explicat riscurile?

— Da, dar ai putea să o mai faci şi tu odată. David, sunt puțin îngrijorată de o anestezie generală asupra acestui pacient. Crezi că ar fi posibil să…

David era atât de încântat să-şi încheie ziua cu un caz major, încât o întrerupse.

— Să facem anestezie locală? Absolut. E singurul mod.

— Ştiam că pot conta pe tine. Abia aştept să văd cum merg lucrurile. Aldous e un prieten vechi şi drag, nu numai pacient. Ascultă, e o întâlnire a Comitetului Executiv într-o oră şi ca şef aici trebuie să particip. Ne putem întâlni undeva mai târziu în seara asta?

— Bine-nțeles, spuse David. Trebuie să văd câțiva pacienți înainte să plec acasă. Ce-ai zice de Patru Sud? Am acolo o

femeie cu o cădere generală a corpului. Poate că ai şi nişte idei.

— Cum să nu. La ora opt?

— La ora opt, spuse David ca un ecou.

Şi-a frecat mâinile şi şi-a pus mânuşile apoi s-a îndreptat spre sala de operație numărul 10 unde şi-a luat costumul de chirurg şi a început pregătirile pentru a orchestra şi conduce propria simfonie. Aldous Butterworth părea mic şi vulnerabil aşa cum era întins pe masa de operație îngustă. David a cerut ca piciorul drept să fie pus pe un loc în care să fie vizibil, fără a contamina câmpul de operație. Piciorul avea culoarea marmurei albe. Folosind injecții mici amorți porțiunea de la brâu în jos. Neavând puls care să-l ghideze ştia că artera femurală putea fi foarte aproape de incizia lui. O mică eroare şi se va afla în fața unei operații atât de dificile încât o nouă incizie putea fi unica soluție. Concentrează-te, se gândi el. Priveşte atent. Ascunse după mască, buzele schițară un zâmbet slab, cunoscător. Era pregătit.

— Scalpel, te rog, spuse, luând instrumentul de la asistentă.

Făcu o pauză, închise ochii şi inspiră adânc. Apoi îi deschise şi se uită la fețele care îl priveau, îl aşteptau. Cu un semn din cap către anestezist şi o privire finală la piciorul lipsit de sânge al lui Butterworth, făcu incizia. Pielea întinsă se dădu la o parte expunând artera femurală.

— La naiba, şopti.

În câteva momente artera țeapănă şi plină de cheaguri fu izolată şi controlată cu două bandaje subțiri, plasate în părți. David făcu o mică incizie în pereți, între bandaje. Introduse uşor un tub subțire cu un balon dezumflat în arteră de-a lungul piciorului. Când consideră că a ajuns unde trebuie, umflă balonul şi îl trase cu grijă prin incizie. Două cheaguri cleioase, de culoare închisă, ieşiră înainte de balon. Repetă procedura în direcția opusă şi scoase cheagul subțire care cauzase obstrucția prima dată. Făcu o irigație cu diluant pentru sânge şi era gata să închidă. Strânse mai tare

pansamentele pentru a preveni curgerea sângelui prin artere, apoi cususe vasele cu o serie de suturi mici. Pentru a doua oară în mai puțin de douăzeci de minute David se uită la fiecare persoană din încăpere. Apoi inspiră adânc, îşi ținu respirația şi îndepărtă pansamentele. Instantaneu, piciorul lui Butterworth prinse culoarea vieții. Aprobarea izbucni de la toată echipa. Ca la carte. Întregul caz, ca la carte. Cu o euforie absolută îi strigă veştile bune lui Butterworth, care dormise tot timpul cât durase procedura.

— Asta a fost cu adevărat o treabă bună, doctore Shelton. Asta a fost cu adevărat o treabă bună, doctore Shelton. Asta a fost cu adevărat o treabă bună, doctore Shelton.

David repeta cuvintele asistentei veterane iar şi iar, încercând să reproducă exact tonul cu care fuseseră spuse.

— Poate că ar trebui să o suni şi să o rogi să le spună iar ca să îți aminteşti exact, se sfătui el singur.

Dictă o notă operativă, făcu duş şi se îmbrăcă. Acum se îndrepta spre coridorul care ducea la Patru Sud pentru a împărtăşi veştile bune despre succesul operației lui Butterworth cu doctor Armstrong.

Se uită la ceas. Opt fără zece. A doua seară târzie în spital. Prima ca şi chirurg de când se alăturase echipei cu 18 luni în urmă. Margaret Armstrong ajunsese deja şi stătea cu asistentele împărțind o cafea şi o conversație relaxată cu Christine Beall şi o asistentă de serviciu, Winnie Edgerly. În timp ce David se apropia de grup ochii îi erau fixați pe Christine. Ochii şi zâmbetul ei păreau să-i spună o mie de lucruri diferite în acelaşi timp. Sau poate că erau vorbele lui, gândurile lui, nu ale ei. Fața ca o bijuterie perfectă a lui Lauren îi apăru în minte, dar dispăru rapid când ochii închişi la culoare îi susținură privirea.

Vocea doctoriței Armstrong îi atrase atenția.

— Salut David, strigă ea voioasă. Vorbele despre noul picior al pacientului meu au străbătut deja tot spitalul. Bravo ție. Vino, să toastăm pentru succesul tău cu o ceaşcă din această cafea.

Ea se uită în cană, se strâmbă şi apoi adăugă:

— Dacă, de fapt, asta e ce-i aici.

Purta o fustă neagră şi un pulover albastru deschis de caşmir. O broşă simplă de aur, un fluture, era singura bijuterie. Halatul alb, deschis, avea lungimea până la genunchi, tipul rezervat neoficial pentru profesori, sau pentru cei suficient de în vârstă în comunitatea profesorilor. Părul negru bogat era tuns scurt într-un stil care se potrivea perfect cu ochii albaştri şi care-i punea în evidență trăsăturile. Avea un aer, o energie, care cerea atenție imediată şi respect.

— Acum, vei începe să te simți puțin încrezut…

Capitolul 9

Pacientul pentru care fusese chemat era un muncitor de 40 de ani care avusese o întâlnire scurtă dar furioasă cu drujba sa. Jumătate din două degete erau complet pierdute, iar al treilea abia mai era ținut de un tendon.

Altă situație necâştigătoare, gândi David în timp ce evalua mâna. Vorbi scurt cu bărbatul care încetase să mai transpire excesiv, dar era alb la față. Apoi îl scoase pe rezidentul agitat în hol. Era decizia lui David dacă repara singur sau aloca mai mult timp şi-l lua şi pe rezident. Decise să aloce mai mult timp, amintindu-şi de multe seri târzii în care alți chirurgi făcuseră un efort ca să-l învețe pe el. Trecu aproape o jumătate de oră până fu convins că Weiss poate termina singur.

Patru Sud era neobişnuit de liniştit când David ieşi din lift şi se îndreptă spre camera 412. Hohotele de râs din camera asistentelor sugerau că e pauza de cafea, cel puțin pentru o parte a personalului. Se gândi la Christine Beall, sperând pe jumătate că va ieşi din cameră când va trece el pe acolo. Doar imaginea era suficientă ca să-i stârnească o căldură neliniştitoare. *Deci, arată interesant şi are ochii stranii,* gândi David. *Lauren e frumoasă şi are ochi incredibili. Reacționezi aşa pentru că este plecată, asta-i tot. Gândeşte-te, cu Lauren ai tot ce ai dorit vreodată de la o femeie – frumusețe, creier, independență. Corect? Corect.* Logica era acolo, alb şi negru, de necontestat. Dar undeva în adâncul minții o voce îi spunea: „Mai gândeşte-te, mai gândeşte-te".

În camera Charlottei Thomas luminile erau stinse. David se opri în uşă, privind prin întuneric spre pat. Maşina de drenaj gastrointestinal, pusă să funcționeze intermitent, hurui, se opri, apoi hurui din nou. Bulele de oxigen sunau în apa din sticla de siguranță de pe perete. Se gândi dacă să-i întrerupă sau nu somnul, doar ca să verifice ceva ce ştia că nu poate îmbunătăți. În final trecu prin cameră şi aprinse lampa

fluorescentă de deasupra patului. Charlotte era întinsă pe spate, cu un zâmbet liniştit pe faţă. Îi luă câteva secunde lui David să îşi dea seama că nu respiră. Instinctiv, îi atinse gâtul căutând pulsul. Pentru un moment crezu că l-a găsit, dar îşi dădu seama că e propria inimă, pe care o simţea bătându-i până în vârful degetelor. Cu ambii pumni lovi mijlocul pieptului Charlottei. Apoi făcu două respiraţii adânci gură la gură şi câteva mişcări rapide de compresie a pieptului. O altă verificare a pulsului care nu arăta încă nimic. Ţâşni pe uşă.

— Cod 99 la 412, ţipă pe coridorul gol. Cod 99 la 412.

Alergă înapoi în cameră şi continuă de unul singur resuscitarea. Trecură 30 de secunde care i se părură un an până când Winnie Edgerly dădu buzna înăuntru împingând aparatul de resuscitare. În acelaşi timp staţia anunţa: „Cod 99, Patru Sud, cod 99, Patru Sud”.

În câteva momente camera 412 se umplu de oameni şi maşini. O pungă de oxigen fu introdusă în gura Christinei şi începu să-i facă respiraţie artificială. David continua compresia cardiacă exterioară. O infirmieră intră, apoi se uită cu sfială într-o parte a camerei, aşteptând ca cineva să-i spună ce să facă. Încă două asistente dădură buzna înăuntru, urmate de Christine, împingând o maşinărie. Firele de la maşină au fost legate strâns de încheieturile şi gleznele Charlottei. Apăru un rezident, apoi altul şi în final anestezistul, un oriental uriaş care se prezentă singur ca fiind doctorul Kim. O înlocui pe Edgerly la capul patului şi se uită la David, căruia îi luă locul un rezident să continue masajul cardiac, în timp ce el se mută la cardiograf.

— O intubăm? întrebă doctorul Kim.

David îi făcu semn din cap.

În timp ce camera se umplea tot mai mult, inclusiv cu aparate de inhalaţie şi tehnicieni de laborator, Kim îşi începu treaba. Luă un laringoscop de oţel şi îl introduse în gâtul ei, ridicându-i baza limbii ca să expună coardele vocale delicate.

— Dă-mi un tub de 7,5, îi spuse asistentei care-l asista.

Tubul avea un balon în capăt. Cu îndemânare, uriaşul introduse tubul printre corzile vocale ale Charlottei în trahee. Folosi o seringă să umfle balonul, securizând aria din jurul tubului împotriva scurgerilor de aer. Apoi ataşă o cameră de respirație de tub şi începu să pompeze aer în plămânii Charlottei.

Christine stătea în dreapta lui David şi privea cum încerca să centreze acul cardiografului. Dintr-o dată, ochii îi rămaseră țintuiți pe aparat. Avea ritm, persistent, regulat. *Oh, Dumnezeule, au adus-o înapoi.* Cuvintele erau strigate în mintea ei. Singura posibilitate pe care n-o luase în considerare şi acum se întâmpla. Cu fiecare bătaie o nouă imagine terifiantă îi apărea în minte. Charlotte, legată la aparatul de respirație. Mai multe tuburi. Zile lungi în care să se întrebe dacă lipsa de oxigen îi afectase creierul. Oare ce făcuse? Hârtia fină cădea la picioarele lui David.

— Opreşte-te o secundă! strigă David la rezident să oprească masajul cardiac ca să obțină rezultatele reale de pe cardiograf.

Instantaneu imaginea pulsului dispăru, fiind înlocuită de nişte linii tremurate. Fusese artificial – răspuns la eforturile rezidentului. Christine nu interpretase bine cardiograful. Simțea că se prăbuşeşte.

— Ritmul a fost doar fibrilație. Continuă să pompezi.

Vocea lui David fusese hotărâtă dar calmă. Christine simți că îşi recapătă controlul.

— Christine, fixează la 400 de jouli.

Înregistră ordinul încet. Prea încet.

— Domnişoară Beall!

Vorbele lui David erau ca un pocnet.

— Oh, da, domnule doctor. Acum.

Christine alergă la defribilator. Se holba cineva la ea? Nu se putea hotărî să se uite. Întoarse butonul maşinii la 400 şi puse gel pe padele apoi i le dădu lui David. David îndepărtă rezidentul. Apoi presă padelele pe pieptul Charlottei.

— Toată lumea la o parte, strigă. Gata? Acum!

Apăsă butonul roşu de pe padela din mâna dreaptă. Se auzi un sunet când când 400 de jouli trecură prin pieptul Charlottei în tot corpul. Ca ale unei marionete, brațele ei se ridicară spre tavan, apoi căzură fără vlagă pe pat. Corpul i se arcui rigid un moment, apoi rămase nemişcat. Cardiograful nu arăta nicio schimbare. Rezidentul continuă pomparea, dar curând îi făcu semn unui student care stătea alături deoarece obosise. Cei doi făcură schimb. Imediat David începu să ordone medicația care să i se dea Charlottei intravenos. Bicarbonat ca să contracareze creşterea acidului lactic din sânge, adrenalină ca să stimuleze activitatea cardiacă, chiar glucoză în eventualitatea că nivelul zahărului scăzuse prea mult din unele motive. Nicio schimbare. Altă injecție cu adrenalină urmă după alte două şocuri la 400 de jouli. Tot nimic. Calciu, mai mult bicarbonat, al patrulea şoc. Cardiograma era acum o linie dreaptă. Nici măcar fribilația uşoară nu mai apărea. Rezidentul îi luă iar locul studentului şi continuă să pompeze. La capul patului anestezistul continua implacabil să facă ventilație artificială.

— Pune o doză de adrenalină într-un ac cardiac, te rog, ordonă David.

Deşi o injecție intravenoasă subclaviană ar fi trebuit să ajungă în inimă, poate că ceva nu ajunsese unde trebuie. Puse mâna lângă sânul Charlottei şi căută un spațiu între coaste. Ținând injecția cu adrenalină în cealaltă mână o înfipse direct în pieptul Charlottei. Aproape imediat siringa se umplu cu sânge. O lovitură directă. Acul fusese înfipt într-o parte din inimă.

În spatele său Christine îşi ținea respirația şi privea în altă parte. David injectă adrenalina. Pentru un moment acul cardiografului se mişcă. Apoi observă că studentul se legăna înainte şi înapoi, lovind din neatenție brațul stâng al Charlottei. Îl trimise de lângă pat. Instantaneu linia era din nou dreaptă. Christine simți că tensiunea din cameră începea să scadă. Se uita la podea. Era aproape gata. David se uită la anestezist cu o ridicare din umeri şi întrebă:

— Vreo idee?

Doctorul Kim se uită la el nemişcat şi spuse:

— Îi vei deschide pieptul?

Se gândi la idee câteva momente.

— Cum sunt pupilele?

Era blocat, ştia asta.

— Fixe şi dilatate, răspunse Kim.

David îşi pironi privirea într-un colţ al camerei. Închise ochii strâns, apoi îi deschise. În final se întinse şi deconectă cardiograful.

— Asta e. Mulţumesc tuturor.

A fost tot ce a putut spune. Camera începu să se golească. David mai rămase un timp acolo uitându-se la trupul fără viaţă al Charlottei. În ciuda tuburilor, al vânătăilor şi a arsurilor de pe piept, era ceva frumos şi liniştitor la această femeie. În fine, era împăcată.

Dintr-o dată, începu să înregistreze impactul a ceea ce se întâmplase. Mâinile şi subsiorile deveniră reci şi pline de sudoare. În timp ce părăsea camera 412 să-l sune pe Wallace Huttner, David tremura. Adânc în interiorul lui avea un sentiment rece că tocmai fusese lovit de vârful unui coşmar. Se uită la ceasul de pe perete. Cât timp durase? 45 de minute? O oră?

— Şi care naiba e diferenţa? murmură în timp ce se aşează pe un scaun pentru a declara decesul în fişa Charlottei Thomas.

— Eşti în regulă? întrebă Christine aşezându-i o cană de cafea în faţă.

— Ce? Oh, da, sunt bine. Mulţumesc, spuse David, sprijinindu-se de masă şi uitându-se de aproape la cana din faţa lui. Mulţumesc pentru cafea.

— Îmi pare rău că nu a scăpat pentru tine, spuse ea.

David continuă să se uite lung la ceaşcă, căutând parcă un răspuns la un mister cosmic.

— Potasiu! exclamă el deodată.

Christine, care se îndepărtase ca să-l lase în linişte, se întoarse către el.

— Ce e cu potasiul?

El ridică privirea.

— Ceva nu a fost în regulă, Christine. Ceva mai mult decât era evident, vreau să spun. Probabil greşesc, dar nu-mi amintesc vreun stop cardiac unde să nu apară nicio urmă de activitate cardiacă, chiar dacă a trecut ceva timp între stopul cardiac şi codul 99. Rahat! Mi-aş fi dorit să am timp să-i verific nivelul de potasiu. Potasiu, calciu, nu ştiu ce, dar ceva părea că e dincolo de orice încercare.

— Nu poți să-i măsori acum nivelul de potasiu?

— Sigur că pot, dar nu mai ajută la nimic. În timpul resuscitării şi după deces potasiul este eliberat în sânge şi în țesuturi, aşa că oricum nivelul este ridicat.

Din cauza frustrării strânse din pumni. Christine simți o durere înăuntrul ei.

— Cum putea nivelul potasiului să o omoare?

— În multe feluri.

David era prea preocupat ca să-i observe schimbarea expresiei.

— Căderea neaşteptată a rinichilor, un cheag de sânge, chiar o eroare de medicație. Nu mai contează acum. Probabil sunt departe de adevăr oricum. A murit şi gata.

Îşi dădu seama de chinul pe care-l simțea ea.

— Eu… îmi pare rău. N-am vrut să spun asta. Mi-e teamă că sarcina neplăcută de a-l suna pe doctorul Huttner la Cape m-a scos puțin din fire. Nu cred că e genul de veste pe care s-o audă după ce a plecat. Poate vreodată putem sta liniştiți şi discuta despre doamna Thomas. Bine?

Christine privi în altă parte.

— Poate vreodată, murmură ea mai mult pentru ea.

David formă numărul pe care i-l dăduse Huttner. După zgomotul obişnuit de la centrala spitalului telefonul sună. Răspunsul lui Huttner nu lăsă niciun dubiu că era adormit.

— Bun început, murmură David privind în sus ca după o salvare celestă. Doctore Huttner, sunt David Shelton, spuse în receptor.

— Da, ce e, David?

Chiar de la primele cuvinte văzu că era iritat. În acel moment David ştiu că ar fi trebuit să aştepte până dimineață.

— E vorba despre Charlotte, doctore Huttner. Charlotte Thomas.

Se simțea ca şi cum i se umfla rapid limba şi ajunsese deja la mărimea unui grapefruit.

— Bine, ce e cu ea?

— Cam cu o oră şi jumătate în urmă am găsit-o fără puls în patul ei. Am încercat totul, un cod 99 complet, cam o oră, dar nimic. A murit, doctore Huttner.

— Ce vrei să spui că ai încercat totul? Ce naiba s-a întâmplat, omule? Am verificat-o dimineață înainte să plec şi părea destul de stabilă.

David nu anticipase că va fi uşor, dar nici nu se aşteptase la un război cu Huttner. Limba lui se făcuse cât un pepene.

— Eu… nu ştiu ce s-a întâmplat. Poate prea mult potasiu. A avut o scurtă perioadă de fibrilații uşoare pe cardiogramă, apoi nimic. Linie dreaptă. Absolut nimic.

— Prea mult potasiu? Tonul lui Huttner arăta mai mult dezorientat decât furios. Nu a avut niciodată probleme cu potasiul în trecut.

— Vrei să-l sun pe domnul Thomas? întrebă David în final.

— Nu, o să-l sun eu. În fond, asta şi-a dorit.

Tonul vocii lui Huttner scăzuse, apoi crescuse cu reînnoită intensitate.

— Ce poți tu să faci pentru mine este să iei legătura cu Ahmed Hadawi, şeful patologiei. Spune-i să facă o autopsie a femeii mâine. Vreau să ştiu exact ce s-a întâmplat. Dacă, din vreun motiv, Thomas nu va fi de acord, îl voi anunța eu pe Hadawi. Tu spune-i că vom fi la sala de autopsie mâine dimineață fix la ora opt, cu permisiunea semnată a lui Peter Thomas. Noapte bună.

— Noapte bună, spuse David cam la un minut după ce Huttner închise.

Puse jos receptorul, apoi adăugă: „Fir-ar să fie”.

Stația asistentelor era goală, cu excepția lui David şi a unei secretare de serviciu care încerca să nu-l bage în seamă. El stătea cu ochii închişi, masându-şi tâmplele, încercând să scape de emoțiile neplăcute care-l copleşiseră. Depresie? Poate puțin. Tocmai pierduse un pacient. Singurătatea?

La naiba, şi-ar fi dorit ca Lauren să fie acasă. Dar mai era ceva. Ceva neclar şi difuz. Îi era greu să se concentreze. Dar mai era ceva, un sentiment. Trecură câteva minute până când începu să înțeleagă. Studiindu-şi toate reacțiile, toate emoțiile, îşi dădu seama că era un fel de teamă. Tremurând din motive care nu-i erau clare, formă numărul lui Lauren, închizând abia după al zecelea semnal. Chiar dacă mai avea treabă în spital, simțea o nevoie urgentă să iasă la aer. Se decise că-l va suna pe Hadawi de acasă.

Sprijinită de o uşă Christine îl văzu pe David plecând. Nu avea remuşcări pentru ceea ce făcuse, dar descurajarea lui era dureroasă. Mai târziu se scuză de la raportul schimbului şi plecă pe coridorul gol către telefon. Numărul pe care îl formă era diferit de cel pe care-l folosise cu o zi înainte. Doamne, numai o zi trecuse? De această dată nu auzi nicio voce, doar un clic şi un ton.

— Sunt Christine Beall de la spitalul Boston Doctors, spuse cu un ton monoton. În numele compasiunii îngrijirii medicale şi a instrucțiunilor primite de la Frăția Asistentelor Vieții, în 02 octombrie am pus capăt durerilor fără speranță şi suferinței doamnei Charlotte Thomas cu o injecție intravenoasă cu sulfat de morfină. Prelungirea care nu e necesară a suferinței umane trebuie disprețuită şi terminată de câte ori e posibil. Demnitatea vieții şi a morții trebuie păstrată cu orice preț. Raport terminat.

Închise, apoi, dintr-un impuls, ridică iar receptorul şi formă numărul lui Jerry Crosswaite. Când îi auzi vocea impulsul dispăru.

— Alo, spuse el. Alo… Alo?

Christine aşeză încet receptorul.

La celălalt capăt al coridorului, în umbră, Janet Poulos o observase pe Christine cum pleacă în timpul raportului şi dă telefon şi fusese sigură că e raportul cazului Charlottei Thomas.

— Spune-i despre Grădină, o îndemnase Dalia. Fii atentă ce spui, dar tatonează terenul.

Janet era de părere că Beall era mult prea nouă în Frăție ca să fie pregătită pentru Grădină, dar Dalia insistă.

— Aminteşte-ți, îi spuse ea, ce s-ar fi întâmplat cu tine acum trei ani dacă eu aş fi considerat că nu eşti pregătită. Din câte-mi amintesc, te gândeai să-ți iei viața când am sunat.

De fapt, Janet trecuse deja de la faza de gândire. În momentul în care sunase Dalia avea mai mult de o sută de pastile de dormit pe noptieră. Dezgustul față de ea însăşi şi un sentiment profund de neputință o împinseră până pe marginea prăpastiei. Ani de zile trăise cu o relație de ură reciprocă cu medicii în general şi cu unul dintre ei în mod special. Se alăturase frăției pentru a folosi organizația ca să le arate unor medici care le era locul. Unde era necesar, chiar fabricase date ale pacienților ca să primească recomandările şi aprobarea Comitetului Regional de Evaluare. Oricum, după şase ani şi cam 25 de cazuri, puțina susținere pe care i-o dădea această activitate dispăruse. Apoi, cu un singur telefon, totul se schimbase. Cumva, Dalia aflase despre rapoartele radiologice falsificate, despre ura lui Janet față de medici şi puterea lor, despre multe detalii intime din viața ei. Ştia, dar nu-i păsa. În cursul primului an după ce se alăturase Grădinii Janet îşi revenise treptat.

O dată la câteva săptămâni Dalia transmitea numele unui pacient care fusese aprobat de frăție pentru eutanasie. Janet aranja o întâlnire cu familia distrusă şi le oferea o moarte miloasă pentru persoana dragă lor în schimbul unei sume de bani substanțială. Contractul, odată stabilit, era îndeplinit

involuntar de asistenta care propusese inițial cazul. Era minunat, o diversiune profitabilă, dar Grădina avea mai mult, mult mai mult de oferit pentru Zambila. Alte flori înfloriseră la spitalul Doctors. Una dintre ele, Lily, fusese transplantată din rândul Frăției de Janet însăşi. Curând, cele două primiră alte responsabilități, în primul rând în domeniul pe care Dalia îl numea „contactul direct cu pacientul”. Nu mai erau legate de cazurile Frăției, eutanasia nu mai era o preocupare, noile cazuri se dovedeau mult mai recompensatoare în toate modurile. John Chapman şi Carl Perry fuseseră doar două dintre ele.

Când Christine puse jos receptorul Janet se îndreptă către ea. Dalia spusese că după ce va face față unui caz atât de dramatic ca al Charlottei Thomas, Beall va fi pregătită. Zambila avea încă dubii mari. Va vorbi cu femeia, dar numai până când propriile suspiciuni vor fi confirmate. Beall mai avea nevoie de câțiva ani de mustrări aspre din partea medicilor, care erau arme mortale justificate în tot atâtea cazuri câte şi vindecau. Mai avea nevoie de câteva cazuri ale Frăției în care să nu aibă parte de mulțumiri. Apoi s-ar putea să fie pregătită.

Christine o observă pe Janet şi o aşteptă.

— Gata? întrebă Janet solemn.

Christine aprobă.

— Vorbim câteva minute?

Încă o aprobare.

Se îndreptară în tăcere spre sala rezervată vizitatorilor. Christine se aruncă pe o canapea şi de data aceasta Janet se aşează lângă ea.

— Nu e niciodată uşor, nu?

Janet îşi trase un picior sub ea şi o privi pe Christine cum rupe o aşchie din măsuța de cafea.

— Sunt în regulă, Janet. Serios. Ştiu că ce am făcut, ce facem noi, e corect. Ştiu cât de tare şi-a dorit Charlotte să se sfârşească. Cancerul îi invadase ficatul şi doctorul Huttner dorea să bage şi mai multe tuburi în ea. A fost corect.

Vocea îi era încordată, dar sub control.

— Nu trebuie să te justifici față de mine, copilă, spuse Janet apropiindu-se şi strângându-i liniştitor mâna. Christine o strânse şi ea.

— E destul de rău că noi suntem cei care trebuie să ducem pe umeri o asemenea responsabilitate, asta-i tot, răspunse Christine cu o ridicare tristă din umeri.

Poate că Dalia avea dreptate. Janet se gândi că putea să forțeze puțin.

— Toată această responsabilitate şi ce primim în schimb? Nimic.

Christine se întoarse către ea cu ochii sclipind.

— Janet! Ce naiba vrei să spui, nimic?

Timpul pentru retragere, decise Janet. Cel puțin pentru odată în viața ei Dalia judecase greşit. Flacăra naivă, idealistă a lui Beall încă nu se stinsese. Ridică ochii susținând privirea Christinei.

— Vreau să spun că după toți aceşti ani, după sute, acum cred că mii de recrutări în Frăție, nimic nu s-a schimbat în profesia medicală.

— Oh, se relaxă Christine.

— Aşa că până lucrurile se schimbă, noi facem ceea ce avem de făcut. Bine?

— Bine.

— Ascultă Christine. Hai să luăm cina împreună cândva, curând. Noi două avem multe în comun dar aici nu e locul în care să discutăm interesele comune. Verifică-ți programul şi eu mi-l voi verifica pe al meu. Vom stabili ceva în zilele următoare. Bine?

— Bine. Şi, Janet, mulțumesc pentru grijă. Îmi pare rău că m-am răstit la tine. Ziua asta a fost oribilă, asta-i tot.

Janet îi zâmbi cu căldură.

— Dacă nu te poți răsti la surorile tale, atunci la cine? E în regulă?

— În regulă.

Janet se ridică.

— Mă duc să am grijă de Charlotte. Soțul ei a lăsat vorbă că nu vine să o vadă. Sună-mă acasă oricând ai nevoie să vorbeşti cu cineva.

Cu o fluturare din mână plecă. Cel puțin Dalia va şti că am încercat. Beall pur şi simplu nu e pregătită. Păcat.

Christine se întoarse la timp pentru finalul raportului. Neliniştită şi sătulă de îngrijiri şi de spitalul Boston Doctors se sprijini de un perete până când cazul ultimului pacient fu discutat, apoi plecă înaintea tuturor. În fața ei, aşteptând liftul, erau Janet împreună cu o infirmieră. Între ele, pe o targă, era întins trupul Charlottei Thomas. Christine se uită cum targa este manevrată în lift. Până când uşile nu s-au închis nu a fost capabilă să se mişte.

Capitolul 10

Legile de aur ale medicinii lui Fox defineau patologul ca „specialistul care învață totul tăind marginile până ajunge în miezul lucrurilor, nelăsând nicio piatră nemişcată (fiere sau rinichi).” Ca de obicei, reamintirea uneia din definițiile eterne ale lui Gerald Fox îi aduse un zâmbet pe buze. Asta îi mai scăzu din disconfortul cauzat de perspectiva de a asista la autopsia Charlottei Thomas. Întârziase deja 10 minute, dar ştia că nu se terminase nimic, poate doar pregătirea corpului pentru prima incizie. Deşi observațiile lui Fox erau de obicei la obiect, David nu considerase niciodată că cinismul maxim despre patologi era chiar corect. Se gândi la prima întâlnire cu medicina legală, o lecție dată de procurorul ținutului chiar înainte ca grupa de medicină din anul doi a lui David să fie introdusă să asiste la prima lor autopsie.

— Cauza morții, doamnelor şi domnilor, spuse bătrânul patolog, asta este ceea ce ni se cere nouă, celor din medicina legală, să determinăm, de către colegii noştri medici şi jurişti. De fapt, nimeni altcineva decât Dumnezeu nu poate şti de ce a murit o persoană. Nimeni. Ceea ce putem noi stabili este starea fiecărui organ din corpul pacientului în momentul morții sale. Cunoscând aceasta putem deduce cu oarecare acuratețe motivul pentru care i-au cedat funcțiile inimii, cele cerebrale sau ale plămânilor, singurele motive reale ale decesului. Să vă dau nişte exemple. Dacă un pacient moare de la un glonț în inimă, putem spune cu siguranță că moartea a survenit în urma unui stop cardiac din cauza unei răni chiar la muşchiul inimii. Dar un pacient cu o boală ca şi cancerul? Putem fi capabili să localizăm celulele canceroase în ficat, creier, plămâni sau alte organe şi putem spune că acest cancer este cauza morții. Dar determinarea cauzei directe, oricum e imposibilă. Inima s-a oprit pentru că a fost otrăvită de o substanță încă necunoscută secretată de celulele canceroase? Sau lipsa de fluide suficiente, din motive care

poate nu au nicio legătură cu cancerul, au cauzat o asemenea deteriorare a circulației sângelui încât inima nu a mai putut funcționa şi s-a oprit pur şi simplu? Întotdeauna când citiți că un diagnostic din aceasta, cancer, efizem, arterosclerozăa cauzat moartea pacientului să aveți asta în minte. Acestea pot fi motive care au condus la deces, dar cauza directă rămâne un mister în marea majoritate a cazurilor.

Un mister. David ezită în fața uşilor opace pe care scria AUTOPSIE. O noapte fără somn şi o dimineață haotică îl făcuseră tensionat şi nelinişstit. Perspectiva autopsiei Charlottei îi agrava aceste sentimente.

Apoi mai era şi Huttner. Cape Cod era la doar 70 de mile, suficient de aproape să vină cu maşina în acea dimineață fără mari dificultăți. Dacă se va întoarce sau nu după autopsie, asta era altă poveste. David parie cu el pe o excursie de mult amânată la dentist că Huttner va alege să rămână în Boston şi să-şi preia din nou controlul asupra pacienților. Avusese gândul să schimbe pariul ca măcar să nu trebuiască să se întâlnească cu novocaina şi freza dentistului dacă tot pierde ultimele două zile ale aventurii. În final, oricum, a decis că dacă pierde va fi capabil să integreze mizeria unei vizite la comerciantul de dinți în restul mizeriilor, care erau mult mai substanțiale.

Mirosul de formol îi pătrunse în nări când intră în camera lungă. Tavanul înalt şi excesul de lumini fluorescente ascundeau parțial faptul că nu avea geamuri. Şapte mese de autopsie, fabricate din oțel, dotate cu furtunuri de apă şi sistem de drenaj, erau aranjate la distanțe egale. În afară de furtunuri, folosite pentru curățarea organelor în timpul autopsiei, fiecare loc era dotat cu chiuvetă, tablă şi cântar suspendat. Numere roşii mari, de la 1 la 7, scrise pe jos, erau singura caracteristică individuală a fiecărei stații. Cu excepția Stației 4. În fiecare parte a mesei erau trepte pe cinci niveluri. Din când în când treptele erau umplute cu studenți în diverse faze de suferință sau fascinație. Altă dată erau pline cu grupuri de rezidenți la patologie sau chirurgie, întinzându-şi

gâturile ca să vadă abilitățile de disecție ale unui patolog senior. Stația 4 era curta centrală a sălii de autopsie a spitalului Doctors.

La ora 8:15 în dimineața zilei de 3 octombrie, Stațiile 1, 4 şi 6 erau în operație şi un corp acoperit era pe masa din Stația 2. Wallace Huttner stătea în picioare, cu mâinile încrucişate, la Stația 4. Scările erau goale cu excepția unui rezident care înregistra corpul de la masa 2 şi a trei studenți.

Când se apropie, David observă gura deschisă a Charlottei şi fața vânătă. Strânse din buze înghițind un jet de fiere şi decise că ar fi mai bine să se concentreze pe alte părți ale corpului. Putea să facă față în mod rezonabil unei autopsii atâta vreme cât se gândea la ea ca la examinarea unor părți ale corpului. Cu cât îşi permitea să se apropie mai mult de aspectul uman cu atât devenea mai neplăcută procedura.

Ahmed Hadawi, un bărbat mic şi negricios, cu mişcări iuți, făcuse incizia inițială şi era băgat până la coate în cavitatea pieptului, separând cu repeziciune pieptul şi organele abdominale de gât şi pereții corpului. Scotea un sunet cu limba în timp ce lucra, dar în rest nu arăta nicio emoție. Din când în când se trăgea în spate şi murmura câteva cuvinte într-un dictafon comandat cu pedale.

Huttner dădu din cap cu răceală ca răspuns la salutul lui David. Atitudinea şi înfățişarea nu dezvăluiau nimic din medicul relaxat, interesat, aproape patern care stătuse cu David în camera chirurgilor cu mai puțin de 36 de ore în urmă. După salutul din cap îşi concentră atenția asupra disecției, evitând cu grijă orice contact al privirilor. David se uită neajutorat la el. Apoi, cum i se întâmpla adesea în situații dificile, umorul lui macabru preluă controlul. Dacă se va strânge singur în brațe mai tare, se gândi el, poate că se va sparge în bucățele şi eu îi voi ține locul până când cineva îl va lipi la loc. În acel moment se uită din nou la fața Charlottei.

Opreşte-te Shelton, strigă în gând. *Nu e distractiv. Opreşte-te imediat.* Palma mentală i-a fost de ajuns. Îşi mută greutatea

de mai multe ori de pe un picior pe altul, apoi se aşează, concentrându-şi atenţia asupra patologului.

— Acum suntem pregătiţi să ne uităm la câteva lucruri, spuse Hadawi.

Rezidentul păşi în jos pe scară să vadă mai bine, iar Huttner îşi strânse şi mai tare braţele în momentul când patologul începu să descrie starea anatomică a fiecărui organ aşa cum era la momentul morţii.

— Inima, începu el, e mărită moderat, cu muşchii slăbiţi şi toate camerele dilatate. Există o rană mică, proaspătă, în partea de jos a ventriculului stâng, care presupun că provine de la injecţia intracardiacă lăudabil de precisă a doctorului Shelton.

David consideră că momentul ar putea fi potrivit pentru un zâmbet modest şi o înclinare a capului, dar apoi realiză că nu se uita nimeni la el. Zâmbi şi dădu din cap oricum.

Micul patolog continua să vorbească în timp ce tăia.

— Există o îngustare avansată a arterelor coronariene, deşi nu e nicio dovadă clară a unei deteriorări recente care să cauzeze un infarct miocardic.

Interpretare electrocardiogramei făcută de Margaret Armstrong fusese foarte bună, observă David.

— Să aveţi în vedere, adăugă Hadawi, că dovada unui infarct acut, survenit, să spunem în ultimele 24 de ore, se poate descoperi numai la o examinare microscopică a muşchiului inimii şi numai dacă se întâmplă să găsim secţiunea bună.

— Vreau să fiu anunţat imediat ce aceste bucăţi vor fi examinate, ordonă Huttner.

Lui David i se păru nepotrivit să spună ceva. Hadawi se uită în sus la el, apoi, fără să spună nimic, îşi întoarse atenţia la plămâni. Inventarul făcut de el, aşa cum îl vedea David, ridică nişte probleme. Ambii plămâni erau mai mult de jumătate umpluţi cu fluidul greu al infecţiei. Chiar dacă nu ar fi existat alte probleme, părea cu totul posibil ca Charlotte să nu fi

supraviețuit pneumoniei. Examinarea a fost izbitoare mai ales prin ceea ce nu a arătat.

Bineînțeles, până la examinarea microscopică a nodulilor limfatici din stomac, Hadawi anunță că nu găsea nicio dovadă a extinderii cancerului. Chisturile din ficat, diagnosticate greşit de radiolog, Rybicki, erau împrăştiate prin organ şi pungi pline cu fluid au fost găsite în ambii rinichi.

— Chisturi multiple au atacat glandele hepatică şi renală, spuse Hadawi în dictafon.

În final patologul plecă de lângă masă.

— Mai am câteva lucruri de făcut cu acest corp, spuse, dar nu vor duce la alte dezvăluiri. Toate scopurile au fost deja atinse, Wally. Cel mai semnificativ din ceea ce pot să vă spun este că escarele acestei femei au fost atât de extinse sub piele încât chiar cu grefe multiple mă îndoiesc că ar fi putut fi vindecată. Infecția oaselor sacrale a început deja şi ar fi fost aproape imposibil de tratat. Avea arterosclerozã coronariană suficientă încât să bănuiesc că sfârşitul ar fi fost din motive cardiace. Intenționez să consemnez în fişă un colaps cardiovascular ca prim motiv, al doilea fiind infecția pulmonară şi a escarelor. O altă problemă venea, fără dubii, de la obstrucția intestinală, care, după cum ați văzut, era datorată adeziunilor de la operație.

— Doctore Hadawi, doctore Huttner, dacă am putea să ne aşezăm aş avea câteva întrebări, spuse David.

Nu putea suporta ideea de a discuta cazul Charlottei deasupra cadavrului disecat. Hadawi răspunse cu un zâmbet scurt, înțelegător şi luă loc pe una din scări. Huttner, care avea încă brațele strânse în jurul său, îi urmă fără chef. David aprecie expresia de pe fața lui ca ceva între dezgust şi furie. Nicăieri în ochii sau în expresia lui nu era vreo urmă de dezamăgire sau simpatie. Lăsând la o parte boala înaintată, Charlotte Thomas se internase în spital ca pacientă a lui Huttner, fusese operată şi murise. Asta o făcea un caz de deces postoperator. Operația şi multiplele complicații care urmară vor fi discutate în detaliu în şedința chirurgicală a

deceselor. Oricine se va descurca greu cu acest om, realiză David. Era mult mai obişnuit să pună întrebări decât să răspundă la ele.

— David, spuse Hadawi, ce te nelinişteşte din ceea ce ai văzut?

— Cele mai multe din îngrijorările mele sunt pentru inima ei, care a părut să nu răspundă la nimic din ceea ce am încercat în timpul codului 99. Ar putea fi pur şi simplu din cauza faptului că a trecut prea mult timp între atacul de cord şi momentul când am început eu să o resuscitez, dar nu aşa părea. Mă întreb dacă e posibil ca nivelul de potasiu să fi crescut atât de mult încât să-i cauzeze o aritmie cardiacă fatală.

— Asta este întotdeauna o posibilitate, spuse Hadawi cu răbdare. Am salvat câteva mostre de sânge. Voi fi fericit să verific nivelul de potasiu. Oricum, trebuie să ai în vedere limitele acurateței pe care le au asemenea măsurători făcute post-mortem, în special asupra unui pacient asupra căruia s-a făcut compresie cardiacă prelungită.

În final vorbi şi Huttner. Nu era nicio surpriză pentru David că nu dorea să se predea fără luptă.

— Fii atent, Ahmed, spuse el.

Făcu un gest cu degetele ca de amenințare, dar Hadawi nu păru ofensat de gest.

— Nu sunt total mulțumit cu toate astea. Doctorul Shelton de aici a atins un punct. Din moment ce nu e nimic evident la examinarea primară care să explice moartea subită a femeii trebuie să mergem mai departe înainte de a semna ca şi concluzie ceva atât de vag cum e colapsul cardiovascular. Poate că vreo asistentă a făcut o greşeală de medicație şi a cauzat o reacție alergică, anafilactică sau altceva de acest fel. Se ştia că e alergică la penicilină.

Evident că Hadawi era obişnuit cu ego-ul lui Huttner. Zâmbi şi spuse:

— Dacă doreşti, voi face cu plăcere o analiză a penicilinei din sânge. Mai vrei ceva?

Huttner sesiză şansa de a evita şedința chirurgicală a deceselor ca un marinar care e pe punctul de a se îneca şi găseşte un lemn de care să se agațe. O greşeală medicală l-ar fi absolvit instantaneu.

— Da, mai sunt câteva lucruri care cred că ar trebui să fie făcute, spuse Huttner pe un ton profesoral care includea câteva pauze semnificative. Părea că îşi savurează propriile cuvinte. Cred că trebuie făcută o analiză chimică completă. Nivelul antibioticelor, electroliți, toxine, totul.

— Fără să avem idee ce căutăm va fi foarte scump, spuse Hadawi încet, ca şi cum ar fi anticipat explozia care va urma chiar şi după această obiecție blândă.

— La naiba cu banii, omule, sări Huttner. Vorbim despre o viață aici. Doar fă naibii testele şi comunică-mi rezultatele.

— Cum doreşti, Wally.

Pe fața lui Huttner se citi satisfacția, apoi dădu să plece. Când trecu pe lângă David, arătă cu degetul spre el.

— Aproape am uitat, David, spuse peste umăr. Conferința de la Cape nu a fost ceea ce m-am aşteptat să fie. Am decis să nu mă întorc. Mulțumesc pentru ajutorul de ieri. Cred că va fi o întâlnire în ianuarie la care s-ar putea să doresc să merg. Poate că vom aranja şi atunci să mă înlocuieşti.

Vocea lui, gândi David, avea tot atâta sinceritate ca şi cele ale lui Don Juan care spunea „Bineînțeles că te voi respecta dimineață."

Capitolul 11

În rezerva lui din spital, ca şi în celelalte afaceri din viața lui, senatorul Richard Cormier era propriul stăpân. În timp ce mulți politicieni de la Washington considerau un simbol al statutului lor să fie tratați la Bethesda Naval sau la Walter Reed, Cormier trecu peste obiecțiile apropiaților şi insistă să fie operat de doctorul Louis Ketchem la Boston Doctors.

— Întotdeauna să ai încredere în cei de-o seamă cu tine, spunea el. Louie este un veteran ca mine. Ori mă operează el ori nu mă tai.

Pereții camerei lui Cormier erau acoperite de jos până sus cu cărți de vizită şi cutii conținând încă câteva sute erau stivuite într-un colț. În afară de o asistentă şi senator, prezența în cameră a unei secretare şi a două ajutoare contribuiau la crearea unei atmosfere aproape la fel de haotice ca cea care era tot timpul în biroul lui de la Washington.

— Senator Cormier, trebuie să vă dau medicamentația preoperatorie şi aceşti oameni trebuie să părăsească încăperea.

Asistenta, o matroană amplă pe nume Fuller, pusese în cuvinte exact cantitatea potrivită de autoritate să-l facă pe senator să fie de acord cu cerința. Cormier îşi trecu degetele prin părul rar, argintiu şi privi spre asistentă.

— Încă zece minute.

— Două, spuse ea ferm.

— Cinci.

Târguiala îi aduse o sclipire în ochi.

— Bine, cinci, spuse ea. Dar un minut mai mult şi voi folosi un ac pătrat ca să vă dau medicația.

Dădu buzna afară din cameră, întorcându-se de la uşă ca să-i arunce o privire lui Cormier prin care-i transmitea că vorbeşte serios.

— Bine, Beth, e timpul să împachetăm, îi spuse secretarei. Aminteşte-ți, vreau să trimiți mulțumiri tuturor celor care au scris o adresă pe biletele lor. Am semnat cam o mie ieri, dar dacă rămâi fără, mai tipăreşte şi le voi semna după operație. Gary, sună-l pe Lionel Herbert şi spune-i să zboare aici poimâine. Spune-i să pregătească câteva concesii la acel pachet pentru energie sau, pentru Dumnezeu, se va întoarce la desenele pentru şeful lui şi la acei oameni ai petrolului cu care s-a împrietenit aşa de tare. Bobby, sun-o pe nepoata mea şi spune-i că sunt bine, să nu se îngrijoreze şi să nu fie supărată că nu a avut cu cine să-şi lase copii ca să vină aici. O să o sun şi eu de îndată ce o să mă lase lângă un telefon. Oh, şi Bobby, ai toate numele celor care au trimis flori? Vreau să le trimit tuturor o notă de mulțumire. Crezi că se va supăra cineva dacă le voi spune ca data viitoare să trimită bomboane? Acest loc arată ca o cameră funerară şi miroase ca un bordel.

Bobby Crisp, un avocat ascuțit la minte şi dornic de muncă, îi zâmbi şefului lui.

— Se pare că ai căpătat mai multă încredere în mine, senatorule, spuse el. E doar a patra oară când îmi spui acelaşi lucru. Când am început să lucrez pentru tine îmi spuneai de şapte ori. Am avut grijă de tot. Am lista pregătită pentru tine imediat ce vei fi pregătit să scrii, ceea ce probabil va fi la o jumătate de oră după ce te trezeşti din anestezie, dacă te cunosc bine. Apropos, cunoşti pe cineva numit Camelia?

— Cum? întrebă Cormier.

— Camelia. Vezi acele flori roz şi albe de pe masă? Au venit azi dimineață însoțite de o notă pe care era scris doar „Mulțumesc pentru tot, Camelia”

— Omule, spuse Beth disprețuitoare. Acele flori roz şi roşii, aşa cum le-ai numit, sunt camelii. Arată-mi bilețelul.

Ea citi şi ridică din umeri.

— Asta e scris, bine.

— Mulțumesc pentru verificare, spuse Crisp. Am luat note mici la citire la facultatea de drept.

— Hei, hei, voi doi, calmați-vă, spuse Cormier.

Își frecă obrazul.

— Camelia este un nume destul de straniu ca să-mi amintesc de el. Camelii de la Camelia?

Vocea lui scăzu în intensitate în timp ce încerca să facă legătura între nume și o persoană. În final ridică din umeri.

— Bine, cred că am un gol în memorie acum și este un preț mic pe care îl plătesc pentru frustrarea pe care sunt capabil să o cauzez pe Dealul Capitoliului cu restul senilității mele. Oricine ar fi va trebui să trăiască fără o notă de mulțumire.

În acel moment, doamna Fuller reapăru în ușă.

— Am spus cinci minute și deja au trecut, spuse ea. Jur, senator, ești cel mai încăpățânat și cel mai certăreț pacient pe care l-am avut.

— Bine, bine, suntem gata, spuse Cormier, făcându-le semn celor trei să iasă din cameră. Știi, doamnă Fuller, dacă nu te îndulcești curând, te vei muta de pe vasul de croazieră de lux la categoria de vase obișnuite de linie.

Îi zâmbi și adăugă:

— Dar chiar și așa rămâi asistenta mea favorită. Ai grijă cu acul acela, te rog.

Asistenta frecă cu vată un loc de pe fesa stângă a lui Cormier și îi dădu injecția cu medicamentul preoperatoriu. 15 minute mai târziu, gura i se uscase și îl cuprinse căldura. Ca și lumina unui far, becurile de pe coridor scânteiau pe tavan în timp ce era dus spre sala de operații.

Louis Ketchem era un bărbat impunător, lat în umeri cu o experiență de mai mult de 25 de ani ca și chirurg. De-a lungul acestei perioade făcuse sute de operații de vezică biliară. Niciuna nu mersese mai ușor ca a senatorului Richard Cormier. Îndepărtarea sacului inflamat, plin de pietre se desfășurase fără evenimente, cu excepția sângerării obișnuite a ficatului. La fel cum a făcut de sute de ori, Ketchem a solicitat o transfuzie cu o unitate de sânge în

ultima jumătate de oră a operației. Anestezistul, John Singleberry, a luat punga cu sânge de la asistentă, o femeie tânără cu numele Jacqueline Miller. A verificat de două ori numărul de pe pungă înainte s-o ataşeze de linia intravenoasă. Pentru a grăbi infuzia a ataşat un balon de aer şi a început să pompeze.

Cormier, anesteziat total şi respirând prin aparatul de oxigen, dormea un somn fără vise în timp ce sângele curgea prin tuburi, ca un şarpe roşu, către brațul său. În momentul în care sângele trecu de învelitoarea verde de hârtie, Jacqueline Miller se întoarse. Drogul pe care fusese instruită să-l folosească, cel pe care-l injectase în punga de plastic, fusese un glicozit otrăvitor, folosit în forma cu cea mai rapidă acțiune şi cea mai puternică, un drog atât de rapid curățat de sânge, atât de dificil de detectat la analizele chimice, încât şi doza masivă pe care o folosise era nedetectabilă. Trei minute era timpul solicitat de drog.

Fără nicio atenționare monitorul cardiac trecu de la pulsul regulat la un puls total haotic. John Singleberry se holbă la lumina aurie care sărea în sus şi în jos pe ecran şi petrecu câteva secunde nemişcat, nevenindu-i să creadă.

— Fir-ar al naibii, Louis, strigă Singleberry. E în fibrilații.

Ketchem care în ani de zile nu avusese în sala de operații un stop cardiac, stătea paralizat, cu ambele mâini încă în abdomenul lui Cormier. Comenzile lui, când în final fusese capabil să vorbească, erau inadecvate. Dar din punctul de vedere al asistentelor, inclusiv al lui Jacqueline Miller, trecură câteva minute în care nu fusese nicio acțiune clară. În incizie fuseseră introduse pansamente curate şi îi aplicară fără succes două şocuri. Câteva secunde mai târziu monitorul arăta o linie dreaptă.

Fără să anunțe, Ketchem luă un scalpel şi extinse tăietura până la capătul diafragmei. Băgându-şi mâna pe acolo îi luă inima şi începu să pompeze ritmic. O asistentă alergă să-l ajute, dar toată lumea din sala de operații deja ştia că nu mai are rost. Ketchem pompă, apoi se opri şi verifică monitorul.

Linie dreaptă. Mai pompă. Pompă 20 de minute, fără niciun efect asupra luminii aurii. La un moment dat se opri. Pentru mai mult de un minut nimeni din cameră nu se mişcă. Ketchem îşi muşcă buzele şi privi pe deasupra măştii la trupul prietenului său. Apoi, două asistente îl luară de braţe şi îl ajutară să plece de lângă masa de operaţie, înapoi în salonul chirurgilor.

Retrasă într-o parte, Jacqueline Miller închise ochii, temându-se că ar putea reflecta zâmbetul de sub mască. Cea mai măreaţă aventură a vieţii ei se încheia cu un triumf. Oh, Dalia îi spusese unde să meargă şi ce să spună, dar ea fusese cea care făcuse totul. Mica Jackie Miller, comandând unuia dintre cei mai bogaţi, dintre cei mai puternici oameni din domeniul petrolului din lume. Tremură gândindu-se la ironia sorţii, la evoluţia de la camera sordidă închiriată până la o întâlnire secretă în Oklahoma cu preşedintele lui Beecher Oil. Ce ar fi spus domnul Jed Beecher dacă ar fi ştiut că femeia care-i dădea instrucţiuni, femeia care-i luase un sfert de milion de dolari, femeia care-i dictase fiecare mişcare se va urca prima dată în avion. Jacqueline aclamă în tăcere norocul pe care-l adusese Dalia şi Grădina în viaţa ei. Încă ştia puţine despre ambele, dar în acest moment nici nu-i păsa. Când Dalia va considera că a venit momentul să-i dezvăluie identitatea o va face şi trebuia să accepte asta. Cât timp emoţia şi plăţile lunare erau acolo, Camelia va face ceea ce i s-a cerut şi îşi va ţine ochii deschişi şi urechile atente pentru a găsi cazuri care ar putea interesa Grădina. Cât despre Frăţie, vor trebui pur şi simplu să supravieţuiască fără participarea lui Jackie Miller. Nu va mai lucra gratis. Mexico. Jamaica. Grecia. Paris. Jacqueline bifa destinaţiile în minte. Încă un caz ca acesta şi va putea să le vadă pe toate. Perspectiva o înfiora. Lângă ea, pe masa îngustă de operaţie, acoperit până la gât de un cearşaf, senatorul Richard Cormier arăta ca şi cum ar fi trecut peste operaţie. Dar somnul lui fără vise va dura pentru totdeauna.

Capitolul 12

— Doamnelor şi domnilor, dacă v-aţi aşezat cu toţii, putem începe şi sperăm că vom termina întrebările într-o perioadă rezonabilă de timp.

Ca peste o actriță de film în vârstă, şi peste amfiteatrul Morris Tweedy de la spitalul Boston Doctors timpul trecuse cu grație şi stil. Deşi urmele lăsate de timp se puteau observa în unele locuri, sala boltită, confortabilă, încă îşi păstra locul de vârf în aripa de vest renovată de trei ori. Existase o vreme în care băncile de pe cele 75 de trepte puteau găzdui aproape tot personalul spitalului, asistente, medici şi studenți. Oricum, în 1929, după aproape 50 de ani de servicii, a fost înlocuită ca sală de prelegeri şi cursuri de un amfiteatru mai mare construit în aripa de sud-est. Ore întregi de dezbateri fierbinți cu argumente pro şi contra demolării acesteia au luat sfârşit în 1952 când a fost declarat monument istoric. Vitraliile, scaunele de lemn şi sculpturile în relief înfățişând evenimente semnificative din istoria medicinii au fost astfel păstrate pentru noile generații de medici dornici de a învăța.

Dar, în ciuda a 100 de ani de serviciu continuu, niciodată acest amfiteatru nu a găzduit o sesiune ca cea pentru care un grup de 50 de bărbați şi femei se strânseseră acum. Era ora 8 în seara zilei de duminică, 5 octombrie, două zile după examinarea post-mortem a Charlottei Thomas.

Ca şef al personalului spitalului doctorița Margaret Armstrong stătea la masa grea de stejar aflată în fața amfiteatrului. Lângă ea, aşteptând să se facă ordine, era detectivul locotenent John Dockerty. Dockerty era un bărbat înalt, ciufulit, apropiindu-se de 50 de ani. Purta un costum de gabardină mai larg decât trebuia cu cel puțin două numere. Ochii lui verzi priviră prin sală, apoi se întoarseră asupra bucății de hârtie pe care o avea pe masă în fața lui. Când se uită în jos, o şuviță de păr roşcat îi căzu peste un ochi. Absent, o dădu înapoi, doar pentru a repeta mişcarea câteva

momente mai târziu. Aerul său indiferent, aproape absent, sugera că se întâlnise cam cu tot ce se putea în viață. De fapt petrecuse mai mult de 15 ani în poliția din Boston cultivându-şi cu grijă acea înfățişare şi învățând cum să o utilizeze cel mai bine. Se uită iar prin sală şi apoi, cu colțul gurii, vorbi cu Margaret Armstrong.

— Acest grup este evident mai obişnuit să dea ordine decât să le primească.

Armstrong râse încuviințând, apoi lovi cu un caiet în masă de câteva ori.

— Vă rog stați jos, strigă ea. Dacă nu putem să-i oferim locotenentului Dockerty cooperare măcar să-i oferim o dovadă de bune maniere.

În mai puțin de un minut fiecare şi-a găsit un loc. Administratorul spitalului stătea într-o parte a sălii, înconjurat de asistenții săi. Era un bărbat burtos, sclifosit, care fugise din casa lui din Brooklyn la vârsta de 17 ani şi îşi schimbase numele din Isaac Lifshitz în Edward Lipton. De ani de zile îşi păstrase postul ațâțându-şi inamicii într-un mod atât de înțelept încât aceştia nu s-au gândit niciodată să se unească împotriva lui.

În partea cealaltă a încăperii erau grupați bărbații şi femeile care făceau parte din consiliul de administrație al spitalului. Bărbații, un grup omogen de patricieni erau mult mai preocupați de impactul pe care poziția lor în consiliul de administrație îl putea avea asupra listei Who's Who decât de influența pe care ei ar putea-o avea la spitalul Boston Doctors. Aceştia se distingeau doar după culori, iar femeile nu se distingeau deloc.

Interogarea marca prima dată în ultimul timp când toți cei 24 de membri ai consiliului erau prezenți la o întâlnire. În centru stăteau Wallace Huttner cu Ahmed Hadawi şi ceilalți membri ai Comitetului Executiv al Personalului Medical. Alăturându-se grupului, ocupând scaunul din dreapta lui Huttner se aşează Peter Thomas. Spatele amfiteatrului era domeniul asistentelor. Opt dintre ele, toate îmbrăcate în haine

de stradă, o înconjurau pe Dotty Dalrymple, care era îmbrăcată într-o rochie în întregime neagră. Janet Poulos era acolo, împreună cu Christine Beall, Winnie Edgerly şi câteva asistente din Patru Sud, inclusiv Angela Martin.

În partea dreaptă a sălii cu câteva rânduri în spatele lui Edward Lipton stătea David. Stătuse singur până cu câteva minute înainte, când Howard Kim, anestezistul care îl ajutase la resuscitarea fără succes a Charlottei, coborâse scările şi se înghesui în scaunul de lângă el.

John Dockerty făcuse lista invitaţiilor. Doctorul Armstrong făcuse aranjamentele.

— Vreau să vă mulţumesc că aţi venit, începu Dockerty. Trebuie să mă credeţi că anchete ca cea pe care am cerut-o în seara aceasta se întâmplă mult mai frecvent în serialul Columbo şi în romanele Agathei Christie decât în munca actuală a poliţiei. Oricum, vreau să ne mişcăm cât mai repede posibil în chestiunea Charlottei Thomas, o problemă care vă implică pe toţi într-un fel sau altul. Spectacolele nu au fost niciodată punctul meu forte, dar această întâlnire mi s-a părut cel mai eficient mod să strâng informaţiile preliminare de care am nevoie, în timp ce sunt informate şi toate părţile implicate. În următoarele câteva zile îi voi contacta pe câţiva dintre voi pentru întrebări individuale.

Se uită la Margaret Armstrong care dădu din cap în semn de aprobare a discursului de deschidere. Apoi, aranjându-şi părul, îl chemă pe Ahmed Hadawi şi îi făcu semn să se aşeze pe un scaun la capătul mesei de stejar, astfel încât patologul să se poată uita la el fără să stea cu spatele la persoanele din sală.

— Doctore Hadawi, vreţi, vă rog să ne reamintiţi implicarea dumneavoastră în cazul Charlottei Thomas? întrebă Dockerty.

Hadawi împrăştie câteva hârtii în faţa lui şi spuse:

— În trei octombrie am făcut o examinare post-mortem asupra femeii. Examinarea primară a arătat că avea escare adânci deasupra osului sacru, îngustare moderată a arterelor coronariene şi o pneumonie avansată. Impresia mea iniţială a

fost că a murit dintr-un stop cardiac neaşteptat, cauzat de infecțiile ei şi starea generală proastă rezultată în urma celor două operații.

— Doctore Hadawi, ai aceeaşi impresie şi acum?

— Nu, nu mai am. Medicii pacientei, doctorul Wallace Huttner şi doctorul David Shelton, au fost prezenți la autopsie. Ei au cerut analize chimice detaliate ale sângelui.

— Lămureşte-mă, doctor Hadawi, îl întrerupse Dockerty. Nu faceți aceste analize chimice în mod obişnuit fiecărui pacient?

Hadawi zâmbi sardonic şi îşi împreună mâinile pe masă.

— Aş dori să fie posibil, spuse el. Din păcate, costul examinării post-mortem trebuie să fie suportat de instituția implicată şi e o afacere scumpă, cu tot ceea ce implică. Din moment ce niciodată nu omitem un test critic, noi cei de la patologie trebuie să ne folosim judecata rațională şi să ne temperăm zelul astfel încât să ne încadrăm în buget.

Făcu o pauză pentru un moment şi-i aruncă o privire lungă, ostilă, lui Edward Lipton.

— Vă rog, continuați, spuse Dockerty, mâzgălind câteva cuvinte pe carnetul din fața lui.

Hadawi îşi consultă notele.

— Din multele analize pe care le-am făcut, două au avut niveluri anormal de mari. Prima dintre ele, potasiul, era 7,4 când nivelul normal maxim este de 5. Al doilea a fost nivelul morfinei din sânge, care era mult mai mare decât cel găsit în pacienții care au primit dozele obişnuite de morfină pentru durere.

— Doctore Hadawi, vă rog să ne spuneți părerea dumneavoastră despre aceste descoperiri.

Vocea lui Dockerty nu trăda nicio urmă de tensiune.

— Impresia despre creşterea nivelului de potasiu, şi vă rog să aveți în vedere că e doar o părere, este că a fost ridicat artificial, o reflecție în țesuturi a evenimentelor din timpul şi imediat de după atacul cardiac. Creşterea morfinei e o poveste total diferită. Fără niciun dubiu, nivelul măsurat în sângele acestei femei era critic de mare. Cu uşurință, deşi nu

neapărat necesar, destul de mare ca să cauzeze încetarea respirației şi în final, moartea.

Dockerty petrecu câteva momente aranjându-şi părul cu degetele.

— Doctore, dai de înțeles că moartea a fost cauzată de o supradoză de morfină.

Hadawi aprobă din cap.

— Spune-mi, crezi că o supradoză de acest nivel ar putea fi accidentală?

Hadawi inspiră scurt, se uită la detectiv, apoi scutură din cap.

— Nu, spuse el. Nu, nu cred că asta este posibil.

Nu se auzea nicio şoaptă sau mişcare în amfiteatru. Câteva secunde Dockerty lăsă tăcerea stranie să domine atmosfera. Apoi spuse moale:

— Asta, doamnelor şi domnilor, face din moartea Charlottei Thomas o crimă. Şi această crimă este motivul pentru care ne-am adunat aici.

Din nou tăcere. De această dată, Hadawi se fâțâia pe scaunul inconfortabil, nerăbdător să se termine partea lui.

— Mulțumesc pentru ajutor, doctore, îi spuse Dockerty.

În timp ce Hadawi se ridica să plece, detectivul adăugă:

— Oh, încă un lucru mic. Ai menționat că testele chimice au fost solicitate de doctorii doamnei Thomas, ah – îşi consultă notele – doctorul Huttner şi doctorul Shelton. Vă amintiți în mod sigur care dintre ei a solicitat testele?

Ochii negri ai lui Hadawi se îngustară în timp ce se uita la fața lui Dockerty căutând vreun indiciu despre semnificația întrebării. În final, nedumerit, spuse:

— Din câte îmi amintesc, doctorul Shelton a cerut nivelul de potasiu. Celelalte teste au fost solicitate de doctorul Huttner.

Dockerty îi făcu semn patologului să meargă la loc, şoptind un alt „Mulțumesc” în acelaşi timp. Căută cu privirea prin sală un moment şi privi spre David când spuse:

— Doctore Shelton?

Howard Kim îşi ridică corpul masiv pentru a-l lăsa pe David să treacă. David aflase cu o zi înainte de analizele anormale ale sângelui, auzise chiar şi zvonuri că un fel de investigație a poliției era în curs. Deşi doctorița Armstrong nu-i spusese că i se va cere să facă o declarație, nu era deloc surprins să fie chemat de detectiv.

Dockerty zâmbi, îi strânse ferm mâna, îi indică să se aşeze pe scaunul de pe care se ridicase Hadawi şi apoi, arătând dezinteresat din când în când, îl conduse minut cu minut prin evenimentele care urmară atacului de cord al Christinei Thomas. Gradual, declarațiile lui David începură să curgă uşor şi se animă. Stilul detectivului îl făcea să îi vină uşor să vorbească. Curând împărtăşea informațiile cu locotenentul ciufulit în felul relaxat în care doi prieteni stau de vorbă într-o berărie. Apoi, fără să schimbe tonul liniştit al conversației, Dockerty spuse:

— Spune-mi, doctore Shelton. Am înțeles că nu cu mult timp înainte de a o găsi pe doamna Thomas fără puls şi respirație, ai avut o discuție despre ea şi, în general, despre pacienții cu boli grave cu doctorul Armstrong şi câteva asistente numite – îşi consultă notițele – asistentele Edgerly, Gold şi Beall. Te deranjează să-mi spui ce ai avut de spus în acea discuție?

Cinci secunde, zece, cincisprezece, David fu incapabil să vorbească. Întrebarea nu se potrivea. Nu avea niciun sens, doar dacă… Mintea lui începea să facă legătura între această întrebare şi cea pusă lui Hadawi, referitoare la care doctor ceruse de fapt testul care dezvăluise nivelul ridicat de morfină. O senzație de frică nedefinită, atât de vagă printre sentimentele lui din acea noapte în Patru Sud, acum îl lovi din plin. Tâmplele începură să-i zvâcnească. Mâinile erau paralizate şi amorțite. *La naiba, pe mine mă vrea! Pe mine mă vrea!*

În acel moment realiză că privirea lui Dockerty se schimbase din cea prietenoasă în una dură ca oțelul şi ochii îi erau fixați asupra lui, examinându-l, apreciindu-l,

sfredelindu-l. David ştia că deja îi luase prea mult timp, mult prea mult, ca să răspundă la întrebare. Inspiră adânc şi luptă cu panica. *Destinde-te şi nu te mai gândi atâta la asta*, se gândi el. *Spune-i doar omului ceea ce vrea să ştie.*

— Doctore Shelton, îți aminteşti incidentul despre care te-am întrebat?

Răbdarea elaborată din vocea lui Dockerty avea un sarcasm ascuțit. Chiar înainte de a răspunde, David îşi dădu seama că vorbele lui vor fi bâlbâite şi stângace. Aşa au şi fost. Exprimându-şi gândurile printre „eh" şi „ah" spuse:

— Pur şi simplu le-am spus… că un pacient care are… dureri mari cu mici speranțe de supraviețuire ar trebui… ar trebui tratat ceva mai temperat. În special dacă terapia plănuită e… foarte dureroasă… sau dezumanizantă… ca cea de conectare la aparatul de respirație artificială.

Se luptă cu dorința de a spune mai mult, evitând conştient panica care apare când încerci să explici ceva.

Dockerty îşi plimbă încet limba peste dinți. Împinse guma de şters de la creion pe masă. Aceasta scârțâi.

— Doctore Shelton, spuse el în final, nu te gândeşti că să nu-i faci tratamentul potrivit unui pacient bolnav e o formă de a-l omorî cu milă? De eutanasie?

— Nu, nu cred că e o formă de ucidere, de niciun fel.

Mânia începea să iasă la iveală pe lângă furie. Vocea îi era încordată. Vorbele îi veneau rapid.

— E o judecată clinică bună, sensibilă. Este ceea ce înseamnă să fi doctor. Pentru numele lui Dumnezeu, niciodată nu am pledat pentru întreruperea aparatului respirator sau pentru a-i da ceva letal unui pacient.

— Niciodată? spuse Dockerty uşor.

David explodă.

— La naiba, locotenente. M-am săturat de insinuările tale.

Ceea ce era evident pentru toți cei din amfiteatru.

— Dacă ai vreo acuzație de făcut, atunci fă-o. Şi din moment ce eşti aici, explică de ce eu am fost cel care am tot

spus că ceva nu este în regulă în timpul resuscitării. De ce am fost cel care a cerut analiza potas…

Fraza îi îngheață pe buze. Realiză chiar înainte ca Dockerty să vorbească, unde îl dusese detectivul.

— La naiba, își șuieră el frustrarea.

— Am avut șansa, doctore Shelton, să vorbesc pe scurt cu unii dintre alți medici și asistente care au fost cu tine în camera Charlottei Thomas. Ca și tine, câțiva dintre ei au fost îngrijorați că ceva nu era în regulă. Se pare că problema a fost destul de evidentă și pentru ceilalți de lângă tine. Dacă ar fi mers atât de departe încât să ceară analiza sângelui acestei femei, nu vom ști niciodată, pentru că ai făcut-o tu. Cel puțin, pentru analiza potasiului.

— Și vrei să spui că am făcut-o ca să mă acopăr și să mă asigur că nimeni nu se va gândi la altceva, ca morfina?

Dockerty ridică din umeri.

— E ridicol! Vreau să spun că e o nebunie, strigă David.

— Doctore Shelton, spuse calm Dockerty. Te rog, păstrează-ți cumpătul. Nu te acuz pe tine sau pe altcineva de nimic.

— Încă, murmură David.

— Scuze?

— Nimic. Ați terminat cu mine?

— Da, mulțumesc.

Dockerty se transformă iar în „mașina” care fusese aproape în tot interogatoriul.

Când David se așează din nou la locul lui observă că, la mijlocul mesei, Wallace Huttner stătea uitându-se la el cu ochii de gheață, metalici. Se înfioră involuntar. Dockerty îi șopti ceva doctoriței Armstrong câteva secunde, apoi o chemă pe Dorothy Dalrymple.

Șefa asistentelor se extrase din scaunul ei cu mișcările dintr-o parte în alta pe care le faci ca să scoți dopul unei sticle. Odată eliberată din scaun, se îndreptă spre masă cu o grație paradoxală. O strângere de mână feminină cu Dockerty, apoi se așează pe scaunul de stejar și zâmbi arătând că e gata. Dockerty o făcu să descrie starea Charlottei

Thomas din ziua dinaintea morții, aşa cum era în notele scrise de asistente.

— În general, asistentele scriu notele la sfârşitul fiecărui schimb, explică Dalrymple. Aşa că notele din 2 octombrie ale schimbului de seară nu au fost scrise decât după moartea pacientei. Oricum, asistenta care o îngrijea pe doamna Thomas în acea seară, domnişoara Beall, o văzuse la ora 7, cu aproximativ două ore înainte de moartea ei. Notele ei excelente arată că pacienta era, şi acum citez, „alertă, orientată şi cumva mai puțin deprimată decât fusese în ultimul timp". Domnişoara Beall a mai scris că semnele ei vitale, pulsul, respirația, temperatura şi presiunea sângelui, erau toate stabile.

Dalrymple îşi întoarse umerii masivi şi capul spre audiență şi scrută locul unde erau grupate asistentele.

— Domnişoară Beall, strigă ea, ai ceva de adăugat la ceea ce i-am spus domnului locotenent?

Christine, care era total deprimată şi distrasă din cauza izbucnirii lui David, nu era atentă. Aflase despre descoperirea morfinei în corpul Charlottei cu mai puțin de 24 de ore înainte. Informația venise de la Peg, asistenta care îi ceruse prima dată să evalueze cazul.

— Christine, vreau să te țin la curent cu tot ce ştim noi despre ceea ce se întâmplă acolo fără să te îngrijorezi prea tare, spuse femeia. Mâine seară va fi un fel de anchetă, aşa mi s-a spus. Un polițai va fi acolo. Oricum, Sora ta, Janet Poulos, a revăzut notele tale de pe fişa pacientei. Nu e nimic acolo, crede ea, care să te implice în vreun fel. Noi credem că investigația va fi scurtă şi irelevantă şi că moartea Charlottei Thomas va fi atribuită unei persoane al cărei nume sau motive nu vor fi descoperite niciodată. Toate operațiile Frăției la spitalul tău vor fi reduse şi în curând întreaga problemă va fi uitată. Nu eşti în niciun fel în pericol, Christine, te rog să crezi asta.

Christine avea buzele strânse şi se holba la tavanul albastru şi auriu când Dalrymple i se adresă. Câteva locuri

mai încolo, Janet Poulos privea neajutorată, cu fiecare muşchi încordat, la perspectiva că Christine se va ridica în picioare strigându-şi confesiunea sălii, apoi dezvăluind singurul nume din Frăție pe care-l cunoştea, cel al Janetei. Doamne, îşi dorea să fi avut destule avertismente cât să o cheme pe Dalia. Dalia ar fi ştiut exact cum să se descurce. Privirea Janetei se mută de la Christine către locul unde stătea Angela Martin, cu ochii albaştri fixați pe scena de dedesubt, cu părul blond impecabil aranjat. Femeia era absolut calmă. Chiar dacă ar fi fost numele ei cel ştiut de Christine Beall, Janet se îndoia că Angela ar fi fost iritată.

Aproape trei ani ca membre în Frăție şi nici măcar nu s-au cunoscut. Acum erau cele mai bune prietene, împărțind emoțiile şi recompensele Grădinii şi speculații despre femeia misterioasă care le-a făcut legătura. Janet se uită prin sală şi se întrebă dacă Dalia avea ochi şi urechi prezente acolo, altele decât pe Lily şi Frezia. Foarte posibil, se gândi ea. Femeia rămăsese doar o voce şoptită la telefon, dar din când în când Janet era impresionată de logica rece şi sursele nelimitate de informații pe care aceasta le avea. Pentru că Grădina ei creştea şi în alte spitale la fel ca la Boston Doctors. Peste tot erau membre ale Frăției Asistentelor care erau o potențială floare. Dalia credea asta mai mult decât orice. Țelul final al ambelor mişcări era acelaşi, asistentă şi pacient singuri într-o cameră. Se pripise cu Beall, dar a rămas o femeie cu o judecată aproape perfectă pe care Janet îşi dorea cu disperare să o cunoască. Fără putere pe moment, Janet se aşează mai bine în scaun şi privi.

— Domnişoară Beall? strigă Dalrymple din nou.

Winnie Edgerly îi dădu un cot Christinei.

— Te-am întrebat dacă mai ai ceva de adăugat la ceea ce i-am spus eu locotenentului.

Christine înghiți în sec. O dată, încă o dată. Dar când încercă să vorbească doar un zgomot nedesluşit se auzi. Îşi drese vocea şi îşi încleştă mâinile pe marginea scaunului.

— Îmi pare rău, răspunse ea. Nu, nu am nimic de adăugat.

Janet răsuflă uşurată şi închise ochii. Beall reuşise.

Christine se uită în jos spre locul unde stătea David, cu capul sprijinit într-o mână, uitându-se distrat la Dalrymple şi Dockerty. Putea să vadă şi să simtă izolarea lui. De fapt, realiză ea, şi ea era izolată. În ciuda telefoanelor de la Peg, în ciuda cuvintelor lui Janet şi a cunoştinţelor despre cât de vastă era Frăţia din spatele ei, Christine se simţea părăsită. În acest moment îşi dorea să alerge la el şi să-l liniştească cumva. Să-i spună că ea, mai mult decât oricine altcineva, ştie că el nu are nimic de-a face cu moartea Charlottei.

Totul va fi bine, îşi spunea singură iar şi iar. *Doar lasă lucrurile aş acum sunt şi totul va fi bine.* Se forţă să se concentreze la scena care se juca jos.

— Doamnă Dalrymple, continuă Dockerty, aveţi o listă cu medicamentele pe care i le-aţi dat doamnei Thomas?

Dalrymple aprobă.

— Primea cloralfenicol, care e un antibiotic şi demerol, care e un analgezic.

— Morfină nu?

— Morfină nu, răspunse ea ca un ecou, dând din cap pentru a sublinia.

— Morfină nu, spuse încet Dockerty dar vocea lui era oricum destul de puternică pentru ca toată lumea din sală să o audă. Spune-mi, continuă el, avea pe mână vreo asistentă sau altcineva din personalul spitalului o doză de morfină atât de mare cât sugerează doctorul Hadawi că i s-a dat doamnei Thomas?

Dalrymple se gândi mult la întrebare înainte să răspundă.

— Răspunsul la întrebare este, bineînţeles, că oricine poate avea orice drog dacă are destui bani şi este dispus să-l obţină pe canale ilegale. Oricum, pot să spun că ar fi virtual imposibil pentru una din asistentele mele sau altcineva de aici să ia mai mult decât o foarte mică cantitate de narcotic din spital. Vedeţi, se păstrează numai o cantitate mică de narcotic la fiecare etaj şi e verificat strict de câte două asistente la fiecare schimb, una din schimbul care iese din

tură şi una din schimbul care intră. Supraveghetoarea de noapte a asistentelor are acces la farmacia spitalului, dar chiar şi acolo narcoticele sunt încuiate în siguranță şi doar farmacistul spitalului are cheia. Deci, concluzionă ea, presupunând că vorbim despre surse legale, numai un farmacist sau un medic ar fi putut obține o cantitate considerabilă de morfină o singură dată.

Dockerty confirmă din cap şi iar şopti ceva la urechea doctoriței Armstrong.

— Doamnă Dalrymple, spuse el în final, notele asistentelor ar indica dacă ar fi existat sau nu un vizitator în camera Charlottei Thomas în noaptea morții ei?

— Vizitatorii, alții decât medicii, nu sunt de obicei înregistrați de asistente. Oricum, pot să vă spun că nu e nimeni menționat.

— Nici medicul care a găsit-o pe doamna Thomas fără puls şi fără suflare? întrebă Dockerty.

Expresia lui Dalrymple sugera că nu era deloc de acord cu înțelesul ascuns al cuvintelor detectivului.

— Nu, spuse ea fără grabă. Nu este nicio mențiune că doctorul Shelton ar fi intrat în camera pacientei. Oricum, mă grăbesc să adaug că cele mai multe din asistente erau în pauză în momentul în care s-a produs atacul de cord. Nu era nimeni pe hol în acel moment să-l vadă venind.

Dockerty păru să ignore ultima remarcă.

— Asta e tot, mulțumesc mult.

În timp ce femeia se ducea la locul ei, David luă din nou foc.

— Locotenente, destul, m-am săturat.

Sări în picioare şi se izbi în scaunul din fața lui. La stânga lui, privirea de pe fața ca o lună a lui Howard Kim era impasibilă.

— Nu înțeleg de ce credeți ceea ce credeți sau doar dați de înțeles, dar lăsați-mă să declar aici şi acum că nu am administrat niciodată un drog sau un alt tratament vreunui pacient cu scopul special de a-l răni în vreun fel.

În secundele care urmară David auzi vocea din mintea lui care-i spunea că, încă o dată, se lăsa purtat de propriile vorbe direct în mijlocul furtunii. *Stai jos, pentru numele lui Dumnezeu,* îi tot spunea vocea, *el nu te poate răni, prostule. Numai tu îți poți face rău.* Stai jos şi taci din gură! Furia crescândă şi panica înăbuşiră vocea. Cuvintele abia îi ieşeau din gură.

— De ce eu? Sigur mai sunt şi alții, soțul ei, rudele, prieteni, care au fost în cameră înaintea mea. De ce mă acuzați pe mine?

— Doctore Shelton, spuse Dockerty cu voce egală, nu te-am acuzat de nimic. Am spus asta înainte. Dar dacă tot ai adus vorba, profesorul Thomas a avut un seminar în acea seară. 33 de studenți. De la 7 la 10. Şi, din câte ştie, niciun alt vizitator nu era programat să o vadă pe soția lui. Acum, dacă ți-am răspuns la întrebare, putem continua cu…

— Nu! strigă David. Întregul interogatoriu e o farsă. Chiar un student la drept în anul întâi ar putea să conducă o audiere mai imparțială decât aceasta. Dacă vrei să mă duci la o concluzie, atunci fă-o la tribunal, unde cel puțin ai de răspuns unui judecător.

Făcu o pauză încercând să-şi recapete controlul. În el, vocea continua. *Nu vezi, prostule, că întregul interogatoriu este o înscenare să te facă să faci exact ceea ce ai făcut. Am încercat să-ți spun să fii calm, dar nici măcar nu ştii cum, nu-i aşa?*

— Foarte bine, spuse Dockerty. Cred că am auzit destul. Vă voi contacta individual în viitorul apropiat. Vă mulțumesc tuturor că ați venit.

Îi şopti nişte cuvinte doctoriței Armstrong, apoi îşi strânse notele şi părăsi sala fără să-i arunce o privire statuii palide în care se transformase David.

Când David se calmase suficient încât să se ridice din scaunul de lemn şi să se uite în jur, amfiteatrul Morris Tweddy era aproape gol. Christine şi celelalte asistente plecaseră. La fel şi Howard. Când se uită în spatele sălii

privirea lui se întâlni cu cea a lui Wallace Huttner. Ochii chirurgului înalt se îngustară. Apoi, dând din cap batjocoritor, ieşi, braț la braț cu Peter Thomas.

David stătea singur, holbându-se la semnul roşu IEŞIRE, de deasupra uşii, când o mână îi atinse umărul. Se întoarse şi văzu ochii albaştri, îngrijorați, ai Margaretei Armstrong.

— Eşti în regulă? întrebă ea.

— Da, sigur, minunat.

Nu făcu nicio încercare să-şi ascundă iritarea din voce.

— David, îmi pare atât de rău pentru ceea ce tocmai s-a întâmplat aici. Dacă aş fi ştiut cât de tare se va năpusti locotenentul Dockerty asupra ta, n-aş fi permis niciodată să se întâmple ce s-a întâmplat. Mi-a spus că vrea să testeze reacția spontană a câtorva oameni. Tu erai doar unul dintre ei. Dintr-o dată tu ai izbucnit şi nu am mai avut nicio şansă să…

Renunță să încerce să explice.

— Uite, David, continuă ea în final, îmi place foarte mult de tine. Încă din prima zi în care ai venit aici. Măcar vorbeşte cu mine. După ceea ce s-a întâmplat ştiu că nu e uşor pentru tine, dar te rog, încearcă. Vreau să te ajut.

David se uită la ea, apoi îşi înfrână furia şi aprobă din cap.

— Ce-ai zice să petrecem o oră la Popeye?

Zâmbetul ei era cald şi sincer.

— Să mergem la Popeye, spuse David, luându-şi haina.

Împreună, cei doi noi aliați părăsiră spitalul împreună.

Popeye, o marcă locală, văzuse de aproape 30 de ani medicii şi asistentele aducându-şi problemele şi viețile la mesele lui. Când intrară, David văzu patru din asistentele care fuseseră prezente la interogatoriu. Nici Dorothy Dalrymple, nici Christine nu erau printre ele.

— N-am mai fost aici de ani de zile, spuse doctorița Armstrong după ce s-au aşezat la o masă mai retrasă. Soțul meu şi cu mine ne-am făcut veacul pe aici în tinerețe. Nu s-a schimbat prea tare nimic, cu excepția semnului de afară.

David observă că nu purta verighetă.

— Soțul tău trăieşte?

— Nu, a murit acum opt, nu, nouă ani.

— Oh, da, sunt un prost, spuse David, reamintindu-şi că el, ca toată lumea din spital, ştia că ea era văduva lui Arne Armstrong, un neurolog faimos în toată lumea şi un posibil candidat la premiul Nobel, dacă ar fi trăit suficient cât să-şi finalizeze munca.

— Îmi pare rău.

— Nu fi prostuț... spuse doctorița, oprindu-se în mijlocul propoziției deoarece o blondă slabă cu o fustă neagră foarte scurtă şi o bluză roşie, veni să le ia comanda.

— Aş dori o halbă de bere. Şi tu?

Îi zâmbi lui David.

— O cola, spuse el. Foarte mare şi cu multă gheață.

Chelnărița plecă şi Armstrong îl privi pe David.

— Nici măcar acum, după tot ce ți s-a întâmplat în seara asta?

Ştia. Normal că ştia. Toată lumea ştia. Dar ea nu-l testa. David realiză că era admirație în vocea ei.

— Sunt aproape opt ani de când nu m-am mai atins de alcool. Sau de medicamente. Trebuie să se întâmple mult mai mult decât poate Dockerty ca să mă ducă înapoi acolo. Chiar dacă sunt sigur că dinții mei vor dispărea de la câtă cola beau.

Vocea lui era tot mai slabă. Gândul la John Dockerty care se uita liniştit la el, fu urmat de imaginile altor confruntări pe care fusese forțat să le îndure în anii de când Ginny şi Becky fuseseră omorâte. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Armstrong spuse:

— David, ştii că sunt conştientă de ceea ce ți s-a întâmplat în trecut.

El aprobă din cap.

— Ar trebui să fii conştient, atunci, că şi locotenentul Dockerty ştie. Nu ştiu sigur cum a aflat atât de multe aşa de repede, dar cred că e foarte bun în munca lui. Şi ştii că spitalul e ca o seră uriaşă de sticlă. Viața fiecăruia e treaba

tuturor celorlalți şi ceea ce nu ştiu ca să poată bârfi, de obicei născocesc pentru a umple golurile.

David râse.

— Am fost în mijlocul bârfelor din spital. Ştiu exact ce vrei să spui. Acum, totuşi, sunt doar speculații. Niciodată nu mi-am propus să rănesc pe cineva, cu atât mai puțin să omor.

— Nu trebuie să-mi spui. Deja te cred. Cum am mai spus, cred că locotenentul Dockerty e foarte conştiincios şi foarte bun în meseria lui. Sunt sigură că asta va fi în favoarea ta. Pur şi simplu nu pare genul care să se oprească dacă mai există puncte slabe în cazul pe care-l are de rezolvat.

Sosiră băuturile, iar David se bucură de şansa de a face o pauză în conversație câteva minute.

— Poate că ar trebui să mă retrag din proprie inițiativă până când totul se va lămuri, spuse el în final.

Armstrong trânti halba pe masă, stropind în jur şi uimind un cuplu care stătea în apropierea lor.

— La naiba, tinere, în viața mea n-am întâlnit o persoană care să-şi fie duşman mai mare. Bazat pe ceea ce am auzit în seara asta şi ceea ce cred eu a fi adevărul, prietenul nostru locotenentul trebuie să vină cu mult mai multe dovezi incriminatoare înainte de a permite ca cineva, inclusiv tu, să fie suspendat. Şi dacă nu crezi că am o asemenea putere pe aici, atunci urmăreşte-mă.

Zâmbetul apăru pe fața lui David mai uşor ca în toată seara.

— Mulțumesc, spuse el. Mulțumesc foarte mult.

— Bine.

Se uită la ceas.

— Această pasăre bătrână va avea o zi încărcată mâine la birou, aşa că propun să ne retragem. Mai vorbim. Între timp trebuie să te relaxezi. Ai răbdare. Oamenilor ca locotenentul Dockerty şi prietenul tău Wallace Huttner nu le poți spune prea multe. Trebuie să afle singuri.

Aruncă o hârtie de cinci dolari pe masă şi plecă spre maşină fără să aştepte restul. În timp ce ea urcă în maşină şi coborî

geamul, David spuse:

— M-am repetat de atâtea ori, mă simt ca un disc stricat, dar… mulțumesc. Cred că nu sunt alte cuvinte mai bune. Mulțumesc.

— Doar ai grijă de tine, David şi treci peste asta cu bine. Asta e toată mulțumirea de care am nevoie.

El privi până când maşina dispăru după colț, apoi merse spre locul unde era parcată maşina lui. Maşina, un SAAB galben pe care îl avea de mai puțin de un an, stătea pe jante. Toate patru cauciucurile fuseseră tăiate. De-a lungul locului şoferului, cu vopsea roşie, era scris cuvântul UCIGAŞULE.

— O seră uriaşă de sticlă, murmură David în timp ce privea acea cruzime ieftină. Ai spus-o, doamnă. Un animal mare, nenorocit, dintr-o seră de sticlă.

Capitolul 13

Barbara Littlejohn aşteptă în afara terminalului TWA doar un minut până să apară un taxi. Fusese destul ca vremea rece şi umedă a serii din New England să-i treacă prin haine, să-i întărească sânii şi să-i ajungă la piele, încât devenise dureros. Zborul de la Los Angeles fusese o pedeapsă, se gândi ea, dar asta... Încă tremura când taxiul trecu de barieră şi se încadră în traficul aglomerat în Tunelul Sumner, un tub întunecat şi rece, obositor de aglomerat, care făcea conexiunea între Estul Bostonului şi Boston. În momentul în care au ajuns în Boston începuse să plouă.

Barbara insistă ca şoferul să o ducă cât se poate de aproape de Copley Plaza. Dădu buzna în hol, mirându-se cum a putut vreodată să considere vremea din New England ciudată dar încântătoare. Era o femeie atrăgătoare, de aproape 50 de ani, înaltă, bronzată şi aproape la fel de subțire ca în vremea în care trecuse prin şcoala de asistente şi ajunsese la o carieră de model.

Funcționarul de la recepție, deşi cu cel puțin zece ani mai tânăr decât ea, o dezbrăcă din priviri.

— Sunt de la Fundația Donald Knight Clinton, spuse ea, ignorându-i ocheada. Aici avem o întâlnire a consiliului de administrație?

— Oh, da doamnă. La ora opt, camera 33. De-a lungul holului, la lift, un etaj mai sus.

Se holbă la geanta ei.

— Vă cazați aici la noapte?

Iar îi aruncă o ocheadă.

— Nu, mulțumesc. Voi sta la nişte prieteni.

Plecă, lăsând bărbatul cu fanteziile lui.

Două femei, una din Dallas şi alta din Chicago, o observară pe Barbara când intrară în hol şi intrară împreună cu ea în lift. Un salut scurt dar călduros şi cele trei merseră mai departe împreună.

Era luni, nu trecuseră încă 24 de ore de la audierea de la spitalul Boston Doctors. Femeile, 16 în total, îşi schimbară în grabă programul şi călătoriră la întâlnirea de la Copley din toate părțile țării – New York, Philadelphia, San Francisco, Miami. Au venit deoarece Peggy Donner le chemase, şi din cauza angajamentului lor ca directori regionali ai Frăției Asistentelor Vieții.

Camera 133 avea pereții acoperiți cu pluş verde, litografii cu cai de la Cursa Punchestown din 1962, masa de conferință în centru, şi o canapea din piele verde sub singura fereastră.

Barbara dădu mâna cu cele care veniseră mai devreme şi le numără rapid. 12. Cele patru din Boston, inclusiv Peg, întârziau.

— Este cafea? întrebă ea, neadresându-se cuiva în mod special în timp ce deschidea servieta şi scotea un dosar gros, marcat „Clinton Foundation” şi îl aşează la capătul mesei din lemn de alun.

— Infirmierul principal e chiar aici, răspunse una din femei. A spus că ne va aduce tava imediat.

Umorul ei destinse atmosfera, dar numai pentru scurt timp. Întâlnirea de urgență era fără precedent şi din cei prezenți numai Barbara ştia detalii. Îşi verifică ceasul. Opt şi zece. Nu se prea întâmpla ca la întâlnirile lor să se întârzie. Dar era spectacolul celor din Boston şi deşi avea alte afaceri de rezolvat, va aştepta.

În jurul camerei, în grupuri mici şi cu voci scăzute, femeile vorbeau despre familiile lor, despre serviciul de asistente şi despre instituțiile în care lucrau. Se adunaseră aici din lumile lor, în care fiecare avea titluri, putere şi influență.

Susan Berger, coordonatoarea asistentelor la spitalul Consortium din San Francisco, vorbea cu June Ullrich, administrator al cercetărilor de teren la cel mai mare institut farmaceutic din țară. Ele ştiau, cum ştiau toate celelalte, că poziția lor înaltă se datora, măcar în parte, implicării lor în Frăție. Funcționând prin brațul vizibil, Fundația Donald Knight Clinton, mişcarea publica un prospect în care arăta

stadiul proiectelor filantropice ale Frăției şi sublinia pozițiile de vârf pe care asistentele trebuiau să le ia în considerare.

Ca director coordonator al Frăției, Barbara Littlejohn administra şi Fundația Clinton şi jumătatea de milion de dolari strânşi din contribuțiile voluntare din fiecare an ale asistentelor din Frăție. Deşi titlul era al ei, influența şi cea mai mare parte a puterii încă o deținea Peggy Donner.

Barbara se uită din nou la ceas şi împrăştie notele pe masă. Încă cinci minute şi va începe, cu sau fără Peg. În acel moment intră un bărbat cu cafeaua. Întinse o față de masă, aranjă cănile, turnă şi păşi afară din cameră, după care se întoarse cu un aranjament floral pe care îl puse ceremonios în mijlocul cănilor.

— Flori, remarcă Susan Berger. Ăsta e începutul. Peggy vrea să ne moaie pentru o altă şmecherie de-a ei. Doamne, dar sunt minunate.

Bărbatul zâmbi, ca şi cum ar fi luat complimentul personal. Mai petrecu câteva minute aranjând florile, apoi ieşi din cameră încă zâmbind. În ciuda eforturilor lui, vaza părea plină de dalii. Grădina privea şi asculta, era avertismentul, vlăstarele evaluându-şi părinții. Era un avertisment pe care doar una din femeile prezente la întâlnire ar fi putut să-l înțeleagă.

Ruth Serafini, robustă, decanul dinamic al şcolii de asistente de la spitalul White Memorial, fusese prima din grupul din Boston care sosise. Peggy Donner se ocupase de recrutările din Boston şi deşi mişcarea se răspândise rapid în toată țara, la Boston erau, de departe, cele mai multe membre. Trei directoare, inclusiv Ruth, erau necesare ca să supravegheze activitățile din statele din New England. Peggy însăşi nu mai era implicată în operațiunile de fiecare zi.

— Ajung şi restul în curând? întrebă Barbara când îi strângea mâna.

— N-am idee. Am fost blocată în trafic.

Ruth îşi turnă o cană de cafea, apoi luă loc la masă.

— Scuze pentru întârziere, spuse Barbara în final. Cred că ar trebui să începem şi să vedem afacerile Fundației. Ultima întâlnire a fost doar acum şase săptămâni, deci nu va fi un raport financiar astă seară.

Cele care mai erau în picioare se aşezară. Barbara se uită la fiecare din grup şi zâmbi. Cât de departe ajunseseră de la întâlnirile câtorva asistente în subsolul lui Peggy unde-şi împărtăşeau viziunile şi idealurile şi unde au pus bazele Frăției.

În timp ce se pregătea să înceapă, ultimele două sosiră. Prima, Sara Duhey, era o femeie de culoare, cu înfățişare izbitoare, care deținea un master şi o licență în îngrijirea bolnavilor în stare critică. A doua era Dotty Dalrymple.

— Bine ați venit, spuse Barbara cu căldură. Ați întârziat 20 de minute la propria petrecere.

— Nu-i a noastră, Barb. E a lui Peggy. Va ajunge şi ea imediat. Vrea să începeți cu afacerile pe care le aveți.

— Foarte bine.

Barbara îşi consultă agenda.

— Deschidem întâlnirea. Prima dată vom discuta despre rapoartele de progres din centrele de sănătate rurale. Vizitele pacienților au crescut cu aproape 100% atât în clinicile din Kentucky cât şi în cale din West Virginia. Administratorii ne asigură că într-un an ambele locuri vor fi pe picioarele lor.

Directoarele aplaudară ştirile şi cele două care stăteau lângă Tania Worth din Cincinnati o bătură pe spate. Centrele au fost „copiii” ei şi au fost aprobate în mare parte datorită implicării ei. Tania exulta.

Discuțiile au trecut repede la alte proiecte, la centrele de îngrijire a copiilor, la echipamentele moderne pentru spitalele subfinanțate, la bursele acordate pentru şcolarizarea asistentelor în efortul de a îmbunătăți imaginea acestora în spitale.

Susan Berger a făcut un raport scurt asupra eforturilor din toată țara de a stabili dorințe de viață, de a da fiecărei persoane dreptul, atunci când vine timpul, să-şi stabilească

limitele menținerii vieții. Până în prezent aceste eforturi, care o preocupau de mult pe Peggy Donner, nu au avut mare succes.

— Ultimul lucru, dar nu pe ultimul loc, am primit o scrisoare de la Karen. Unele din voi n-au întâlnit-o niciodată, dar ea a fost membră a conducerii mulți ani, înainte ca soțul ei să primească un post la Ambasada Americană din Paris. Ne transmite dragostea ei şi speră că toată lumea e bine. În mai puțin de doi ani a reuşit să ajungă asistenta directoarei la spitalul în care lucrează.

Câteva din femeile mai în vârstă primiră ştirea cu aplauze. Barbara zâmbi.

— Karen ne mai spune, continuă ea, că a localizat cinci membre ale Frăției dintr-o listă pe care i-am trimis-o, cu cele care s-au mutat în Europa. Consideră că sunt aproape de organizarea unui comitet de evaluare, dar nu se pot hotărî dacă numele să fie în engleză, franceză, olandeză sau germană.

— Poate vom afla cum se spune Frăția Asistentelor în esperanto, sugeră una din femei.

Celelalte râdeau de sugestia ei când intră Peggy Donner. Instantaneu în cameră se lăsă tăcerea. În tăcere, Peggy căută privirea fiecărei femei. Părea că aproape cu zgârcenie gravitatea din expresia ei se transformă în mândrie. Aceştia erau cei mai iubiți dintre cei câțiva mii de copii ai ei.

— Să vă văd din nou pe toate împreună mă face să mă simt mai bine decât ar putea-o face orice altceva. Îmi pare rău că am întârziat.

Se duse către capătul mesei, dar se opri lângă uriaşul aranjament cu dalii. Buzele îi schițară un zâmbet enigmatic. Apoi luă o floare albă şi o ținu cu grijă în mână. În final, după o privire către Barbara care îi confirmă că era timpul, Peggy se aşează pentru întâlnire.

— Au trecut 40 de ani de când patru asistente împreună cu mine am format societatea secretă care a crescut ajungând Frăția noastră.

Voce îi era hipnotică.

— De curând una dintre cele patru asistente, Charlotte Thomas, a murit la spitalul Boston Doctors. Era Charlotte Winthrop când ne-am întâlnit prima dată – doar o elevă la şcoala de asistente – dar atât de vioaie, atât de specială. A fost activă doar 10 ani, dar în această perioadă a fost responsabilă, la fel de mult ca toată lumea, de creşterea noastră remarcabilă. A avut o boală terminală, complicată de o escară şi şi-a exprimat dorința disperată de a fi eliberată prin moarte. Şi-a exprimat aceeaşi dorință şi către medicul ei, dar cum se întâmplă adesea în această profesie, parcă s-a adresat unui surd care a folosit cele mai agresive metode pentru a-i prelungi agonia fără speranță. Cu câteva zile în urmă am sunat o asistentă tânără, excepțională, din Frăție, Christine Beall şi i-am cerut să o prezinte pe Charlotte Comitetului Regional de Evaluare. Din mai multe motive, personale şi profesionale, a fost imposibil să o fac eu. Comitetul a aprobat şi a recomandat injecția intravenoasă cu morfină. Datorită unei serii de circumstanțe imprevizibile şi nefericite a fost făcută o autopsie detaliată şi a fost găsit un nivel neobişnuit de mare al morfinei în sânge.

Asistentele stăteau într-o tăcere încremenită în timp ce Peggy le spunea investigațiile care au urmat şi sesiunea de întrebări a lui John Dockerty din amfiteatrul Tweedy. Se mişca în timp ce vorbea, folosind absentă floarea ca pe un sprijin. Tonul îi era egal şi calm, prezentând doar fapte. Doar când vorbi despre David Shelton i-a apărut emoția în voce. A descris trecutul lui cu detalii, accentuând dificultățile pe care le-a avut în perioada în care consuma droguri şi alcool. Pe fața şi în vocea ei se vedea dezgustul.

— Un tânăr tulburat, spuse ea categoric. Unul care ar face un mare serviciu profesiei medicale părăsind-o.

Paşii lui Peggy au devenit mai rapizi în timp ce îşi căuta cuvintele.

— Surorile mele, spuse ea cu gravitate, au trecut 20 de ani de când a fost stabilit sistemul Comitetelor Regionale de

Evaluare. De-a lungul acestora mai mult de 3.500 de cazuri au fost rezolvate fără cel mai mic indiciu al implicării noastre, sau a altcuiva. Avem toate motivele să credem că situația de la Boston nu se va mai întâmpla niciodată. Din păcate, s-a întâmplat de data aceasta. Am fost aproape de locotenentul Dockerty de la începutul acestei investigații. Chiar dacă îl suspectează pe acest Shelton că ar fi vinovat de moartea Charlottei, nu este convins. Mai mult, a aflat de relația specială dintre Christine Beall şi Charlotte. A menționat chiar posibilitatea de a-i cere să se supună unui test cu poligraful. Nu voi permite să se întâmple aşa ceva.

Pentru prima dată, câteva din femeile de la masă au schimbat priviri îngrijorate. Nu o văzuse nimeni niciodată atât de aproape de pierderea controlului. Atmosfera din încăpere devenea din ce în ce mai apăsătoare. Peggy continuă.

— Suntem Frăția. Legătura noastră e la fel de sacră şi de neclintit ca şi cum ar fi o legătură de sânge. Când una dintre noi suferă, toate trebuie să împărțim durerea cu ea. Când una dintre noi e amenințată, cum e Christine acum, toate trebuie să-i sărim în ajutor. Trebuie să o protejăm!

Tonul femeii se ridicase şi era strident. Pentru un timp a domnit tăcerea, auzindu-se doar sunetul ploii care bătea în fereastră. În încăpere teama dusese la încordare şi pentru unele la presimțiri înghețate. Din floare cădeau petale rupte de mâinile lui Peggy. Barbara Littlejohn încercă să recapete controlul.

— Peggy, mulțumesc, spuse ea, luptându-se să camufleze tensiunea din voce. Ştii că toate simțim acelaşi lucru ca tine. Toate ne angajăm să-i dăm Christinei Beall toată susținerea de care suntem capabile.

Spera că asigurările date vor avea un impact asupra a ceea ce ştia că doreşte să ceară Peggy. Privirea pierdută a femeii îi transmitea altceva.

— Vreau ca acel bărbat să fie găsit vinovat.

Vorbele lui Peggy, care abia s-au auzit, au fost spuse printre dinții încleştați. Femeile o priviră cu neîncredere. Dotty

Dalrymple îşi îngropă faţa în mâini.

— Despre ce vorbeşti?

Susan Berger a reacţionat prima. Era neîncredere şi ceva furie în vocea ei. Peggy se uită fix la ea, dar Susan nu îşi feri privirea.

— Susan, vreau să dispară presiunea care se exercită asupra Christinei Beall. Nici nu vreau să mă gândesc ce se poate întâmpla cu ea sau cu Frăţia, dacă poliţia o înfrânge. Am muncit prea mult ca să permit să se întâmple aşa ceva. Munca noastră e prea importantă. Vreau aprobarea conducerii să iau orice măsuri sunt necesare pentru a o proteja pe Christine şi interesele noastre. Cu puţină inteligenţă sunt sigură că putem convinge poliţia de vinovăţia doctorului Shelton. Având în vedere trecutul lui, cel mai rău lucru ce i se poate întâmpla e să trebuiască să stea câteva luni internat într-un spital şi un an sau doi să nu poată profesa medicina. Pare un preţ mic care trebuie plătit pentru…

— Peggy, eu nu mă bag în asta, spuse Ruth Serafini. Nu-mi pasă ce a făcut acest Shelton. Dar o chestie ca asta e împotriva demnităţii umane, împotriva tuturor lucrurilor în care credem.

Pledoaria ei le-a făcut pe câteva din celelalte femei să murmure aprobator. Serafini aruncă o privire de-a lungul mesei. Din cele 15 femei, şapte o vor susţine pe Peggy indiferent ce le-ar cere. Celelalte? Se apropia un vot. Ruth forţă lucrurile.

— Ce-ar fi dacă am lăsa lucrurile aşa cum sunt şi să vedem ce se întâmplă. Dacă va fi necesar îi vom da Christinei Beall bani, îi vom angaja avocaţi, o vom ajuta cu tot ce are nevoie. În acest moment nici nu e sigur că…

— Nu!

Cuvântul fu ca o palmă. Ruth Serafini se dădu înapoi în faţa privirii lui Peggy care era ca o lance înfiptă în pieptul ei.

— Nu înţelegi? La un moment dat, nu contează cât de mult va rezista, Christine le va spune despre noi. Nu-ţi dai seama

de ce va scrie presa? Asta ne va ruina. Va fi sfârşitul visului nostru. Nu voi permite niciodată ca asta să se întâmple!

Aruncă floarea mutilată pe masă şi se întoarse către fereastră. Umerii i se ridicau cu fiecare răsuflare. Pentru un timp singurele sunete care se auzeau erau respirația ei şi zgomotul furtunii de toamnă. Totuşi, când se întoarse Peggy zâmbea. Vocea îi era liniştită.

— Surorile mele, cu un an în urmă am prezentat un plan prin care am simțit că am putea să informăm în sfârşit publicul de existența noastră şi de misiunea sfântă pe care ne-am asumat-o. Cu câteva mii de rapoarte înregistrate de cele mai bune, mai respectate asistente din lume, am simțit că putem construi o campanie de acceptare atât de intensă încât cei care se opuneau credințelor noastre nu vor avea altă opțiune decât să accepte. Ar fi fost momentul culminant al unei munci de o viață pentru mine şi pentru voi. Aşa cum obişnuim, am trimis propunerea la vot. Aşa cum obişnuiesc, am acceptat dorința Frăției. Vă promit acum că dacă nu hotărâm în această seară s-o protejăm pe această femeie împotriva tuturor amenințărilor, voi merge mai departe cu planul meu decât să risc o dezvăluire distorsionată, senzațională a poliției şi a presei. Voi face publice casetele. Le am pe toate şi o voi face.

Le fixă cu privirea, pe rând, pe toate. Rapoartele erau legătura de sânge care le unea. Odată ce a fost înregistrat primul raport al unei asistente aceasta nu mai avea cale de întoarcere. Chiar de la început lucraseră în felul acesta. Rapoarte, la început în scris, apoi orale. Toate cele care erau prezente făcuseră rapoarte de multe ori, iar acum Peggy le va face publice. Orice împotrivire mai era din partea directoarelor se topi. Peggy se întoarse către Barbara Littlejohn.

— Barbara, am nevoie de un vot care să-mi dea autoritatea să fac tot ce e necesar ca să mă asigur că doctorul David Shelton va fi găsit vinovat şi pentru a proteja interesele Christinei Beall şi ale Frăției Asistentelor Vieții.

Barbara ştia că nu erau necesare mai multe argumente. Expresia feţelor din jurul mesei era ecoul sentimentelor ei. Cu o ridicare din umeri puse întrebarea. La stânga ei, Sara Duhey ridică încet mâna. Privirea Barbarei trecu de la una la alta şi mâinile lor se ridicară pe rând. Votul pentru susţinere era unanim. Spărgând tăcerea care urmă, Dotty Dalrymple îşi drese vocea şi vorbi prima.

— Peggy, aşa cum ştii bine, este o asistentă din subordinea mea. Am ajuns să o cunosc foarte bine, deşi încă nu i-am spus de implicarea mea în Frăţie. Este, aşa cum aţi descris-o, o asistentă remarcabilă, devotată idealului pe care îl împărţim toate. Putem fi sigure că ea îl va lăsa pe acel bărbat să răspundă de ceva ce a făcut ea, indiferent ce hotărâm noi aici în seara asta?

Întrebarea era în mintea fiecăreia.

— Aceasta va fi răspunderea noastră, a mea şi a ta, Dorothy. Când va veni vremea trebuie să vorbeşti cu ea. Să-i explici situaţia aşa cum numai tu poţi. Ştiu că o vei face să înţeleagă. Va trebui să-i împărtăşeşti secretul, dar cred că merită această încredere. Dacă va fi necesar, atât eu cât şi restul îi vom împărtăşi secretul nostru. Este bine pentru tine?

Dalrymple zâmbi.

— Vă cunosc de prea mult timp şi prea bine ca să întreb dacă am de ales. Voi vorbi cu ea.

Peggy aprobă din cap şi îi întoarse zâmbetul. Dorothy Dalrymple chiar o cunoştea bine pe Peggy. De la început Dotty mersese pe urmele ei, fusese parte la decizia ei de a intra la facultatea de medicină într-o perioadă când era destul de dificil pentru o femeie, lăsând la o parte asistentele, să facă asta. Urmărise succesul uimitor al lui Peg în cardiologie şi căsătoria cu unul din cei mai importanţi oameni de ştiinţă şi avocat al drepturilor omului din lume. O văzuse cum îşi asumase răspunderea să conducă personalul medical al unuia din cele mai mari spitale din ţară. Era sigură, aşa cum era sigură că soarele răsare, că Margaret Donner Armstrong

putea obține orice. Sentința pentru care votaseră în privința lui David Shelton era aşa cum dorise ea.

Cu câteva cuvinte Barbara Littlejohn puse capăt întâlnirii. În timp ce îşi luau la revedere, Dotty se opri lângă buchet, aplecându-se să respire parfumul puternic şi să atingă câteva petale. Apoi, aruncându-i o privire lui Peggy, plecă.

Încăperea se goli repede. În curând rămaseră numai două, Peggy Donner, uitându-se liniştită pe fereastră, şi Sara Duhey, care se opri la uşă, apoi se întoarse. Era încă la zece paşi când, fără să se întoarcă. Peggy spuse:

— Sara, ce drăguț din partea ta că ai rămas. Rar avem şansa să vorbim.

Negresa suplă îngheță, apoi îşi văzu reflexia în geam.

— Deci aşa şi-a câştigat Peggy Donner reputația de a avea ochi la spate.

— Unul din feluri.

Margaret Armstrong se întoarse şi îi zâmbi cu căldură. Pe Sara o recrutase personal.

— Văd o privire îngrijorată în acei ochi frumoşi ai tăi, Sara. Eşti îngrijorată de ceea ce s-a întâmplat aici în această seară?

— Puțin. Dar nu despre asta am rămas să vorbim. Peggy, cu câteva zile în urmă Johnny Chapman a murit în spitalul tău din cauza unei reacții alergice, probabil la un medicament, din câte am auzit. Ai auzit despre el şi despre ceea ce face?

Armstrong aprobă.

— Îl cunosc pe Johnny de ani de zile. Am fost implicată în atâtea comisii împreună, că le-am pierdut şirul. Am vorbit cu mai mulți oameni despre moartea lui, ştii oameni din comunitatea mea. Cel puțin unul dintre ei simte că nu a fost accidental. Probabil ai ghicit că Johnny a fost un spin în fund pentru mulți oameni importanți de-a lungul anilor.

— Draga mea, de fiecare dată când moare o persoană importantă, cineva are o teorie că nu a putut fi natural sau accidental. Invariabil teoriile lor sunt aiureli.

— Înțeleg, spuse Sara şi sper că ai dreptate cu acest caz. Nu vom ştii niciodată cu siguranță pentru că religia lui John interzice autopsia. Mi-a spus soția lui. A scris-o cu litere mari roşii la începutul foii de observație împreună cu lucrurile la care e alergic.

Armstrong se foi.

— Unde vrei să ajungi?

— Peggy, acest bărbat mi-a spus că a auzit că Johnny Chapman nu va părăsi spitalul Doctors în viață. Nu a făcut-o. Apoi, la două zile după ce Johnny a făcut dintr-o dată şoc anafilactic şi a murit, senatorul Cormier a făcut stop cardiac pe masa de operație. Hârtiile spun că a fost atac de cord, dar spun şi că din cauză că atacul a fost fatal instantaneu nu a fost găsită nicio problemă majoră a inimii la autopsie.

— Sara, tot nu văd ce…

— Peggy, în două din cazurile pe care le-am avut eu în Frăție am folosit drogul intravenos. Ambele cazuri au părut a fi atacuri de cord. Drogul este imposibil de detectat. Nu e posibil ca cineva…

— Domnişoară, cred că am auzit destul. Insinuările tale sunt de prost gust şi fără nicio bază. Mai rău de atât. Ele vin într-un moment când mişcarea noastră are nevoie de unitate totală.

Sara Duhey era înțepenită.

— Peggy, te rog. Nu da în mine. Nu vreau să stârnesc nicio furtună. Tot ce vreau să întreb e dacă e posibil ca cineva din spitalul tău să folosească metodele noastre. Încă sunt mai multe membre ale Frăției la Boston Doctors decât în orice alt spital.

— Şi o cunosc pe fiecare dintre ele personal, spuse Armstrong. Toate sunt asistente extraordinare şi oameni complet onorabili. Acum, dacă nu ai ceva mult mai concret să-mi prezinți îți sugerez, nu, insist, să păstrezi aceste păreri deplasate pentru tine. Avem probleme mult mai presante, şi tu şi eu, începând cu bărbatul care reprezintă o amenințare pentru întreaga noastră mişcare.

Armstrong simți impactul ieşirii ei şi încercă să o lase mai moale.

— Sara, după ce se rezolvă problema cu acest Shelton putem să discutăm despre îngrijorările tale. Bine?

Sara Duhey o studie pe femeia mai în vârstă, apoi aprobă.

— Bine.

— Mulțumesc, şopti Armstrong.

Cele două femei părăsiră camera 133 împreună. Afară furtuna se intensificase şi vântul bătea cu o furie care zgâlțâia clădirile.

Capitolul 14

O crăpătură care are obiceiul să arate ca un iepure. David repeta aceste cuvinte iar şi iar în timp ce studia liniile subțiri de pe tavan. *…are obiceiul caraghios să arate ca un iepure.* Unde citise asta? Care erau cuvintele exacte? *Nu contează*, decise el. Nicio crăpătură nu semăna cu un iepure. Mai mult, zugravul îi promisese că vor fi tencuite, deci era un exercițiu inutil. Se întoarse pe o parte, îşi băgă o mână sub cap şi se uită pe fereastră. Conturul clădirilor se ondula în ploaia rece de afară.

Trecuseră două zile de la sesiunea de coşmar cu Dockerty. În dimineața de după interogatoriu David încercase să-şi facă treaba în spital ca de obicei. Era ca şi cum lucra într-o cutie de gheață. Niciun virus nu s-ar fi răspândit aşa de rapid ca ştirile despre incriminările tacite care i se aduceau. Cele mai multe asistente şi personalul medical îşi luau măsuri speciale ca să-l evite. Unii şopteau când trecea pe lângă ei şi una dintre asistente l-a arătat cu degetul. Cele câteva care au vorbit cu el şi-au ales cuvintele de parcă erau soldați traversând un câmp minat. Pe la mijlocul după amiezii nu a mai putut suporta.

Aldous Butterworth şi Edwina Burroughs erau singurii pacienți pe care-i avea în spital. Butterworth era din nou problema doctoriței Armstrong. Circulația în piciorul operat era mai bună decât în celălalt. Edwina Burroughs era nerăbdătoare să plece acasă şi la fel de pregătită pentru externare cât fusese şi dimineață.

David a scris o notă pe foaia de observație a lui Butterworth dând instrucțiuni ca firele să-i fie scoase peste trei zile, apoi făcu o listă de instrucțiuni pentru Edwina Burroughs şi o trimise acasă.

Mergea, cu capul plecat, către intrarea principală când se ciocni de Dotty Dalrymple. S-au scuzat reciproc, apoi Dalrymple a spus:

— Mergi către birou?

David se luptă cu impulsul de a răspunde politeții ei cu o minciună.

— Nu, spuse el. Am anulat totul pe ziua de azi. De fapt, merg acasă.

A fost surprins de interesul şi îngrijorarea din ochii ei. Deşi ei doi se cunoşteau, niciodată nu au stat la taclale.

— Doctore Shelton, vreau să ştiți cât sunt de întristată din cauza situației din seara trecută.

Era prima persoană, realiză David, care-i vorbise deschis în acea zi.

— Nu am avut ocazia să ne cunoaştem foarte bine, dar am auzit multe despre munca dumneavoastră de la asistentele mele, totul numai la superlativ.

Pe fața lui David apăru o jumătate de zâmbet.

— Lauda mea nu v-ajută la nimic. La asta vă gândiți, nu? spuse ea.

Zâmbetul lui David deveni mai larg şi mai relaxat. Dalrymple se sprijini de un perete.

— Mi-e teamă că nu prea am veşti care să vă înveselească, dar pot să vă spun că locotenentul Dockerty a fost pe la mine în această dimineață. Numele dumneavoastră a apărut în discuție şi, din câte-mi dau seama, cred că nu este convins de vinovăția dumneavoastră, în ciuda circului de aseară.

— După reacția din saloane din această dimineață, doamnă Dalrymple, aş spune că dacă aşa stau lucrurile, face parte dintr-o minoritate. Dintr-o dată, simt că îmi controlez viața la fel de mult ca un şoarece de laborator. În acest moment locotenentul Dockerty e foarte jos pe lista mea de persoane favorite.

— Cred că dacă aş fi în locul dumneavoastră aş simți la fel, spuse Dalrymple, apoi făcu o pauză de parcă-şi căuta cuvintele pentru a mai prelungi conversația. În final ridică din umeri, dădu din cap, spuse „la revedere” şi plecă. Se depărtase câțiva paşi când David porni după ea.

— Doamnă Dalrymple, vă rog, strigă el. Dacă mai aveți un minut, s-ar putea să mă puteți ajuta cu ceva.

Directoarea asistentelor încetini, apoi se întoarse, zâmbind întrebător.

— Ați avut foaia de observație a Charlottei Thomas seara trecută. Dacă e posibil aş vrea să o împrumut pentru o zi. Nu am nicio idee ce caut, dar poate e ceva ce nu am observat.

Expresia lui Dalrymple se întunecă.

— Îmi pare rău doctore Shelton. Foaia pe care o aveam aseară era numai o copie. Originalul e la locotenent.

Ezită o clipă.

— Acum nu mai am nici copia.

David se uita la ea întrebător. Se simțea neliniştit de felul cum ea îşi cântărea fiecare cuvânt.

— Eu... ah.. Am dat-o... doctorul... azi dimineață... Wallace Huttner şi soțul femeii... şi un avocat. Au venit la mine cu un ordin judecătoresc să le dau copia foii de observație. Se pare că a fost singura copie permisă de locotenent.

Mâinile lui David înghețară. Un fior rece îi străbătu tot corpul. Nu avea dubii asupra a ceea ce doreau să demonstreze, malpraxis. Nicio altă explicație nu avea sens. Avea asigurare de un milion de dolari. Peter Thomas dorea să fie pregătit de îndată ce era luată vreo măsură împotriva lui. David se înfioră. Mai presus de toate Thomas îl va da în judecată pentru malpraxis. Şi propriul şef al chirurgiei îl ajuta să facă asta.

Dalrymple se întinse să-i atingă umărul şi apoi păru că se răzgândeşte.

— Îmi pare rău doctore, spuse ea rece, mi-aş fi dorit să pot să vă ajut, dar nu pot.

David îşi strânse buzele ca să nu izbucnească.

— Mulțumesc, mormăi el, apoi se grăbi spre ieşire.

Până ajunse acasă emoțiile lui se transformaseră în frustrare totală. Se plimbă prin apartament de mai multe ori. Apoi, copleşit de sentimentul neputinței proprii, se aruncă pe pat şi înşfăcă telefonul. O va suna pe doctorița Armstrong,

sau pe Dockerty, sau chiar pe Peter Thomas. Pe oricine, atâta timp cât avea sentimentul că nu stă degeaba. Carnetul cu numere de telefon era pe noptieră. Îl deschise şi îl răsfoi, parcă sperând că-i va sări în ochi vreun număr. Al oricui care l-ar putea ajuta. Cele mai multe din pagini erau goale. Frații lui erau unul în California şi unul în Chicago. Dar chiar dacă ar fi locuit alături nu i-ar fi sunat. După accident, după alcool şi droguri şi în final, după spital, viețile lor s-au separat în linişte. Tot ce a mai rămas erau felicitările de Crăciun şi un telefon o dată la şase luni.

Găsi numerele unor asociați de la White Memorial. Din când în când, în ultimii opt ani, câte unul dintre ei îl mai invitase la câte-o petrecere. Era o plăcere să meargă... atâta timp cât asta-i făcea plăcere. Cu cât a avut mai mult şansa de a vorbi despre cursul pe care-l luase viața lui, cu atât s-au împuținat invitațiile. Nu putea primi un ajutor real de la niciunul dintre ei.

În viața unui medic, fragmentată de colegiu, facultate, perioada cât eşti intern, rezidențiatul, căsătoria şi copiii, apoi o specializare, prieteniile adevărate erau destul de rare. Pentru David, nevoit să dea atâția paşi înapoi, legăturile strânse au fost imposibile. Izolarea era tot mai apăsătoare. Nu avea pe nimeni. Pe nimeni, cu excepția lui Lauren, şi ea era la 500 de mile distanță, probabil luând masa cu vreun congresman şi... Stai! Exista totuşi cineva.

Exista Rosetti. De zece ani, de câte ori era la pământ sau avea nevoie de un sfat, Joey Rosetti fusese întotdeauna acolo. Joey şi de asemenea Terry. De când era cu Lauren nu se întâlniseră prea des, dar Joey era genul acela de prieten pentru care asta nu contează.

Emoționat, David căută numărul tavernei lui Joey şi-l formă. Chiar dacă Rosetti nu avea niciun sfat, ceea ce era îndoielnic din moment ce el avea un sfat pentru orice, l-ar fi încurajat, probabil i-ar mai fi spus şi o poveste sau două. Doar perspectiva de a vorbi cu el l-a înveselit. O voce gravă,

tăioasă, l-a informat că domnul Rosetti nu e disponibil. Veselia i-a dispărut.

— Sunt doctorul Shelton, doctorul David Shelton.

David îşi accentuă titlul aşa cum o făcea numai când dorea să facă rezervări pentru cină sau la un hotel sau pentru a trece de un operator dezagreabil de la vreun spital.

— Sunt un prieten apropiat al domnului Rosetti. Puteți să-mi spuneți când se va întoarce sau unde aş putea să-l găsesc?

Vocea strigă pe cineva fără să se sinchisească să acopere receptorul.

— Hei, e un doctor la telefon. Spune că e prieten cu domnul Rosetti. Pot să-i spun unde a plecat?

În câteva momente îi spuse lui David:

— Oh, domnule, domnul Rosetti cu soția au plecat la casa lor din North Shore. Se vor întoarce deseară târziu.

David mai auzi vocea întrebând:

— Vreun mesaj? dar el deja punea jos receptorul.

În mai puțin de un minut tăcerea şi nemişcarea erau intolerabile. Pur şi simplu din disperare îl sună pe Wallace Huttner. Când începu să sune se luptă cu dorința de a închide presându-şi puternic receptorul de ureche. Urechea îi pulsa când răspunse Huttner.

— Da, doctore Shelton, ce e?

Distanța din vocea bărbatului se putea măsura în ani lumină.

— Doctore Huttner, sunt foarte îngrijorat şi supărat pentru ce s-a întâmplat aseară şi pentru ceva ce am auzit azi, reuşi David să spună. Mă întrebam dacă am putea vorbi despre asta câteva minute.

— Ei, acum sunt cam ocupat şi...

— Vă rog, îl întrerupse David. Îmi pare rău că am ridicat tonul, dar vă rog, ascultați-mă.

Făcu pauză un moment, apoi răsuflă uşurat când Huttner nu mai obiectă. Luptându-se să-şi păstreze tonul calm şi să vorbească rar, spuse:

— Doctore Huttner, ştiu că l-aţi ajutat pe domnul Thomas şi pe avocaţii lui să obţină o copie după foaia de observaţie a Charlottei. Cumva trebuie să credeţi că nu am nimic de-a face cu această crimă. Poate că v-am dat dumneavoastră şi altora impresia că sunt în favoarea uciderii din milă, dar nu sunt. Eu... am nevoie de ajutorul dumneavoastră, de ajutorul cuiva, ca să-l conving pe Peter Thomas şi pe locotenent de asta. Eu...

În acel moment David realiză cât de fără noimă vorbea. Nu avea nicio idee ce dorea să spună sau să ceară. Huttner observă acelaşi lucru.

— Doctore Shelton, spuse el cu răceală, te rog să înţelegi. Eu nu judec vinovăţia sau nevinovăţia ta în niciun fel. L-am ajutat pe Peter în dimineaţa aceasta ca o favoare făcută unui vechi prieten înnebunit de durere. Nimic mai mult.

Vechi prieten? David aproape că râse cu voce tare. Cu câteva zile în urmă Peter Thomas îl făcuse să înţeleagă că abia se cunoşteau. Acum erau prieteni vechi. Strânse receptorul mai tare şi se forţă să asculte ce spunea Huttner.

— Locotenentul a trecut pe aici mai devreme şi părea că face o investigaţie mai completă a întregii probleme. Hai să aşteptăm să vedem în ce direcţie o ia. Dacă, aşa cum spui nu ai nicio legătură cu moartea Charlottei, sunt sigur că locotenentul o va dovedi. Acum, dacă nu ai alte întrebări...

David închise fără să răspundă.

Când se trezi la cinci şi jumătate în dimineaţa următoare era îmbrăcat şi îl dureau toţi muşchii. David se amuză de unul singur aproape o oră numărând secundele dintre lumina fulgerului şi tunetul care urma. Trei socoteli la rând şi putu calcula exact – descărcările electrice erau la depărtare de o milă şi jumătate. Măsurat împotriva dezamăgirilor din ultimele două zile, triumful său matematic era ca şi cum ar fi câştigat o medalie olimpică.

Cincisprezece minute a citit o carte. Două le-a petrecut cu greutăţile. Alte câteva cu cartea. Erau, realiză el, mişcările aleatoare, nervoase ale unei persoane care nu avea unde să

meargă. Acelaşi fel de nelinişte care caracterizase primele câteva săptămâni când fusese spitalizat la Briggs Institute.

Se holbă la telefon şi se gândi să o sune din nou pe Lauren. Încercase şi mai devreme. *Va fi aici curând*, îşi spuse el. *Dacă nu azi atunci mâine.* Singurul lor contact de când plecase fusese o convorbire scurtă chiar înainte de întâlnirea groaznică cu Dockerty din amfiteatru. Lauren îi explicase că se va deplasa, urmărind reacțiile create de moartea senatorului Cormier. De fapt, se confesă ea, principalul motiv pentru care-l sunase (în afară de a-l saluta) era să vadă dacă David ar putea vorbi cu cineva din spital şi să obțină nişte informații din interior despre tragedia neaşteptată. În acel moment fusese sigur că poate afla ceva. Bineînțeles, nu avea de unde să ştie că în câteva ore va deveni un paria la Boston Doctors.

David merse în bucătărie să bea nişte apă, apoi la baie. Ea îi spusese că va fi în Springfield astăzi, la înmormântare. Posibil să mai stea o zi două după aceea. Poate că va suna şi se vor întâlni în Springfield. Poate că se vor îndrepta spre New York sau... sau poate spre Montreal. Mişcări aleatoare, gânduri aleatoare. Redeschise romanul, citi o vreme, apoi observă că ultimele zece pagini lipseau. Nu avu vreo reacție, ridică doar din umeri şi se duse să facă un duş. Când dădu drumul la apă sună telefonul. Ieşi din hol şi alergă spre dormitor.

— Hei, unde ai fost? spuse cu sufletul la gură. Am fost îngrijorat. Nici nu ştiam sigur în ce oraş eşti.

— David, sunt doctorița Armstrong. Eşti bine?

— Ce? Oh, la naiba. Îmi cer scuze, doctor Armstrong. Nu, sunt bine. Aşteptam un telefon de la Lauren şi... uf, ea e femeia care...

— David? Opreşte-te o clipă şi relaxează-te. Vrei să sun mai târziu?

— Nu, nu, chiar sunt bine.

Întinse cordonul telefonului pentru a ajunge la birou şi îşi trase pe el o pereche de pantaloni. Apoi oftă şi se trânti în pat.

— De fapt nu sunt bine. Am stat degeaba pe-aici toată ziua. Jumătate din timp aştept şi cealaltă jumătate încerc să-mi dau seama ce aştept.

— Dar nu ai… lăsă întrebarea să plutească în aer.

— Nu, nici măcar pe-aproape, spuse el, forțându-se să râdă. Nici o pastilă sau vreo picătură de ceva. Ți-am spus seara trecută că nimic nu mă poate întoarce acolo.

De fapt, imboldul apăruse de câteva ori, trecând rapid, dar era acolo. Nu durase niciodată destul cât să reprezinte o provocare majoră, dar după atâția ani, era înspăimântător.

— Bun, mă bucur să aud asta, spuse Armstrong. Îmi pare rău că a durat atât ca să iau legătura cu tine.

— Înțeleg, i-o tăie el, sperând să o scutească de explicațiile incomode ale zarvei care ştia că-l înconjura pe el şi pe ea, la spital. Ceva nou?

— Nu prea. Prietenul nostru locotenentul a tot venit şi a plecat de duminică. A tot venit pe la mine sau pe la Ed Lipton ca să ştim că e pe acolo, dar asta e tot.

— Eu m-am întâlnit cu doamna Dalrymple ieri şi i-am cerut copia ei din foaia de observație a Charlottei Thomas. Am crezut că poate îmi vine vreo idee dacă o studiez.

— Şi ți-a dat-o?

David nu-şi dădu seama de interesul crescând din vocea ei.

— Nu. Cred că a avut-o, dar nu o mai are.

Îi spuse pe scurt despre conversația cu Dotty Dalrymple şi despre telefonul dat lui Huttner.

— Deci, spuse ea după câteva momente de pauză, te-nvârți în cerc.

David zâmbi jalnic la această imagine.

— Mă-nvârt şi aştept, spuse el. Mă simt al naibii de neajutorat. Vreau să fac ceva să le arăt tuturor că sunt încă viu şi că lupt, dar nu găsesc niciun băț să mă agăț de el.

— Înțeleg, spuse ea. Dacă aş fi în locul tău, aş aştepta să văd ce se întâmplă.

— Probabil ai dreptate doctore Armstrong, dar din păcate pasivitatea nu a fost niciodată unul din punctele mele forte.

Dacă eu nu fac nimic să descurc toată această încurcătură, atunci cine o va face?

— Eu, David.

— Ce?

— Ți-am spus seara trecută că voi face tot ce pot.

— Îmi amintesc.

— Am un prieten la personal care verifică calculatorul spitalului să vadă dacă găseşte alte date asemănătoare, probleme cu drogurile sau alte probleme legale. Genul acesta de lucruri.

David se emoționă.

— E o idee grozavă. Ce-ai zice şi de foşti angajați ai agenției Charlottei Thomas?

— Putem încerca şi asta.

— Şi absolvenți ai şcolii ei de asistente. Şi... Şi activişti care susțin drepturile pacienților, dorințele finale, lucruri de felul ăsta. Şi...

— Hei! Ia-o mai încet, David. Fiecare lucru pe rând. Tu doar stai undeva unde te pot găsi şi luptă cu acel impuls auto-distructiv al tău. Eu voi face restul, nu te îngrijora. Vii înapoi la lucru?

— Mâine. Cred că voi încerca mâine. Orice e mai bine decât să stau aici şi să aştept să mă caute altcineva. Mulțumită ție îmi va fi mult mai uşor să mă concentrez la munca mea, când ştiu că cel puțin se face ceva.

— Se face ceva, spuse Armstrong ca un ecou.

Margaret Armstrong puse receptorul jos şi se uită prin uşa parțial deschisă a biroului la pacienții care aşteptau. Şase probleme complexe pe care, aproape sigur, le va descoperi şi le va rezolva. Chiar după atâția ani, capacitățile ei o uimeau.

— *Mama, te rog. Spune-mi ce să fac să te ajut.*

Înțelegea acum. Avea cunoştințe şi putere şi înțelegea. Dar cum se putea aştepta să fi ştiut atunci ce e bine? Era încă o fetiță, abia avea 15 ani.

— Omoară-mă! Pentru numele lui Dumnezeu, te rog, omoară-mă.

— Mama, te rog. Nu ştii ce vorbeşti. Să-ți aduc ceva împotriva durerii. Apoi te vei simți mai bine şi nu vei mai vorbi prostii. Ştiu că aşa va fi.

— Nu, iubita mea. Nu va ajuta. Nimic nu mă mai ajută de zile întregi. Doar tu mă poți ajuta. Tu trebuie să mă ajuți.

— Mama, sunt înspăimântată. Nu pot gândi. Femeia aceea de pe hol tipă într-una şi nu pot gândi. Sunt atât de înspăimântată. Eu… Urăsc locul ăsta.

— Perna. Pune-o pe fața mea şi apasă cât poți de tare. Nu va dura mult.

— Mama, te rog. Nu pot face asta. Trebuie să existe o altă cale. Ceva. Te rog ajută-mă să înțeleg. Ajută-mă să ştiu ce am de făcut.

Recepționista lui Margaret Armstrong sună de câteva ori la interfon, apoi se duse la uşă şi bătu.

— Doctor Armstrong?

Uşa se deschise şi recepționista ştiu că ar fi trebuit să mai aibă puțină răbdare. Era doar unul din acele momente când şeful cardiologilor era pierdut total în gânduri. Unul din acele momente când mângâia o bucată de pânză, uitându-se prin cameră. Nu erau frecvente şi niciodată nu durau mult. Recepționista închise uşor uşa şi se întoarse la biroul ei. Câteva minute mai târziu interfonul ei bâzâi.

Discuția cu Margaret Armstrong şi planul lor de acțiune, deşi doar la nivel de discuție, adusese o notă de optimism zilei lui David. Nişte muzică de Bach şi 20 de minute de ridicări de greutăți fură şi ele benefice pentru starea lui. Făcu duş, se îmbrăcă, se întinse şi răsfoia un ziar când auzi o cheie în uşa din față.

Era aproape la uşă când intră Lauren. Avea haina de ploaie şi o pălărie, altfel arăta ca şi cum ar veni de la o petrecere în grădină. Bluza albastră se mula pe ea, mai mult din propria

dorință, aşa părea, decât din croiala acesteia. Un lanț de aur subțire strălucea la gâtul ei. În acele câteva momente, stând acolo, uitându-se la ea, nimic nu mai conta. Apoi, când se uită la fața ei, ea îşi feri privirea. Dintr-o dată David se simți înspăimântat chiar să o atingă.

— Bine-ai venit acasă, spuse el nesigur, întinzând o mână spre ea.

Ea o luă şi se apropie de el, dar nu era niciun pic de căldură în îmbrățişarea ei. Răceala ei şi mirosul parfumului – acelaşi care-l folosise în dimineața în care plecase – îl umplu cu sentimentul de goliciune şi de teamă.

— N-am avut nicio idee când te întorci, spuse el, sperând că ceva din răspunsul ei va alunga acele sentimente.

— Când te-am sunat ieri ți-am spus că sunt legată de povestea lui Cormier, spuse ea, aşezându-se pe un scaun din sufragerie.

David observă că evită canapeaua.

— Ce nenorocire s-a întâmplat, continuă ea. Din toți acei oameni cărora le-am luat vreodată interviuri la Washington, Dick Cormier era singurul în care am avut încredere. Toată lumea avea. Înmormântarea a fost mişcătoare. A vorbit preşedintele, apoi şeful justiției, şi…

David nu mai putea suporta tensiunea din el şi din trăncăneala ei nervoasă.

— Lauren, spuse el. E mai mult de atât, nu-i aşa? Vreau să spun că nu e doar senatorul. Altceva te macină. Te rog, vorbeşte cu mine. Nu-mi place sentimentul din această cameră de acum. Am multe să îți spun, dar prima dată trebuie să limpezim puțin aerul.

Alt bărbat, se gândi el. Lauren a întâlnit un alt bărbat. Nu era nimic pe fața ei care să contrazică lucrul acesta. Se uita pe fereastră, muşcându-şi buzele. Un moment David crezu că era gata să plângă, dar când vorbi în sfârşit, vocea ei era mai mult iritată decât supărată.

— David, spuse ea, m-a aşteptat un polițist când am venit acasă. Am petrecut mai mult de două ore la poliție

răspunzând la întrebările locotenentului Dockerty – unele din ele foarte personale – despre tine şi despre noi.

— Ți-a spus Dockerty despre ce este vorba? întrebă el, uşurat că nu era vorba de alt bărbat.

Lauren dădu din cap.

— Doar pe scurt. A fost drăguț la început, dar apoi întrebările au devenit tot mai pătrunzătoare, tot mai agresive. În final am tăcut şi i-am spus că nu mai vorbesc cu el fără avocat. Făcea să sune de parcă erai cu adevărat bolnav şi eu te protejam în vreun fel. David, nu pot…

— La naiba cu acel bărbat! strigă David. Când totul se va termina va răspunde pentru tot rahatul ăsta, nu mai suport.

Pumnii îi erau albi şi strânşi puternic.

— Lauren, e un coşmar. Omul are un fel de vendetă. Chiar de când a urcat pe scenă mă urmărea. N-am făcut nimic. A luat o grămadă de evenimente circumstanțiale şi încearcă să le lege într-un caz împotriva mea.

Îşi pierdu controlul. Îşi dădea seama, dar nu era capabil să se abțină. Una după alta, vorbele îi ieşeau din gură, fiecare mai tare decât cealaltă.

— Pot face față rahatului pe care l-a împrăştiat în spital. Cu asta mă descurc, dar să te târască şi pe tine în… Nenorocitul a mers prea departe.

Se plimba într-una prin cameră.

— David, te rog! țipă Lauren. Te porți nebuneşte. Te rog abține-te. Mă înspăimântă să te văd aşa.

Se opri şi se forță să-şi descleşteze pumnii. Inspiră adânc, apoi spuse:

— Îmi pare rău, draga mea. La început au fost prea multe glume, apoi prea multă nebunie.

Reuşi să zâmbească.

— Cred că este doar… prea mult, nu?

Se aruncă pe canapea.

— Lauren, poți să mă strângi în brațe un minut? întrebă el, întinzând o mână către ea.

Buzele ei se strânseră. Se uită la podea apoi dădu din cap.

— David, trebuie să vorbim.

— Vorbeşte.

Îşi retrase mâna.

— Relațiile mele de serviciu sunt formate din oameni de peste tot, David. Inclusiv din poliția de aici. Probleme ca asta – să fiu chestionată la poliție – şeful meu e foarte dur şi foarte conservator. Dacă aude asta…

— Isuse, explodă David. Faci să sune de parcă eu ți-am făcut ceva. Nu înțelegi că n-am făcut nimic? Doamne, eu sunt hărțuit de un maniac, în pericol de a-mi rata cariera, sau mai rău, şi iubita mea e îngrijorată că va fi pusă într-o situație jenantă în fața şefului. E o nebunie. Nebunie absolută.

— David, vocea lui Lauren era joasă şi plină de furie, ți-am spus de atâtea ori că nu-mi place eticheta de iubită. Acum te rog calmează-te şi încearcă să înțelegi şi poziția mea.

Fără cuvinte, David putea doar să se uite la ea şi să clatine din cap. Lauren îşi strânse rochia, stând rigid şi îi întâmpină incredulitatea cu sfidare.

— Ştiu că vei fi mulțumit să auzi, spuse ea, că din toate lucrurile pentru care trebuie să te îngrijorezi, să înduri cina de marți de la Societatea de Artă nu va fi unul dintre ele. După ce locotenentul m-a adus acasă, m-a sunat Elliot May şi m-a întrebat dacă am de gând să merg. Ştiam cât de puțin îți place aşa că am profitat de ocazie să-ți uşurez povara.

Sălbăticia din ochii ei era înspăimântătoare. Îşi țuguie buzele şi se întoarse către fereastră. El se ridică şi făcu un pas spre ea. În acel moment înghețat, terifiant, simți cum îşi pierde auto-controlul. Îşi încleştă pumnii şi mai făcu un pas. Dintr-o dată sună interfonul din hol. David se răsuci spre interfon.

— Da, strigă el.

— Sunt locotenentul Dockerty, doctore Shelton.

Vocea polițaiului răsună pe scări de la etajul de jos.

— Pot să intru, vă rog?

— Am de ales? spuse David în timp ce apăsa pe butonul de deschidere a uşii.

În următoarea jumătate de minut singurul sunet era cel pe care-l făcea David, respirând adânc, înghițind, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine. În ultimele două zile se aşteptase la vizita lui Dockerty. Tipic pentru omul acesta să-şi aleagă un asemenea moment ca să apară.

Auzi zgomotul liftului. Stând la uşă privea cablurile. Cutia antică urcă în mai mult de un minut cele patru etaje. Un alt zgomot şi semnalul că a ajuns.

David păşi afară din apartament exact când Dockerty împingea uşa grea a liftului. Era însoțit de un ofițer înalt.

— Doctor Shelton, acesta e ofițerul Kolb, spuse Dockerty. Putem intra, vă rog?

Era un ordin. David se gândi un moment la Lauren, apoi ridică din umeri şi îi conduse în sufragerie.

— Domnişoara Nichols.

Dockerty salută din cap dar nu i-l prezentă pe Kolb. Lauren se ridică şi îşi luă haina de ploaie.

— Vă rog să mă scuzați, spuse ea formal, eu tocmai plecam.

Făcu un pas către uşă când Dockerty îi spuse:

— Cred că mai bine ați rămâne, domnişoară Nichols.

Ochii lui Lauren se îngustară. Mormăi ceva apoi se aşeză înapoi pe scaun. Confuzia şi panica lui David începură să crească. Dockerty se uită fix la podea câteva secunde, apoi băgă mâna în buzunar şi scoase ceva din buzunar. Se vedea ceva verde.

— Doctore Shelton, spuse el, recunoaşteți astea?

David răsfoi hârtiile apoi spuse,

— Da, sunt comenzile mele C 222. Dar nu văd ce…

— Comenzi pentru narcotice?

— Da, dar…

— Apare pe ele numele tău, nu?

— Destul! țipă el. M-am săturat de asta. Vrei să-mi spui ce doreşti sau… sau pleacă.

Aproape striga. Simțea în gât şi în piept un nod uriaş care începea să-l sufoce.

— Doctore Shelton, am trimis o notă tuturor farmaciilor din oraş cerând numele tuturor celor care au comandat morfină injectabilă în ultima lună.

Scoase un singur formular verde din buzunarul de la piept.

— Acest formular C 222 a fost folosit pentru a lua trei fiole de sulfat de morfină de la farmacia Quigg din West Roxbury. E datat 2 octombrie, data în care Charlotte Thomas a fost ucisă. E formularul tău, doctore Shelton. E numele tău tipărit pe el.

David aruncă formularul.

— Nu e semnătura mea, spuse el automat.

Se uită la scris, apoi închise ochii. De ani de zile glumea, el însuşi râzând de mâzgăleala care o numea semnătură. „Şi un cimpanzeu ar putea prescrie rețete pacienților mei.” spusese el sarcastic odată. Semnătura de pe C 222 ar fi trecut prin biroul lui fără probleme.

— Poate, spuse Dockerty cu un ton egal. Dar eu cred că este. Vezi, doctore, mai e ceva. Mandatul pe care l-am obținut să-ți percheziționez biroul mi-a permis să iau nu numai formularele tale, ci şi asta.

Băgă mâna în buzunar din nou şi scoase o fotografie mică, cu o ramă aurie.

— Domnul Quigg de la farmacie te-a identificat din această fotografie ca fiind cel care a luat morfina de la el.

David se holbă la fotografie. Era una la care nu fusese în stare să renunțe. Întreaga familie – David, Ginny şi Becky la trei ani – pozând în bărcile lebădă din Grădina Publică din Boston. A fost făcută doar cu două luni înainte de accident. Câteva momente Dockerty părea incapabil să vorbească. În final, dădu din cap.

— David Shelton, te arestez pentru uciderea Charlottei Thomas.

Cuvintele au căzut asupra lui David ca un ciocan. Un zgomot îi bâzâia prin cap. Încercă să scape de el în timp ce polițistul înalt îi citea drepturile de pe un carton. Vorbele bărbatului păreau amestecate şi neclare. David privea, ca un

observator din afară, cum nişte braţe în uniformă îi puneau cătuşele pe mâini, la spate.

Scuzele lui Dockerty că trebuiau să folosească această metodă aproape se pierduseră. David era dezorientat, înspăimântat până la împietrire. Încercă să se tragă înapoi. Fără nicio schimbare a expresiei, omul în uniformă îl strânse mai tare. Dezorientată şi împietrită Lauren se dădu înapoi când David, având nevoie de sprijin ca să stea în picioare, se îndreptă spre uşă. Dockerty dădu să îl urmeze, apoi se întoarse către ea.

— Va avea nevoie de un avocat, domnişoară Nichols, spuse el sumbru. Dacă aş fi în locul dumneavoastră m-aş asigura că e unul al naibii de bun.

Cu un salut din cap ieşi pe hol. Vântul nu mai bătea, dar cădea încă o ploaie grea şi rece. Dockerty aruncă o haină de vânt pe David şi o închise în faţă. Chiar şi aşa, când reuşiră să-l târască până la maşina de poliţie, era ud până la piele. David se uita la arestarea lui într-un mod bizar, de parcă privea scene dintr-un film. Lumina albastră stranie, lumina care se aprindea şi se stingea pe maşina de poliţie… mici picături ca diamantele pe parbriz… pietoni înghesuindu-se împotriva ploii torenţiale, înghеţaţi. David văzu toate astea ca imagini disparate. Groteşti. Staţia… luminile… uniformele. Apoi apărură vocile.

— Goleşte-ţi buzunarele…

— …Mă auzi?

— …Aici e portofelul lui. Ia ce naiba ai nevoie…

— Dă-mi mâna dreaptă, degetul mare mai întâi…

— Aici, stai aici…

— …Acum cealaltă mână…

— Uite, prietene, e doar un număr. Îl agăţăm aici. Stai cu faţa… acum întoarce-te… nu, pe aici, pe aici. Trei e liber. Pune-l acolo…

Apoi era zgomotul. Metal frecat de metal… liftul? – nu, nu aici. Nu putea fi lift… muzică?… de unde?… de unde venea muzică?… Mai multe voci… *aici, şefu', aici… un foc, mai vreau*

un foc. Țigara mea e împuțită... La naiba, când e cina? Nu ne dau nici mâncare aici?...

În final, benzi mari, neclare... se mişcau în sus şi în jos în fața lui. Treptat, petele se îngustară şi se întunecară... Bare! Erau bare!

Încă o dată un bâzâit tot mai puternic. Imaginile altor bare, alte imagini explodând în mintea lui.

— Nu, te rog, Doamne, nu, țipă el.

Se răsuci şi căzu în genunchi lângă toaletă, vomitând în apa care mirosea a dezinfectant. Abia conştient de fierea care-i umplea gâtul şi nasul, David se târî pe podeaua de piatră şi se aşeză pe un pat cu rame de metal. Se cufundă într-un somn rece, nesănătos mult după ce suspinele încetară.

Capitolul 15

— E timpul să te mişti, fiule. E nişte apă de gură în cana asta. Dă-ți cu nişte apă rece pe față şi plimbă chestia asta prin gură un minut. Te va ajuta să te trezeşti.

David se strădui să deschidă puțin ochii. Prima imagine în dimineața asta era la fel cu ultima din seara trecută. Bare. De această dată bare înguste, albastre şi albe de la perna dură de sub capul lui. Ofițerul era un bărbat exagerat, cam de 40 de ani, cu o burtă care se revărsa peste pantaloni. Se sprijini de marginea uşii celulei şi privi cu răbdare la David care se forța să se ridice şi să-şi alunge somnul.

— Poți vorbi, fiule?

David dădu din cap, privind chiorâş, apoi luă apa de gură. Ofițerul nu părea că se grăbeşte, aşa că lui David îi luă un minut să-şi dezmorțească durerea din muşchii gâtului şi spatelui, încercând în acelaşi timp să-şi dea seama ce-i cu el. Pentru un moment, cel puțin, teroarea şi confuzia din noaptea trecută nu mai erau. În locul lor era o senzație stranie, dar confortabilă, de bine. Genunchii îi erau amorțiți, se aplecă înainte şi atinse cu degetele podeaua.

Liniştit, se gândi el. *Chiar cu toată nebunia asta dar aici mă simt liniştit.* Apoi îşi aminti. Era în tabăra de vară. Avea 11, nu 12 ani. O crampă în stomac în timp ce înota departe de mal. Într-o clipă era la fund, durerea străbătându-i pântecele şi apa forțând intrarea în plămâni. Apoi, la fel de rapid cum apăruse, durerea şi teroarea dispărură. În locul lor, aceeaşi linişte detaşată. Murea – şi atunci şi acum – neajutorat, murea.

Obrajii graşi ai sergentului pufniră într-un rânjet.

— Mă bucur să văd că te simți mai bine, spuse el. Băieții de azi noapte erau îngrijorați. Au spus că nu erai în stare nici să te mişti, cu atât mai puțin să dai telefonul pe care ei ți l-au pus la dispoziție.

Când văzu că David nu răspunde, spuse:

— Te simți mai bine, nu?

— Oh, da, sunt bine, mulțumesc, spuse David rezervat, testându-şi încă corpul şi sentimentele.

— Oricum, unde sunt?

— Districtul unu, răspunse bărbatul.

Se uită la David, din nou îngrijorat.

— Eşti în închisoarea din districtul Unu în Boston. Înțelegi asta?

David aprobă.

— Trebuie să mergem. Trebuie să mergi la tribunal. Judecătorul şi oamenii de acolo te vor ajuta. Nu-ți face griji.

David se uită năucit când polițistul îi punea cătuşele la mâna dreaptă şi îl conducea afară din celulă. Zâmbi politicos la bărbatul negru, cu părul argintiu care era prins şi el cu cătuşele. Calm, se concentră la mâinile lor încătuşate, una albă şi una neagră, şi urcă într-o maşină a poliției.

— Mă numesc Lyons, spuse negrul în timp ce maşina porni. Reggie Lyons.

Fața lui înțeleaptă avea nenumărate riduri adânci lăsate de ani de viață grea şi câteva mai superficiale săpate de lucruri mai simple.

— David. Eu sunt David, răspunse el.

— Nu ai mai fost pe aici înainte, David, nu-i aşa?

David ridică din umeri, se uită pe fereastră şi dădu din cap.

— Bine, aici e în regulă. Camera de la Suffolk e cea mai rea, omule. Vreau să spun că e o gaură.

David se uită la o motocicletă care trecu pe lângă ei şi aprobă absent.

— Hei, eşti bine? Nu contează prea mult. Dacă eşti nebun e mai bine. Doar stai aproape de bătrânul Reggie. Voi avea grijă de tine.

Camera era de fapt o colivie. Locul de aşteptare pentru prizonierii care aşteptau să apară la tribunal. 20 de bărbați, toți „presupus nevinovați" erau înghesuiți înăuntru – răpitori, bețivi, vagabonzi, criminali, tâlhari. Pe afară, vreo jumătate de

duzină de avocați țipau ca să se audă unul pe altul şi să fie auziți.

— Perkins, care dintre voi e Perkins?…

— Pe cuvânt, Arnold, nu mă interesează dacă e vinovat sau nu. Ori înhață prima ofertă şi salvăm un proces ori mergem la proces amândoi şi va petrece de la trei la cinci ani la Walpole…

— Uite, băiatule, ştiu ce ai văzut la Perry Mason, dar nu aşa funcționează lucrurile. Azi nu ne declarăm vinovăția sau nevinovăția. Azi discutăm despre bani. Dacă ai câțiva sau poți face rost, te scoatem pe cauțiune. Dacă nu, vei aştepta procesul în Charles Street. Nimănui nu-i pasă de povestea ta acum. Azi e vorba doar de cauțiune. Înțelegi? Numai cauțiunea.

David se înghesuise într-un colț şi se holba la lanțurile de la fereastra înaltă, opacă din cauza mizeriei. Încet-încet, realitatea – şi teroarea – se întorcea. Se gândea la spital. Sălile de operație erau deja la al doilea caz pe ziua de azi.

— Hei, David, ai un avocat?

Reggie Lyons stătea lângă el, sprijinit de o margine a coliviei. O țigară îndoită i se mişca în colțul gurii când vorbea.

— Ah, nu Reggie, nu am, răspunse David absent. Cel puțin nu ştiu nimic.

O presiune inconfortabilă îi apăsa oasele pieptului. Încercă să-şi aducă aminte când a mâncat ultima dată. Când a alergat ultima dată de-a lungul râului. Privi de jur împrejurul coliviei cu îngrijorarea crescându-i în fiecare secundă şi împreună cu ea o disperare uriaşă.

— Shelton? David Shelton. Care dintre voi e Shelton?

Portărelul era un bărbat scund şi îndesat, de aproape 50 de ani. Îți dădea senzația, probabil din cauza privirii din ochii lui, că ocupația principală în afara tribunalului ar putea fi ruperea aripilor insectelor.

Reggie Lyons se aplecă spre el şi şopti:

— David, să nu fii speriat acum. Du-te acolo şi gândeşte-te la o plajă sau la un alt loc preferat. Toate uniformele şi robele

alea sunt doar nişte haine. Un joc pe care-l joacă ca să se impresioneze unul pe altul şi să ne sperie pe noi.

David se întoarse şi se uită la faţa fără vârstă a lui Reggie.

— Mulţumesc, spuse el cu voce răguşită. Mulţumesc mult.

Bărbatul se uită la el cu curiozitate, apoi luă una din mâinile lui David în mâinile sale. Palmele lui aveau pielea bătătorită şi îngroşată.

— Noroc, omule, şopti el. Nu te lăsa.

Portărelul pântecos îi puse cătuşele lui David şi păşi afară din colivie. Un moment mai târziu, stătea în boxa acuzaţiilor. Ţarcul de trei picioare înălţime, un pătrat cu latura de patru picioare, era o insulă de lemn separată de restul curţii. I se spuse să stea în picioare şi îşi propti picioarele de un panou de lemn în timp ce noi cuvinte, noi voci şi scene îşi făceau apariţia în coşmarul lui. Funcţionarul care citea acuzaţiile era o femeie bătrână care arăta de parcă fusese născută în vechea sală de tribunal.

— Plângerea numărul 31947 făcută de John Dockerty reprezentând cu respect oraşul Boston, Suffolk, împotriva lui David Edward Shelton din Boston, Suffolk care în ziua de 2 octombrie, violând Legile Supreme, capitolul 265, secţiunea 1, a omorât-o ilegal pe Charlotte Winthrop Thomas cu intenţie, injectându-i în corp o cantitate de sulfat de morfină. Curtea a înregistrat pledoaria acuzatului de nevinovăţie.

David se lăsă mai tare pe panou în timp ce procurorul districtual, un tânăr slăbănog cu câte două inele pe fiecare mână, prezentă pe scurt cazul împotriva lui. Nu înregistră decât cuvinte şi fraze disparate... cu premeditare... folosirea deliberată a cunoştinţelor şi îndemânării... identificat clar ca şi... criminal, la fel de atroce ca oricine altcineva implicat cu pasiune...

— Doctore Shelton înţelegeţi acuzaţiile care vi se aduc? întrebă mecanic judecătorul.

David aprobă din cap.

— Vorbiţi, vă rog. Înţelegeţi acuzaţiile?

— Da, reuşi să spună David.

— Şi aveţi un avocat?

Câteva secunde fu o tăcere totală în încăpere. Apoi se auzi o voce din ultimul rând de scaune.

— Da, da, are, Onorată Instanţă.

Un bărbat slab, îmbrăcat cu un costum din trei piese, se ridică şi se îndreptă spre judecător.

— Dumneavoastră îl reprezentaţi pe acest bărbat, domnule Glass?

— Da, Onorată Instanţă.

— Să se consemneze că acuzatul e reprezentat de domnul Benjamin Glass.

Ochii lui David se îngustară când îl studie pe bărbatul care venise să-l apere pe el. Părul negru… subţire… părul îngrijit pieptănat… servietă de piele neagră… Verighetă de aur gravată. Glass se îndreptă către el şi îi zâmbi încurajator.

— Eşti în regulă? întrebă el încet.

David reuşi să dea din cap.

— Eşti alb ca o fantomă. Ai nevoie de un doctor sau de ceva?

Era impresionat. Faţa avocatului era întunecată, de culoarea măslinei, tânără şi fără riduri, dar în acelaşi timp matură şi sigură. Cercuri întunecate subliniau intensitatea ochilor.

— Îmi pare rău că am întârziat. Lauren a luat legătura cu mine doar azi dimineaţă. Lasă-mă să te scot de aici şi apoi discutăm.

Ben Glass se apropie de judecător.

— Onorată Instanţă, vreau să introduc o cerere de cauţiune şi o petiţie pentru o audiere.

Se uită slab la David. Dar postura lui, poziţia capului inspirau încredere. Era lumea lui, realiză David, sala lui de operaţie.

— Mulţumesc Lauren, şopti el.

Pentru prima dată apăru o rază de speranţă în tot acest coşmar.

— Pe ce bază? întrebă judecătorul.

— Onorată Instanță, doctorul Shelton este un chirurg respectat, fără antecedente penale şi fără semne recente că ar avea nevoie de o observare şi o evaluare psihiatrică.

— Foarte bine. 50 de mii de dolari numerar.

— Onorată Instanță, spuse Glass exact cu doza necesară de credibilitate, acest bărbat o fi el doctor, dar vă asigur că nu e milionar. Vă rog, economisiți timpul pentru un drum la curtea supremă în după masa asta. Faceți-o 100.000 de dolari dar lăsați-ne să plătim cu un angajament.

Judecătorul îşi uni vârfurile degetelor câteva secunde, apoi spuse:

— Bine, domnule Glass. Cauțiunea e de 100.000 de dolari.

— Mulțumesc, Onorată Instanță.

Ben îl luă pe David de braț şi, cu portărelul alături, îl conduse afară din tribunal.

— Eşti aproape acasă, David. Prietenul meu care garantează va dori 10.000 de dolari. Îi ai?

— Eu… nu cred, spuse David.

— Familie? Poți să-i ceri părinților tăi sau altcuiva?

— Părinții mei sunt morți. Eu.. am doi frați şi… oh, o mătuşă care m-ar putea ajuta. Ce se întâmplă dacă nu fac rost de banii ăştia?

— Crede-mă, nu vrei să se întâmple aşa ceva. Locul unde ai stat noaptea trecută e un palat comparativ cu Charles Street, unde te vor trimite acum. Să-ți spun ceva. Maury Kaufman, omul care garantează, s-a îmbogățit de pe urma clienților mei aşa de mult încât îmi e dator. Va fi de acord să amâne o zi primirea banilor decât să rişte să mă piardă. Azi e miercuri. Voi vorbi să amâne până vineri primirea banilor. E bine?

— Bine, spuse David în timp ce portărelul îi scotea cătuşele şi îl împingea înapoi în colivie.

— Şi, domnule Glass, mulțumesc.

— David, sper ca asta să nu-ți diminueze încrederea prea mult dar în timp ce tu învățai la facultate eu eram un copil hippie flower-power împins în demonstrațiile anti-război.

Spune-mi Ben. Poți să-mi spui domnule Glass doar dacă îți va fi mai uşor când va trebui să-mi plăteşti nota.

Se întoarse şi se îndreptă spre hol în timp ce portărelul închidea uşa.

— Hei, David, acest fante de Glass e avocatul tău?

O scobitoare luase locul țigării din colțul gurii lui Reggie Lyons.

— Cred că da, spuse David, mulțumit că-i mai revenise vocea.

— Bine atunci. Cred că nu trebuie să-mi mai fac griji pentru tine. Nu aşa arată, dar l-am văzut de câteva ori la tribunal. Fantele ăsta e un tigru. Vreau să spun că el e cel de care ai nevoie.

— Mulțumesc că mi-ai spus, Reggie. Mi-e de folos, spuse David zâmbind. Ai fost grozav cu mine. Spune-mi, pentru ce eşti aici?

Lyons zâmbi şi făcu cu ochiul.

— Doar aşa, tovarăşe, doar aşa.

Pe semnul de deasupra barului scria „Delicatesele lui Paddy O'Brian, cel mai renumit evreu irlandez de la Mayor Briscoe".

— N-am auzit niciodată de acest loc.

David zâmbi când se aşează pe banca de lemn în fața lui Ben. Frunze de trifoi şi Steaua lui David se vedeau peste tot.

Pe peretele de deasupra lor era o fotografie a unui grup de golani irlandezi revoluționari, atârnată lângă una cu un tanc israelian curat lună.

— Eşti evreu? întrebă Ben.

— Nu.

— Eşti irlandez?

— Nu.

— Atunci nu e de mirare că nu ai auzit de acest loc. Dar mai devreme sau mai târziu toți ajung pe aici. Şi uite că şi tu.

— Mulțumită ție.

— Asta fac eu, răspunse Ben prozaic. Dacă apendicele meu explodează într-o zi ar trebui să mă pot întoarce aici şi să pot

savura mâncarea, mulțumită ție. Aşa merg lucrurile, nu-i aşa?

— Aşa e.

David ştia că atât conversația uşoară pe care o avuseseră de la plecarea de la tribunal cât şi alegerea acestui restaurant vibrant, fuseseră orchestrate cu grijă de Ben. Ştia şi că fuseseră alegeri înțelepte. Încetul cu încetul se relaxa. Încetul cu încetul simțea că îi revine speranța. Ben comandă un platou cu delicatese din care se puteau sătura uşor zece oameni.

Mâncară în tăcere o vreme, apoi spuse:

— Probabil nu e corect că aştept până după ce mănânci ca să discutăm onorariul meu, dar acesta e modul în care noi ne hrănim. E 10.000 de dolari, David.

David tresări pe moment apoi ridică din umeri şi luă o gură de apă. Dintr-o dată o datorie de 20.000 de dolari părea o nimic toată în întregul coşmar.

— Nu am atâția bani, spuse el plat.

— Pot să aştept plata mai mult decât Maury, omul care a depus garanția, dar mă aştept să fiu plătit.

David strânse din buze.

— Cred că după ce am fost acuzat de crimă şi am petrecut o noapte în celulă nu mai e loc de falsă mândrie. Sunt sigur că pot împrumuta banii dacă renunț la vanitatea mea suficient cât să cer. Frații mei probabil că vor dori să mă ajute. Şi mai am un prieten care deține Northside Tavern.

— Rosetti?

— Îl cunoşti pe Joey?

— Nu foarte bine, dar destul cât să ştiu că este genul acela de prieten pe care merită să-l ai. Cumva Rosetti a fost întotdeauna capabil să păstreze limita între băieții de cartier şi restaurant, fără să cadă pe nicio parte. Dacă e prietenul tău aş zice să-i dai un telefon.

— Dacă trebuie o voi face.

— Aşa cum am spus, mă aştept să fiu plătit.

David aprobă din cap.

— Atunci sunt avocatul tău, spuse Ben, întinzându-se să-i strângă mâna. Acum pot să-ți spun ce vei primi pentru banii tăi şi ce trebuie să faci tu ca să mă păstrezi. Tu vei primi tot ce pot să-ți dau, David. Timp, prieteni, influență, dulciuri, orice ai nevoie. În schimb vreau un singur lucru de la tine, în afară de taxă, care e…

Făcu o pauză ca să accentueze.

— Sinceritate. Vreau să spun totală, nu rahaturi, nu aiureli, sinceritate totală. Nu va exista a doua şansă. Dacă te prind chiar cu cea mai mică născocire va trebui să-ți găseşti un alt avocat. Există destule surprize neplăcute în această meserie fără să trebuiască să-mi fac griji că voi avea neplăceri şi din partea clientului.

— Sunt de acord, spuse David.

— Bine. Ce-ar fi să începi prin a-mi povesti ceva despre tine? Presupune că nu ştiu nimic.

În acel moment un bărbat micuț cu pistrui şi părul roşu ca morcovul dădu buzna şi se aşează la masa lor. Purta un şorț cu o stea mare a lui David desenată pe el. Accentul lui irlandez puternic făcea ca vorbele să pară cântate.

— Benjy, băiatul meu. Văd că iar ți-ai deschis anexa biroului aici.

— Bună, Paddy. A trecut o vreme.

Ben îi scutură mâna.

— Locul arată bine. Uite, el e prietenul meu, David. E chirurg, aşa că ar fi bine să ții această gloată bătăuşă în linişte cât lucrăm ori va grefa câteva părți din corpul lor pe ținta ta.

Paddy O'Brian râse şi îl bătu pe David pe umăr.

— Faceți-vă treaba dacă aici vă simțiți bine. Acest Benjy e la fel de bun avocat cât e de priceput la a înhăța cecuri, aşa că ai grijă. Voi băieți vedeți-vă de afacerea voastră. Vă voi trimite două halbe din partea casei.

— Numai una Paddy, spuse Ben.

Ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui David.

— Pentru mine.

— O halbă şi o cola, imediat, spuse bărbatul micuț fără să clipească.

— Deci să presupun că nu ştii nimic, nu?

David zâmbea.

— Am întârziat dimineață pentru că am stat de vorbă cu John Dockerty, explică Ben. Nu am stat destul ca să aflu prea mult, dar pot să-ți spun că nu ascunde nimic din ce ştie. Te rog, fă-mi plăcerea şi doar presupune că nu ştiu nimic, bine?

— Bine.

David ridică din umeri.

— Cât de mult în trecut?

— E povestea ta, spuse Ben.

— Povestea mea…

Pentru un moment vocea lui David se pierdu în timp ce evenimente şi oameni îi copleşeau gândurile.

— Începe destul de nevinovat, cred. Doi frați mai mari. Părinți iubitori, decenți. Un gard alb. Temele. Când aveam 14 ani totul a început să se prăbuşească. Mama a făcut cancer. Era în creierul ei înainte ca oricine să-şi dea seama că-l are. Chiar şi aşa a mai trăit opt luni triste. Tata avea un mic magazin. Electrocasnice. L-a vândut ca să o poată îngriji pe mama în perioadele în care nu era în spital. La câteva săptămâni după moartea ei a avut un atac de cord. A murit înainte de a atinge podeaua, aşa mi s-a spus. Tot nu sunt sigur de ce, dar de atunci încoace tot ce mi-am dorit a fost să devin medic. Chirurg. Chiar de atunci.

S-au scurs ani buni de când David a trecut prin toată povestea asta. Se simțea surprins cât de uşor îşi găsea cuvintele.

— Genul acesta de lucruri te interesează? întrebă el.

Ben aprobă.

— Mătuşa şi unchiul meu au avut grijă de mine până la colegiu, apoi m-am descurcat de unul singur. Nu am fost niciodată vreun geniu, dar am ştiut ce vreau şi m-am luptat cu dinții să obțin. Burse şi servicii tot timpul facultății de medicină. Am descoperit care credeam că îmi sunt limitele şi

le-am depăşit. Pe la mijlocul facultății au început să se vadă efectele. Eram un fel de copil minune în spital, dar în afara lui pierdusem controlul. Fumam prea multe țigări, nu dormeam nopțile, apăruseră depresiile care nu voiau să dispară. M-am luptat în singurul mod pe care-l cunoşteam. M-am cufundat în muncă. Privind înapoi, sunt sigur că dacă n-ar fi furat vreun copil semnul STOP, m-aş fi prăbuşit atunci.

Ben tresări, apoi zâmbi.

— O femeie?

David aprobă.

— Ginny. Maşinile noastre s-au ciocnit într-o intersecție. Semnul de pe partea ei dispăruse. Ironia e încă dureroasă. Am cunoscut-o datorită unui accident, apoi…

Pentru prima dată nu-şi găsea cuvintele. Ben ridică o mână.

— David, dacă e prea dureros pentru tine acum putem s-o facem altă dată. Oricum, mai devreme sau mai târziu, sunt lucruri pe care trebuie să le ştiu.

David se jucă puțin cu paharul, apoi spuse:

— Nu, sunt bine. Doar opreşte-mă dacă devine prea sentimental sau prea plictisitor.

Ben zâmbi şi îi făcu semn să continue.

— Ne-am căsătorit după şase luni. Era decorator de interioare. Era o persoană extraordinară. Întreaga mea viață s-a schimbat doar datorită faptului că o aveam alături. În următorii patru ani tot ce făceam mi se părea magic. Şeful departamentului de chirurgie de la White Memorial m-a rugat să mai stau un an ca şef al rezidenților. Acest post e cam singurul din care un chirurg poate obține mai departe un loc de şef. Aşa că aveam de toate. Cel puțin pentru un timp. Am avut o fetiță, Becky. Mi-am terminat rezidențiatul şi am început să profesez. Apoi a fost accidentul. Eu conduceam. Eu… bine, cred că detaliile nu sunt importante. Becky şi Ginny au murit. Într-o clipă. Eu am avut răni şi zgârieturi, dar nimic important. Exceptând faptul că, în felul meu, am murit şi eu. Niciodată nu m-am întors cu adevărat la muncă. Dintr-un băutor doar la ocazii, aproape antialcoolic, am ajuns

un beţiv. Un chef continuu. Mulţumesc lui Dumnezeu, am avut destul bun simţ să stau departe de sala de operaţii. Totuşi mă mai ocupam de cazuri minore la cabinetul meu. Apoi a început ciclul medicamentelor. Versiunea mea de schimbare a locurilor pe Titanic. Un medicament să te trezeşti, altul ca să dormi. Cunoşti povestea. La început, asociaţii mei au fost toleranţi. Chiar doreau să mă ajute. Deşi, câteodată, am reuşit să le înşel încrederea destul de brutal cât să-i îndepărtez. Am dus-o aşa cam un an. În final, am fost dat afară. Nu ştiu cum s-a întâmplat pentru că eram adâncit în altă beţie.

— E un ciclu nenorocit din care e greu să ieşi, spuse Ben.

— Singur e greu. Asta e sigur. Într-o dimineaţă m-am trezit într-o cuşcă. Singurul meu prieten rămas n-a mai suportat. De fapt, mă dusese la un spital. Institutul Briggs.

Ben dădu din cap, arătând că ştie despre acel loc.

— S-a dovedit a fi un loc fantastic pentru mine, dar nu în acele prime săptămâni. Nu avea clanţă la uşă. Erau gratii la ferestre. Totul… Nu ai adormit?

Ben râse scurt.

— Cunosc frânturi din povestea ta de la Lauren şi Dockerty, spuse el dând din cap, dar nu aşa. Să fii închis azi noapte…

David se cutremură.

— Nu am forma clasică de claustrofobie. Cel puţin, aşa cred. Doar că din acele prime săptămâni la Briggs gândul de a fi închis sau blocat într-un spaţiu mic îmi dă acea senzaţie chinuitoare, groaznică în stomac şi câteodată transpiraţii reci care…

Se opri şi reuşi să zâmbească.

— Chiar sună de parcă ar fi claustrofobie, nu?

— Nu-mi plac etichetele, spuse Ben. Şi nici nu contează.

David înghiţi să-şi curețe gâtul uscat apoi bău o jumătate de pahar cu apă.

— Să continuăm… Nu prea mai e mult de spus. Câteva luni la acel institut şi eram pregătit să mă întorc la muncă. Dar nu ca şi chirurg. Am petrecut aproape trei ani ca generalist într-o

clinică din oraş, apoi am mers şi am repetat ultimii doi ani din rezidențiatul în chirurgie. M-am alăturat personalului de la Boston Doctors în urmă cu doi ani. Nu a fost uşor, dar lucrurile începeau să meargă mai bine. Cel puțin până acum o săptămână.

— David, deja e mult mai mult decât am sperat că vei putea să-mi spui până în acest moment, spuse Ben. Sunt recunoscător că ai făcut asta. Îmi faci treaba mult mai uşoară.

David se uită întrebător la el.

— Sunt curios, spuse el. De ce nu m-ai întrebat dacă sunt vinovat de crimă?

Ben zâmbi şi îşi cuprinse obrajii cu palmele.

— Dar am făcut-o, prietene. De mai multe ori şi în mai multe feluri. Şi te-ai apropiat atât de mult de mine încât aş muta munții din loc ca să nu mai fi rănit.

— Mulțumesc, şopti David. Ben, când ai vorbit cu Lauren ți-a...? Ce vreau să spun e că ne-am certat şi...

— David, nu vreau să mă amestec în problemele voastre, dar trebuie să-ți spun ceva. O cunosc pe Lauren Nichols de ani de zile. Este o femeie strălucitoare, incredibilă, care, prin alegeri sau datorită sorții, nu a dat piept cu prea multe adversități în viața ei. Ea... ea... m-a rugat să-ți dau asta.

Scoase un plic roz şi i-l dădu lui David.

— Nu prea sunt dubii în privința conținutului, nu?

David împături plicul şi îl băgă în buzunar.

— Nu, cred că nu, răspunse Ben gentil. E în regulă să mergi acasă? Vreau să spun, dacă ai nevoie de un loc unde să stai la noapte...

— Nu, mulțumesc, Ben. Voi fi în regulă. Serios.

— Te voi suna mâine, spuse Ben.

— Mâine, răspunse David ca un ecou.

Cerul ca de oțel al după amiezii era înspăimântător, dar ploaia rece din ultimele câteva zile se oprise. Distanța de la Paddy O'Brian până la apartamentul lui era de două mile şi, neavând niciun motiv să se grăbească acasă, David se plimbă

liniştit, oprindu-se o dată pentru a cutreiera prin cimitirul unde era înmormântat Paul Revere. Se gândi că era locul potrivit unde să citească biletul de la Lauren. Nu trebuia, se decise el apoi, să se supere. Nota era exact ce se aştepta – destul de formală – o treime – mulțumesc pentru tot – şi două treimi – nu părea că lucrurile pot merge mai departe pentru noi.

— Cred că mă dorea numai la bine şi la bine, spuse el în timp ce rupea biletul în bucăți şi împrăştia ceremonios petalele roz pe un mormânt vechi.

Era şi el surprins de cât de puțin îl durea. Poate că era din cauză că pierderea relației era doar o altă cărămidă care cădea din zidul vieții lui. Apoi, în timp ce abia mergea spre parcul din Boston, începu să realizeze că niciodată nu se simțise total în largul lui în preajma lui Lauren. Era în mare parte vina lui că o forțase să intre în spațiul pe care Ginny îl umpluse în viața lui. Chiar după ce începuse, el condamnase relația cu speranțele lui.

Pe măsură ce se apropia de parc străzile se umplură de oameni care mergeau grăbiți spre casele lor. Oameni de afaceri traşi la față, grupuri de secretare care chicoteau şi femei de carieră stilate, toți trecând prin parcul înverzit în drumul lor care lega ziua de seară. Un timp David se distră încercând să stabilească un contact vizual cu toate persoanele pe lângă care trecea. În primele minute scorul fu de 0 conexiuni la 25. Se uită în jos la trotuar, întrebându-se dacă nu cumva e acolo ceva pe care nu l-a observat. În final, parie cu el însuți că dacă reuşeşte să stabilească un contact clar, de netăgăduit, cu privirea altei persoane înainte de a ajunge acasă, coşmarul care urmase morții Charlottei Thomas, se va sfârşi curând.

Când ajunse pe Commonwealth Avenue, începu din nou o ploaie uşoară, rece. Grăbi paşii. La un bloc de el, un domn în vârstă, slab, stătea pe o bancă citind ediția de seară a Boston Globe. Verifică ploaia cu palma întinsă şi hotărî că era timpul să termine ultimul paragraf al articolului despre omorul din

milă de la spitalul Doctors. Era pe pagina a treia, un articol de două coloane, descriind cu detalii arestarea şi trimiterea în judecată a lui David. Neputând să găsească rapid o fotografie a lui, reporterul a scos una a lui Ben Glass din arhiva ziarului. Bărbatul mic, dar energic termină articolul, împături ziarul şi-l puse sub braț şi porni spre casă. Pierdut în gânduri despre povestea pe care tocmai o citise, omul nu observă încercările lui David de a stabili un contact vizual.

Capitolul 16

— Chrissy, verifică baia. E în regulă? strigă Lisa în timp ce se îmbrăca cu o fustă şi îi încheia fermoarul.

— Lisa, baia arată bine. Ți-am spus, nu-ți face griji. Mai am o oră până vine. Am destul timp să curăț.

Christine luă un disc şi îl puse la locul lui pe raft, aranjându-le şi pe celelalte. Simțea că îi creşte teama şi are presimțiri urâte de când Dotty Dalrymple sunase şi acum îşi dorea să plece odată colega de cameră ca să aibă puțin timp pentru ea înainte de sosirea femeii. Directoarea asistentelor nu-i dăduse niciun indiciu despre motivul vizitei, dar îi era greu Christinei să creadă că vizita putea fi legată de altceva decât de moartea Charlottei Thomas. Îi trecuse prin minte să sune la Comitetul Regional de Evaluare, dar hotărâse că era o prostie din moment ce nu ştia exact care e situația.

Lisa apăru în sufragerie goală de la brâu în sus.

— Carole, îmi pun sau nu sutien pentru acest tip?

— E o primă întâlnire, Lisa, strigă Carole din camera ei. Nu-l lăsa să te atingă şi nu va şti dacă ai sau nu.

— Tu ce crezi, Chrissy?

Christine o evaluă un moment.

— A fost un sezon mort. Cred că ar trebui să faci orice.

Vocea ei suna mult mai puțin încurajator decât ar fi dorit. Lisa ridică din umeri şi-şi trase o bluză pe ea.

— Pari încordată la maxim. Vrei să vorbim despre ceva?

— Crede-mă, spuse Christine, dacă aş avea ceva să-ți spun, aş face-o. Niciodată nu m-a mai vizitat domnişoara Dalrymple, asta-i tot. Ar putea dori să mă promoveze sau să mă concedieze. Habar n-am. Ascultă, distrați-vă. Sper că e drăguț. Şi mulțumesc că m-ai ajutat să fac curățenie.

— Oh, stai o clipă!

Lisa pocni din degete şi dădu buzna în camera ei, vorbind între timp.

— Acestea au venit mai devreme în după masa asta. Cred că în timp ce erai plecată.

Se întoarse cu o vază de flori.

— Cred că vor arăta foarte bine aici lângă fereastră… nu, pe masă… nu, cred că…

— Lisa, sunt minunate. Cine le-a trimis?

— Căminul. Da. Sunt perfecte pe cămin.

— Lisa, cine?

— Oh, sunt de la Arnold. Arnold Ringer, sfărâmătorul de inimi de la birou. Prostul crede că e calea cea mai scurtă spre trupul meu. Şi ştii ceva?

— Are dreptate!

Ambele spuseră acele cuvinte deodată, apoi pufniră în râs.

Christine făcea ordine în bucătărie când sună soneria. Un moment mai târziu Carol şi Lisa îşi luară la revedere şi rămase singură. Singurătatea ei dură cât un suspin şi o plimbare până în sufragerie şi înapoi. Cu o simbolică bătaie în uşă Ida Fine intră. Avea împăturit sub braț un exemplar de seară din Globe. Începu să vorbească înainte ca fata să-i poată spune că nu e momentul pentru o vizită.

— Deci, unde sunt celelalte două? Au ieşit? Şi tu de ce nu eşti cu ele?

Rar punea Ida o întrebare fără să-şi răspundă singură sau cel puțin să fie urmată de o alta, fără nicio legătură.

— Au o întâlnire, Ida, spuse Christine, sperând că vocea ei va transmite mesajul fără să trebuiască să fie prea ofensivă.

— Şi tu, cea mai drăguță dintre toate trei, nu ai? Eşti bolnavă, asta e? Nu te simți bine. Am sus nişte supă. Ştiu că voi, asistentele, sunteți prea şcolite ca să credeți în lucrurile astea, dar…

— Nu, Ida, sunt bine.

Nu era altă cale de a opri pe această femeie decât un asalt frontal.

— Sunt doar ocupată în seara aceasta. Şefa mea vine pe aici în curând, aşa că trebuie să mă pregătesc. Poate că

mâine, sau chiar mai târziu în seara asta putem sta de vorbă, bine?

Ida trânti ziarul pe masă.

— Pun pariu că este despre doctorul care a ucis-o pe femeie la spitalul tău, spuse ea. Încă doctor. Mama mea a vrut întotdeauna să mă mărit cu un doctor, dar nu, eu am fost încăpățânată şi m-am măritat cu soțul meu, Dumnezeu să-l ierte…

Ochii Christinei se măriră şi o fixară pe Ida, care continua să vorbească.

— …nu că Harry a fost un bărbat rău, vreau să spun. A fost un bărbat foarte bun. Dar uneori…

— Ida, despre ce vorbeşti?

— Crima. David nu ştiu cum. Trebuie să fie evreu. Nu, nu poate fi evreu. Un băiat evreu să omoare un pacient? Nu pot…

— Ida, te rog!

Strigătul Christinei o făcu să tacă.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— E chiar aici. În Globe. Credeam că ştii. Aici, ia ziarul. Lasă-mi doar partea cu programul TV. Am uitat să cumpăr un ghid TV când am fost la magazin.

Continuă să vorbească, dar Christine n-o mai auzea. Ziarul fremăta în mâinile ei chiar înainte de a-l deschide. „CHIRURG ACUZAT DE CRIMĂ DIN MILĂ, ELIBERAT PE CAUȚIUNE” citi ea. Obrajii i se înroşiră, apoi se albi.

— Oh, Doamne, spuse ea încet în timp ce citea reportajul despre arestarea şi punerea sub acuzare a lui David.

— Oh, Doamne…

Atacul verbal al Idei continuă încă un minut, apoi, în final, se opri.

Christine citi articolul cuvânt cu cuvânt, fără să observe privirea gazdei ațintită asupra ei. Ida aduse un scaun de la masa din bucătărie şi Christine se lăsă brusc pe el când citea ultimele rânduri. Surse de încredere de la Globe spuneau că Shelton comandase o cantitate mare de morfină în ziua în care a murit doamna Thomas. Avocatul Glass nu a comentat

dovezile, dar a reafirmat că are încredere în nevinovăția clientului său.

— Când vor fi analizate toate faptele, spusese el, sunt sigur că adevărul va ieşi la iveală şi clientul meu va fi achitat.

Doctorul Shelton fusese eliberat cu o cauțiune de 100.000 de dolari. Nu se ştia data procesului.

Ida se repezi în bucătărie, udă o cârpă şi puse compresa rece pe fruntea Christinei. Cam un minut Christine nu făcu nicio mişcare să o oprească. În final dădu din cap şi îndepărtă blând mâna Idei.

— Bănuiesc că nu ai auzit? spuse Ida. Îl cunoşti pe acest David?

În mod miraculos se opri după a doua întrebare.

— Da, eu… îl cunosc.

David Shelton îi străbătuse gândurile din prima zi în care s-au întâlnit în Patru Sud. Nimic permanent sau copleşitor, sau chiar bine definit, dar era acolo. Interogatoriul lui Dockerty îi dăduse motiv să vorbească despre el cu celelalte asistente fără să iasă în evidență sau să pară prea interesată.

Ida Fine îşi frecă îngrijorată mâinile.

— Chrissy, fața ta e albă ca varul. Vrei să te ajut să mergi în pat sau… să sun un doctor?

Christine dădu din cap.

— Ida, sunt bine. Pe cuvânt. Dar am nevoie să rămân singură un timp. Te rog.

— Bine, plec, plec, spuse Ida.

Bosumflarea se simți în vocea ei, mai mult din reflex decât intenționat.

— Dacă ai nevoie de mine, sunt sus. Şi mâncare, dacă ai nevoie de mâncare… Păstrează ziarul.

Încă vorbea când ieşi pe uşă.

Christine citi încă o dată articolul, apoi scrise numele lui Ben Glass şi al firmei de avocatură în carnetul ei cu adrese.

Nu ştia de ce comandase David drogurile. Poate că bârfele din spital erau adevărate. Poate că lua droguri. Sau le vindea.

Posibil ambele. Dar atât cât îl cunoştea ea, chiar dacă vag, nu o făcea să creadă că e adevărat.

Îşi apăsă tâmplele cu degetele când o durere surdă îi însoți fiecare bătaie a inimii. Chiar nu avea importanță, realiză ea, de ce comandase David morfina. Ştia ce făcuse ea cu fiola de la Frăție şi pur şi simplu nu-l putea lăsa pe el să sufere pentru asta. Păruse atât de corect, se gândi ea. La naiba, fusese corect. Charlotte a dorit. Comitetul a aprobat. Nu a acționat singură. Închise ochii, simțindu-şi pulsul de parcă era un ciocan. Fiecare mişcare a capului făcea bătaia şi mai neplăcută.

Întinde-te, îşi spuse singură. *Găseşte nişte aspirină, nişte valium, ia ceva şi întinde-te.*

Clipi din cauza luminii din bucătărie care devenise deodată strălucitoare ca lumina soarelui, apoi se ridică în picioare. În acel moment soneria sună. Se mişcă greoi către aragaz. Ceai, trebuia să facă un ceai, se gândi ea. Soneria sună din nou, mai insistent. Cu un mormăit Christine se întoarse şi se îndreptă spre hol către uşa din față. Dotty Dalrymple, purtând o haină de ploaie roşie, arăta şi mai impunătoare decât de obicei. Zâmbi cald de sub o pălărie de ploaie şi păşi înăuntru.

— Asta e udă, spuse ea şi îi întinse umbrela ca pe un baston. Pot să o pun undeva?

Părea că se simte în largul ei. Bubuitul din capul Christinei începu să se mai domolească în timp ce aşeza umbrela lângă uşă şi lua haina de ploaie de mărimea unui cort.

— Ceai, spuse ea, uitând să o invite pe femeie înăuntru. Doriți nişte ceai?

— Puțin ceai ar fi bun, Christine. Zâmbetul lui Dalrymple crescu în timp ce intra în hol. În sufragerie?

Christine se mai calmă puțin.

— Oh, scuze, doamnă Dalrymple. N-am vrut să fiu atât de nepoliticoasă. Intrați… Îmi cer scuze pentru deranj, dar…

— Nu-i nimic, i-o tăie directoarea. E un apartament drăguț. Te rog, Christine, relaxează-te. Promit că nu te muşc.

Se uită prin cameră rapid, alese un scaun fără brațe de lângă canapea şi se aşeză.

— Ai zis ceva de ceai?

— Oh, da, am pus apa pe aragaz. O încălzesc imediat.

— Cu lămâie, dacă ai, strigă Dalrymple. Dacă nu, simplu.

— Doar un minut, spuse Christine din bucătărie.

Căuta biscuiți în cutia de onix.

La naiba, mormăi ea, aruncând resturile de biscuiți la gunoi. În câteva minute aranjă două căni de cafea şi nişte felii de lămâie pe o tavă, se arse la un deget şi se tăie la un deget. Făcu doi paşi în sufragerie şi se opri, mai mult ca să nu răstoarne cănile. Dotty Dalrymple avea exemplarul din Globe deschis pe genunchi.

— Din reacția ta presupun că ai citit acest ziar.

Christine închise ochii şi respiră adânc. Dacă directoarea ei făcuse legătura dintre ea şi Charlotte, situația era foarte rea. Acum îşi dorea să fi sunat la Comitetul de Evaluare al Frăției pentru sfaturi.

— Eu… gazda mi l-a arătat cu câteva minute înainte, bâlbâi ea. E îngrozitor.

— Îl cunoşti bine pe doctorul Shelton? întrebă Dalrymple, arătând spre canapea.

— Nu, nu prea. Abia am schimbat câteva vorbe. Eu… eu abia săptămâna trecută l-am întâlnit prima dată.

Prea multe cuvinte, se gândi ea. *Ce ar putea să vrea?*

— Îi cunoşti trecutul?

Trecutul? Întrebarea o luă pe Christine pe nepregătite. De ce ar întreba-o Dalrymple despre asta? O suspecta? Încerca să o acopere cumva? Christine hotărî să continue să se bâlbâie până va afla scopul femeii.

— Trecutul lui? Nu prea. Nu mai mult decât nişte bârfe din spital.

— Bărbatul e cunoscut ca dependent de droguri şi probabil alcoolic. Ştiai asta?

Christine era prea şocată de declarația directoarei ca să răspundă. După un moment, femeia continuă.

— Cu câțiva ani în urmă a fost dat afară de la White Memorial. Alegerea lui ca membru al spitalului nostru a fost făcută în ciuda protestelor multor medici. David Shelton nu e considerat de încredere în profesia lui.

Fața lui David prinse contur în mintea Christinei – blândă şi intensă, cu ochii plăcuți, oneşti. Vorbele lui Dalrymple nu se potriveau cu imaginea.

— Eu… Nu ştiu ce să spun.

Dalrymple se aplecă în față şi o privi cu intensitate.

— Evident că sunt aici şi îți povestesc toate lucrurile astea cu un motiv.

Vocea ei părea stranie, aproape mistică.

— Christine, suntem surori tu şi cu mine. Surori.

Christine fu uimită.

— Am vrut atât de mult să-ți spun în acea după masă din Patru Sud, dar regulile mi-au interzis. Fac parte din Frăție încă din primele zile ca asistentă medicală. De fapt, fac parte din consiliul de conducere.

— Niciodată nu m-am gândit… vreau să spun, niciodată nu mi-am dat seama…

Dalrymple râse.

— Suntem câteva mii, Christine. În toată țara. Cele mai bune. Unite de acelaşi ideal şi de promisiunea noastră de a duce mai departe cauza demnității umane.

— Atunci ştii despre Charlotte?

— Da, draga mea, ştiu. Toți directorii ştiu, Comitetul de Evaluare din New England ştie şi, bineînțeles, Peggy ştie. Sunt aici în numele tuturor. Sunt aici ca să ajut.

— Să mă ajuți pe mine?

— Da.

Christine dădu din cap.

— Cine îl va ajuta pe doctorul Shelton? întrebă ea pe nerăsuflate.

— Draga mea, se pare că nu ai înțeles ce ți-am spus. Dalrymple se aplecă în față şi accentuă. Acest bărbat e…

Christine îi făcu semn cu mâna să tacă. Se uita spre o parte a casei. Dalrymple se uită întrebător spre ea, apoi spre locul în care i se îndrepta privirea.

— Am auzit ceva, şopti Christine. Acolo la fereastră.

Dalrymple înclină capul şi ascultă.

— Nimic, spuse ea încet.

Christine nu era convinsă. Se duse în vârful picioarelor la fereastră şi se uită afară. Atât cât putea vedea, nu era nimeni. Stătu acolo, lipită de perete, câteva minute. Tot nimic. În final, ridică din umeri şi se întoarse pe canapea.

— A fost un zgomot acolo.

— Probabil o pisică.

— Probabil.

Nu prea avea siguranță în voce. Dalrymple bău cu răbdare din ceai, aşteptând-o pe Christine să se concentreze destul cât să-şi poată continua discuția.

— Îmi… îmi pare rău, spuse Christine în final.

Dalrymple zâmbi.

— Înțeleg prin ce treci, dragă. Toate înțelegem, deşi o situație ca asta nu s-a mai întâmplat şi probabil nici nu va mai apărea. Nu avem o sarcină uşoară. Tot timpul avem decizii de luat şi puține dintre ele nu provoacă durere.

Vocea ei părea ascuțită, şi Christine se simțea tulburată din cauza asta.

— Ce sugerezi să fac?

— Nimic, draga mea. Absolut nimic.

Christine se holbă la ea neîncrezătoare.

— Domnişoară Dalrymple, nu-l pot lăsa pe acel om să sufere din cauza a ceva ce am făcut eu. Nu m-aş mai putea suporta.

Dalrymple îi susținu nepăsătoare privirea şi dădu din cap.

— Mi-e teamă, Christine, că mult mai mulți vor suferi dacă vei face vreo încercare să-l salvezi.

O presimțire îi strânse stomacul Christinei.

— Ce… ce vrei să spui?

— Peg, femeia cu care ai vorbit, e Peggy Donner. Cu 40 de ani în urmă a înființat Frăția Asistentelor Vieții. Şi-a dedicat întreaga viață dezvoltării acesteia.

— Şi?

— Christine, nu va permite ca tu sau altă asistentă să fie rănită pentru că a făcut ceea ce e drept. Se teme că dacă tu recunoşti, mai devreme sau mai târziu întreaga mişcare va fi expusă.

— Dar nu e adevărat, țipă Christine. N-aş dezvălui niciodată ceva despre asta.

— Te rog. Nu contează ce crezi tu că se va întâmpla, ci ceea ce crede Peggy. Vezi, înainte să-şi asume riscul ca lumea să afle despre noi dintr-o investigație sordidă a poliției şi de la presa dornică de senzațional, va face ea însăşi dezvăluirea.

Expresia lui Dalrymple era gravă.

— Are înregistrările noastre Christine. Toate. Dacă tu mergi la poliție, ea a promis consiliului de directori că le va face publice în felul ei. Oricum a dorit asta de câțiva ani. Numai presiunea din partea noastră a reținut-o. Am simțit că încă nu e timpul.

Bubuiturile din capul Christinei începură din nou.

— Asta... asta nu se poate întâmpla, murmură ea. Pur şi simplu nu se poate.

— Dar asta e, Christine. Şi carierele tuturor celor din Frăție sunt legate de amenințarea ta. Nici mie nu-mi place deloc situația, în ciuda disprețului personal pe care-l am pentru medicii degenerați ca doctorul Shelton. Oricum, trebuie să mă crezi, deoarece o cunosc pe Peggy de mulți ani. O va face.

Christine nu putu decât să dea din cap.

— Ne-am bucura să-ți iei o vacanță, continuă Dalrymple încet. Aş putea să-ți dau un concediu de, să spunem, trei sau patru săptămâni. Când te vei întoarce, un loc de şef de tură te va aştepta. Poate Grecia? Insulele sunt frumoase în această perioadă a anului. O lună la soare şi toate problemele vor dispărea.

— Eu... nu cred că pot face asta.

— De dragul nostru, al tuturor, Christine, trebuie. Te rog să mă crezi, amenințarea lui Peggy nu e neîntemeiată. Având în vedere numărul nostru şi imaginea pozitivă pe care o poate crea ea consideră că Frăția va rezista dezvăluirii. Dacă tu te vei adresa autorităților, nimic şi nimeni n-o va putea opri. Poate că are dreptate, dar eu nu vreau să-mi risc cariera şi viața aşa.

— Va fi haos, spuse Christine.

— Puțin spus.

— Am nevoie de timp. Ceva timp să mă gândesc.

— Cu cât mai repede pleci în excursie cu atât mai bine. Îți promit că dacă pleci din oraş tot procesul va fi mult mai simplu pentru tine.

Se ridică, scoase un plic din poşetă şi i-l dădu Christinei.

— Asta s-ar putea să te ajute să faci ceea ce trebuie. Te rog să mă suni dacă mai pot să te ajut cu ceva. E o situație dificilă, Christine, să trebuiască să răneşti pe cineva pentru a evita ca mai mulți să fie răniți. Dar alegerea e clară.

Christine o urmă în hol şi stătu fără vlagă de o parte în timp ce îşi punea haina.

— Surorile tale, spuse Dalrymple, toate, sunt recunoscătoare pentru ce faci.

Se întinse şi dădu mâna cu Christine, apoi se întoarse şi plecă.

Maşina albastră, parcată într-o insulă de întuneric dintre două lumini de pe stradă, era aproape invizibilă. Aşezat în spatele volanului, Leonard Vincent îşi păstrase atenția fixată asupra casei în timp ce se lupta să-şi recapete respirația. Zgomotul făcut sub fereastră şi graba să se ascundă îl lăsaseră fără respirație şi, în ciuda aerului rece al nopții, transpirase din cap până în picioare. În poală mâna făcea continuu cercuri cu o lamă de cuțit pe o piatră, cu o dragoste de parcă era un violonist în concert. Lama era lungă de opt inchi, conică şi curbată la vârf. Mânerul, din os sculptat, aproape se pierdea în pumnul uriaş. Cuțitul era mândria lui

Leonard Vincent – instrumentul perfect pentru a-şi termina treaba.

Uşa din față se deschise. Vincent chicoti la vederea femeii uriaşe care se chinuia să coboare scările de beton. În timp ce trecea strada spre maşina ei, se amuza singur plănuind descrierea pe care o va face în raport. „Fix la cinci şi jumătate un balon plutind în casă". Pe fața palidă a lui Vincent apăru un zâmbet răutăcios. „S-a rostogolit pe scări şi s-a oprit la maşina ei. Fix la şase şi un sfert a ajuns între roți. La şase şi jumătate terminase."

Distras de propriile gânduri Vincent reacționă lent când femeia se întoarse dintr-o dată şi se îndreptă spre el. Un moment după ce farurile îl luminară, se întinse pe scaunul de lângă, lovindu-se cu capul de mânerul uşii. Blestemă mânerul, apoi uşa, apoi pe cățeaua grasă care-l făcuse să se lovească. Dar cel mai tare se blestemă pe el însuşi că acceptase o treabă fără să ştie exact cine l-a angajat şi nici măcar ce se aşteaptă de la el.

Începuse cu un telefon de la un prieten chelner.

— Leonard, cred că am ceva pentru tine. E o damă aici care mă întreabă dacă ştiu pe cineva interesat să câştige nişte bani. Spune că oricine ar fi trebuie să poată să-şi țină gura închisă şi să facă ce i se spune. Am încercat să aflu mai multe detalii, dar mi-a aruncat doar o privire şi 50 de dolari peste tejghea şi mi-a zis că vor fi şi mai mulți dacă-i găsesc pe cineva care pune mai puține întrebări decât mine. Te interesează? Îți spun, dama e ciudată, dar cred că e plină de bani. Şi are şi sâni grozavi.

În acest moment lui Vincent nu-i plăcea de ea şi înțelegerea lor. Numele pe care i-l dăduse, Zambila, era un pseudonim, era sigur de asta. Dar nu conta. În afară de a stabili treaba, tot ce trebuia să facă era să-i dea banii. Aşa că s-a trezit cu 2.500 de dolari, un număr de telefon şi un nume, Dalia. Alt pseudonim.

Vincent se frecă la cucuiul care începuse să se formeze deasupra ochiului stâng. O blestemă pe Dalia, care era

răspunzătoare de uraganul în care intrase şi ajunsese să dea cu capul de acea nenorocită de uşă. *Priveşte adevărul în faţă, Leonard*, îşi spuse singur, *eşti la fund de data asta, nu are importanţă cât de buni sunt nenorociţii ăştia de bani.*

Privi casa până când fu sigur că nu iese şi Christine, apoi băgă cuţitul într-o învelitoare de piele şi se duse după colţ la o cabină de telefon. La al doilea sunet răspunse o femeie.

— Da?

— Sunt Leonard.

— Da?

— Aţi vrut un raport dacă cineva vorbeşte cu această Christine. O femeie grasă tocmai a plecat. A sosit aici cam cu 45 de minute în urmă.

— Domnule Vincent, instrucţiunile au fost să sunaţi imediat ce se întâlneşte cu cineva, nu să aşteptaţi până pleacă.

— Hei, vocea ta nu sună ca a Daliei. Eşti Dalia?

— Domnule Vincent, vă rog. Când Frezia v-a plătit v-a spus să sunaţi la acest număr. De acum încolo să faceţi exact ce vi s-a spus sau vă promit că veţi avea probleme. Mari probleme. E clar?

Ameninţarea a avut efect. Leonard Vincent nu se temea de nimic dacă putea vedea, dar o voce de gheaţă, imaterială era cu totul altceva. Se blestemă din nou că acceptase treaba.

— Da, e clar, spuse el.

— Bine. Cât timp v-aţi uitat la casă după ce femeia a plecat?

— 10, 15 minute. Nu ştiu exact. Destul, cred. Ea a rămas înăuntru.

— Foarte bine. Întoarce-te la postul tău, te rog.

— Şi când dorm?

— Eşti plătit, şi plătit bine, să stai cu ochii pe acea femeie şi să-i raportezi mişcările, domnule Vincent. Acum întoarce-te la post. Şi ţine minte, vrem să ştim dacă stă cu cineva de vorbă în minutul în care s-au întâlnit nu după ce a plecat. Sună la acest număr la ora două şi vorbim atunci despre dormitul

tău. Oh, şi încă ceva. Înainte să-ți plătească avansul, femeia care te-a angajat a făcut nişte cercetări. A aflat despre tendința ta de a răni oamenii, câteodată fără niciun rost. Nimeni să nu fie atins dacă nu spunem noi. Clar?

Vincent ridică din umeri.

— Aşa cum ai spus, sunt banii voştri.

Închise telefonul, se holbă la el un moment, apoi scuipă pe receptor. Verifică reflex dacă nu a mai rămas vreo monedă şi se întoarse să supravegheze casa. Singurele lumini din apartament erau cele din sufragerie. La câteva minute silueta Christinei apărea, apoi dispărea.

Leonard Vincent îşi luă piatra şi începu să fredoneze o melodie în timp ce scotea alt cuțit.

Christine nu putuse să se aşeze de când plecase Dotty Dalrymple. Umbla dintr-o cameră în alta, lovindu-şi palma cu plicul pe care încă nu-l deschisese. Dintr-o dată se uită la el de parcă acum îl observa prima dată. Apoi îl desfăcu. Înăuntru erau cinci pachete cu bancnote de sute de dolari, zece în fiecare.

— Alegerea e clară, spuse ea cu voce tare, aceleaşi cuvinte cu ale directoarei asistentelor.

Din nou i se formă în minte imaginea lui David. Se holbă la pachete, apoi le aruncă pe birou.

— Alegerea e clară, şopti ea.

Capitolul 17

Joi, în 9 octombrie, ca şi în cele trei zile dinainte, se prevedea că în Boston presiune atmosferică va creşte şi ploaia se va opri. Pentru a patra zi, greşeau. În Huddleston, New Hampshire, la 90 de minute la nord de oraş, un pod vechi de 150 de ani fu inundat. Accidentele pe Route 128, care nu erau o raritate, se triplară.

Pentru David Shelton, ca şi pentru cei mai mulți din zonă, efectele ploii torențiale erau şi mai perfide. Era mai mult de o milă de la apartamentul lui până la cartierul financiar şi la biroul de avocatură Wellman, MacConnell, Enright şi Glass. Iritat şi frustrat de inactivitate, alese să sfideze furtuna şi să meargă pe jos la întâlnirea cu Ben. Până trecu de o clădire fu deja ud până la piele.

— Umezeala e umezeală, spuse el, mergând târâş împotriva vântului.

Birourile ocupau cea mai mare parte a etajului 23 a unei clădiri de sticlă a cărei nume şi adresă erau, ambele, One Baz State Square.

— Nu-i de mirare că are tariful de 10.000 de dolari, murmură David în timp ce se apropia de recepție.

Trei femei dirijau traficul cu un calm dat de experiență, într-un spațiu aproape la fel de mare ca întregul birou al lui David. Privi şi se simți ca un şoarece care se îneacă. Un moment se gândi să-i ceară recepționistei severe nişte prosoape şi haine de schimb, dar nimic din expresia ei nu încuraja genul ăsta de frivolități.

— Domnul Glass, spuse el resemnat. Am o întâlnire cu domnul Glass?

Femeia, luptându-se să-şi ascundă amuzamentul, îi făcu semn să se aşeze pe un scaun de piele. Un sunet armonios îl avertiză pe Ben.

Oricare ar fi fost țelurile celor care decoraseră interiorul, decise David, să-i facă pe clienții care arătau ca un şoarece

înecat să se simtă mai bine nu fusese unul dintre ele. Opulența era dată de covoarele groase aurii, tablourile originale de pe pereți, de o junglă de palmieri şi ferigi uriaşe. O bibliotecă bine garnisită era expusă în spatele unui perete de sticlă. Mai impresionant pentru el era faptul că erau multe persoane care o şi foloseau.

Ben apăru de după un colț, zâmbind când văzu cum arată David, apoi întinzându-i ambele mâini.

— Ori ai venit pe jos, ori acesta e răspunsul toamnei la Viscolul din ’78.

— Ambele.

Luă mâinile avocatului în ale lui şi le strânse cu putere. Ben era o lumină între nori, o insulă în nebunia şi confuzia care-l înconjurau.

— Ai luat prânzul? întrebă în timp ce se îndreptau spre birou.

— Ieri. Dar, te rog, nu doresc nimic. Poți să mănânci dacă vrei.

— Friptură *à la Amy?*

Scoase o pungă maro din birou.

— E o mulțime aici. Eşti sigur?

David dădu din cap.

— Nu, mulțumesc. Serios.

Se uită prin încăpere. Biroul dezordonat al lui Ben era în contrast evident cu austeritatea de dincolo. Cărți şi reviste erau împrăştiate peste tot, multe dintre ele deschise sau marcate cu hârtii îndoite. Pereții erau tapetați cu fotografii înrămate şi desene în creion şi cerneală.

— Partenerii tăi sunt de acord cu toate muşuroaiele astea? întrebă el, arătând spre dezordine.

— Ei cred că sunt în tabără.

Ben râmji.

— Unul dintre parteneri a spus odată despre biroul meu că e înspăimântător. O mie pe lună doar pentru camera asta şi el o numeşte înspăimântătoare.

Luă o înghițitură din sandviş, apoi vorbi în timp ce mesteca.

— Chiar muiat, arăți mai bine decât ieri. Ai rezistat bine?

David ridică din umeri.

— Sunt suspendat de la spital, spuse el anost.

— Ce?

— Suspendat. Doctor Armstrong, şefa personalului din spital m-a vizitat azi dimineață şi este singura din acel loc pe care pare că o interesează ce se întâmplă cu mine. Oricum, ea a sunat şi a cerut să treacă pe la mine. Ştiam ce vrea să-mi spună şi i-am sugerat să-mi spună la telefon, dar ea a insistat să o facă personal. E genul ăsta de persoană.

— Şi?

— Şi, noaptea trecută comitetul executiv a votat, în ciuda obiecțiilor ei, să-mi ceară să mă suspend voluntar din personal şi din sala de operații până când se va clarifica întreaga situație.

Ben dădu din cap.

— Nu pierde timpul acest comitet executiv al tău.

— După părerea doctoriței Armstrong, Wallace Huttner, şeful de la chirurgie, a fost cel care a insistat. De asemenea, el l-a ajutat pe soțul femeii ucise să construiască un caz de malpraxis împotriva mea. Dacă sunt găsit vinovat vor să fie pregătiți să treacă direct la proces. Doctorița mi-a spus că au cerut să fie suspendare voluntară ca o favoare pentru mine, să mă ferească să am o suspendare forțată în cazier. Eu cred că au făcut-o pentru că au de întocmit mai puține hârtii.

— Rahat, mârâi Ben.

— E probabil acelaşi lucru. Chiar înainte de a fi arestat locul devenise nesănătos de rece în minutul în care am păşit înăuntru. Totul e o nebunie. Nu ştiu ce naiba să fac. M-aş lupta dacă aş avea cea mai mică idee cu ce sau cu cine să mă lupt, dar…

— Hei, uşor, stărui Ben. Lupta abia începe. De acum eu împart pumnii, dar vei avea şi tu şansa ta. În această după masă împărtăşim idei despre cine şi de ce. Mâine vom începe să plănuim ce să facem. Undeva acolo afară există un

răspuns. Trebuie doar să ai răbdare şi să nu faci vreun lucru pripit sau nebunesc. Vom găsi răspunsul.

David aprobă din cap şi reuşi să zâmbească tensionat.

— Ei, aproape că am uitat asta.

Scoase un plic umed din buzunarul de la pantaloni.

— Bine că ce e scris cu creionul, nu se şterge, spuse el, dându-i plicul. Doctorița Armstrong nu a vrut să creez mai multe probleme la spital, aşa că în schimbul promisiunii mele că stau de-o parte a făcut câteva verificări pentru mine. Sunt patru nume pe hârtia din el. Le-a scos din calculatorul spitalului. Două persoane care au fost la închisoare, o asistentă care folosea droguri şi o altă asistentă care face presiuni asupra spitalului să emită „Reglementarea Drepturilor Pacienților". Nu-i cunosc pe niciunul. Nu e mult dar doctorița a spus că-i va da numele şi locotenentului Dockerty.

Ben îl întrerupse.

— A făcut-o deja, David.

— Ce?

— Locotenentul m-a sunat puțin mai înainte. Am vorbit cu el o jumătate de oră. Vrea ca tu şi doctorița Armstrong să renunțați să vă mai jucați de-a Holmes şi Watson şi să-l lăsați să-şi facă treaba.

— Să-şi facă treaba?

Voce lui David dovedea neîncredere.

— Ben, omul şi-a petrecut aproape o săptămână pedepsindu-mă pe mine. E de cealaltă parte. El e unul din cei cu care trebuie să ne luptăm.

Ben dădu din cap.

— Nu, omule, nu e, spuse el hotărât. E un polițist al naibii de bun. Îl cunosc de când am început să lucrez. Chiar dacă crezi sau nu, el nu vrea să te vadă căzut.

— Şi-atunci de ce naiba m-a arestat?

— A fost nevoit.

Ben ridică din umeri.

— Presiune din toate părțile şi nişte dovezi circumstanțiale. Motiv, posibilitate, armă, ştii toate astea.

David îşi încleştă pumnii.

— Mai ştiu şi că nu eu am omorât-o pe acea femeie.

— Da, nici John Dockerty nu e sută la sută convins că tu ai făcut-o. Altfel nu ar fi încercat să-l cerceteze pe Marcus Quigg, farmacistul care…

— Dockerty mi-a spus cine este, îl întrerupse David. Dar, Ben, niciodată nu l-am întâlnit. De ce ar dori să-mi facă asta?

— Unul din cei trei mari. Răzbunare, frică, bani.

David dădu din cap.

— Ben, până când Dockerty i-a rostit numele, sunt sigur că n-am auzit de el. Marcus Quigg nu e un nume ca John Jones. Dacă aş fi avut pacient vreun Quigg… nu, răzbunarea nu are sens.

— Dacă nu a fost vorba de vreo soră sau fiică. Alt nume.

— Poate.

David lovi biroul exasperat.

— Dar sunt prea multe evenimente impredictibile ca să crezi că cineva le-a plănuit doar ca să mă prindă pe mine. Mult prea multe.

— David, în acest moment nu poate decât să te rănească să te gândeşti prea mult la asta. Pur şi simplu încă nu avem destule informații.

Ben făcu o pauză, rotindu-şi verigheta pe deget în timp ce îşi căuta cuvintele.

— David, spuse el în final, nu voiam să discutăm despre asta azi, dar poate e cel mai bine să o fac. Ți-am spus ieri că vreau sinceritate totală din partea ta, da?

David aprobă.

— Nu mi-ai spus că odată ai fost acuzat de a-i da deliberat unui pacient de-al tău care avea cancer o supradoză de medicamente. E adevărat?

David oftă. Ochii i se măriră de neîncredere.

— Ben, eu… e o nebunie. Asta a fost cu cel puțin nouă ani în urmă. Am fost dezvinovățit complet. Eu… cum ai aflat

despre asta?

— Locotenentul Dockerty ştie. Nu ştiu cine, dar cineva i-a dat informația.

— Asistenta, trebuie să fie nenorocita aceea de asistentă. Cum naiba…

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Pe cuvânt. Am prescris medicamente pentru durere unei doamne bătrâne care era pe moarte, la patru ore, dacă avea nevoie. Şi crede-mă, avea dureri mari. Am aflat că asistenta era prea al naibii de leneşă ca să verifice dacă are nevoie. Aşa că am schimbat prescripția la două ore, am diminuat doza şi am chemat-o acolo ca să fiu sigur că femeia le primeşte. A doua zi asistenta m-a raportat. A fost un interogatoriu şi am crezut că a renunțat când şi-a primit critica.

— Da, se pare că vrea să-şi ia revanşa. Ascultă David, trebuie să-mi spui totul. Nu contează cât de nesemnificativ ți se pare. Totul. Această asistentă apărută după nouă ani, încă o coincidență. A fost un articol în ziarul de ieri seară. Dar dacă a pus-o cineva să facă asta atunci avem mai multe probleme decât ne dăm seama. Şi poate, doar poate, ai răspunsul înăuntrul tău fără ca măcar să şti.

— Poate.

Vocea lui David scăzu în intensitate. Câteva secunde se foi şi se scărpină deasupra unei urechi.

— Ce? Ce e? Îți aminteşti ceva?

David dădu din cap.

— Aş putea să jur că ceva îmi tot apare în minte. Ceva ce a spus cineva despre Charlotte Thomas.

Ridică din umeri.

— Orice ar fi fost, s-a dus, nu-mi amintesc.

— Bine du-te acasă şi ia-o uşor, băiete. Ne întâlnim mâine. Aceeaşi oră?

— Aceeaşi oră, spuse David slab.

— Hei, ascultă, dacă eşti liber mâine seară, ce-ar fi să vii la 4. Discutăm, apoi poți veni la mine acasă să iei cina cu noi. Ai

putea-o întâlni pe Amy şi copiii şi să şi mănânci ceva bun. Îşi doreşte foarte mult să te întâlnească. Chiar dacă nu i-am spus că tu ai plătit pentru controlul dentar al micului Barry.

— Sună bine, spuse David, deşi nu prea entuziasmat.

— O să fie bine, adăugă Ben. Mai mult, Amy are o soră.

Zâmbi, apoi, dintr-o dată, ambii începură să râdă. David nu-şi mai amintea când o făcuse ultima oară.

Pierzi, Shelton, îşi spunea David umblând prin apartament. *Pierzi şi ştii asta.*

Cele două ore care urmară după ce plecă de la biroul lui Ben trecură de parcă ar fi fost zece. Afară, ploaia rece continua, punctată din când în când de zgomotul îndepărtat al tunetelor.

Într-un minut, apartamentul de trei camere părea un amfiteatru mare şi gol, apoi părea o cuşcă. Îi devenea tot mai greu să stea, tot mai dificil să se concentreze, să fie atent la ceva.

Sună pe cineva, se gândi el. *Sună pe cineva sau ignoră ploaia şi du-te să alergi. Dar nu te mai fâțâi pe aici.* Îşi luă pantofii de alergare şi se apropie de fereastră. O perdea de ploaie acoperea cerul după amiezii. Apoi, ca un avertisment, un fulger lumină camera. Câteva secunde mai târziu zgomotul unui tunet reverberă în apartament. Aruncă pantofii înapoi în dulap.

Aşa se simțea, recunoştea senzația. După accident. Aşa începuse totul. Neliniştea creştea încă. Oare găsea ceva în dulapul cu medicamente? Nu ținea Lauren tot timpul ceva pentru dureri de cap acolo? Doar în cazul în care nu se va putea opri să se tot fâțâie. În cazul în care singurătatea va deveni prea apăsătoare. *Nu ai nevoie de nimic, dar pentru orice eventualitate. În cazul în care somnul nu vine. În cazul în care noaptea nu se va sfârşi…* Pe neaşteptate era acolo, atingând uşa cu oglindă a dulapului cu medicamente. Atingând-o, realiză deodată, împotriva lui însuşi. Îngheță când văzu în oglindă imaginea mâinii întinse. Ochii lui, plini de frică şi

izolare, se uitară la el şi îl reținură. Trecu un minut. Apoi altul. Treptat, tremurul buzelor se potoli. Respirația îi deveni mai rară şi mai adâncă.

— Nu eşti singur, îşi spuse încet. Ai un prieten care a învățat de-a lungul a opt ani grei să te iubească, indiferent cum eşti. Te ai pe tine. Deschide acea uşă, atinge nenorocitele de pastile şi pierde-l. Toți aceşti ani şi într-o clipă va… dispărea. Atunci vei fi singur.

Mâna lui se retrase de pe oglindă. Îşi frecă fața, apoi trase în sus de colțurile gurii până apăru un zâmbet. Dădu din cap către el o dată, apoi iar. Tot mai repede. Văzu puterea, hotărârea, crescându-i în ochi.

Nu eşti singur, îşi spuse în timp ce plecă de la oglindă către sufragerie. *Nu eşti singur*, îşi spuse din nou în timp ce se întindea pe canapea. *Nu eşti…*

Douăzeci de minute mai târziu, când sună telefonul, David era tot pe canapea. Se uită rapid pe ultimele versuri ale poemului lui Frost pe care-l citea, apoi se răsuci şi ridică receptorul.

— David, mi-a fost teamă că nu ai ajuns încă acasă.

Era Ben.

— Oh, nu, sunt aici, spuse David. Zâmbi, apoi adăugă. Chiar aici sunt.

— Bine, bucură-te de timpul liber pe care încă îl mai ai, spuse Ben emoționat, pentru că, din câte văd eu, într-o zi sau două te vei întoarce la muncă.

David simți că e dus de un val.

— Ben, ce s-a întâmplat? Vorbeşte rar ca să pricep.

— Tocmai am primit un telefon, David, de la o asistentă de la spitalul tău. Mi-a spus că poate să te absolve în mod sigur de acuzația de ucidere a Charlottei Thomas. În două ore mă întâlnesc cu ea la o cafenea. Cred că e reală, omule, şi dacă am dreptate, coşmarul tău va lua sfârşit.

David se uită pe hol către baie.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, jumătate către telefon, jumătate pentru el. Ben, pot veni şi eu? N-ar trebui să fiu acolo?

— Până nu aflu ce are de spus femeia, nu vreau ca tu să fi implicat. Să-ți spun ceva. Aşteaptă-mă la tine la nouă, la nouă jumătate în această seară. Te voi pune la curent atunci. Cu noroc, cina noastră de mâine se va transforma într-o sărbătorire.

— Ar fi minunat, spuse David melancolic. Spune-mi, cine-i asistenta?

— Oh, spune că te-a întâlnit. Numele ei e Beall. Christine Beall.

La auzul numelui ei se simți din nou luat de val.

— Ben, la asta încercam să mă gândesc în biroul tău. Îți aminteşti? Când am spus că îmi apare ceva în minte?

— Îmi amintesc.

— Era ceva ce-a spus ea. Christine Beall. Chiar după ce mi-am dat drumul la gură cu soțul Charlottei. Ea mi-a şoptit că era mândră de felul în care am stat în fața lui Huttner şi… şi apoi mi-a spus: „Nu te îngrijora. Lucrurile se vor aranja". Apoi, dintr-o dată, a dispărut. Ben, crezi că…

— Ascultă, omule, fă o favoare pentru amândoi, dacă poți. Încearcă să nu anticipezi. Câteva ore, apoi vom şti. Bine?

— Bine, spuse David. Dar ştii că o voi face oricum, nu?

— Da, ştiu. Nouă şi jumătate.

— Bine.

David se uită la ceas.

— Vrei măcar să ne sincronizăm ceasurile ca măcar să n-o iau razna aşteptându-te?

Ben râse.

— Cinci fără cinci, omule. La mine e cinci fără cinci.

— Atunci e patru cincizeci şi cinci, cântă David.

Puse jos receptorul. Buna lui dispoziție fu scurtă. În ultimele câteva zile, gânduri despre Christine îi tot apăruseră în coşmarul lui. În acel moment David realiză că niciodată nu fuseseră departe de suprafață.

— Nu ai fost tu, nu-i aşa? spuse el încet. Ştii cine a făcut-o, dar n-ai fost tu.

Îngrijorarea pentru Christine dispăru în timp ce impactul telefonului lui Ben se limpezi. Îşi încleştă pumnii şi îi mişcă în sus şi în jos. Pe față îi apăru un zâmbet, apoi chicoti, iar apoi izbucni în râs. Se grăbi spre colecția de discuri. O secundă mai târziu sărea prin sufragerie, dând cu pumnii în aer. Muzica din Rocky umplea apartamentul. Cu muzica încă în urechi se îndreptă spre baie. Stătea în fața dulapului cu medicamente şi se uita la el însuşi.

— Ai făcut-o, frate, îşi spuse el în oglindă. Eşti mai puternic ca niciodată acum. Sunt mândru de tine. Cu adevărat.

Doar din curiozitate, fără nicio nevoie, deschise uşa. Rafturile erau goale. Un duş şi nişte scrisori lungi, amânate de mult, către frații săi, umplură o oră şi jumătate. O masă cu spaghetii şi sos Ragu mai umplură treizeci de minute. Ştirile de la ora şapte, făcură să mai fie două ore până sosea Ben. David se plimbă de colo-colo, nelinişti o vreme, apoi scoase tabla de şah din dulap împreună cu cartea „Deschiderea şahului făcută simplu”. După puțin timp renunță. Gânduri reînnoite despre Christine îi făceau imposibilă concentrarea. Cumva, în puținul timp în care vorbiseră, în contactele lor scurte, ea îl emoționase profund. Simțea o intensitate inocentă, dezarmantă, din partea ei, o energie care supraviețuia rar facultății de medicină sau şcolii de asistente. Apoi, erau ochii ei adânci şi calzi, ispititori şi cercetători într-un moment, plini de mânie în următorul. Tot mai mult, îşi dădu seama că speră, chiar se roagă, ca ea să nu fie implicată direct în moartea Charlottei Thomas. Până la ora nouă se convinsese singur că nu avea cum să fie implicată. Un timp se distrase singur comparând-o cu Lauren. Repede realiză că, aşa cum se întâmplă de obicei, îi atribuia Christinei calități pe care el le-ar fi dorit.

Când te vei învăța minte, Shelton? Se pedepsi aspru cu voce tare, apoi se întoarse la tabla de şah. La nouă şi un sfert se plimba prin casă din nou. O dată auzise motorul liftului şi

alergă în hol. Apoi îşi aminti că trebuie să-i deschidă lui Ben prin interfon. Oricum, aşteptă acolo pentru orice eventualitate. Liftul se opri un etaj mai jos. Se reîntoarse în apartament şi petrecu cinci minute jucându-se cu o conversație cu Wallace Huttner în care şeful chirurgiei se scuza pentru concluziile atât de eronate şi sugera că ar putea explora posibilitățile unui parteneriat. David compuse un discurs de refuz, apoi, în caz că lui Huttner chiar îi părea rău, unul de acceptare. Fix la nouă şi jumătate sună interfonul. David sări la el.

— Da?

— David, eu sunt.

Se simțea emoția din vocea lui Ben chiar şi prin aparat.

— Femeia e reală. Tristă, dar chiar reală. E gata, omule, s-a terminat.

Cuvântul „trist” se detaşă de toate celelalte.

— Urcă, spuse David în timp ce apăsa butonul care deschidea uşa.

Vocea lui avea surprinzător de puțin entuziasm. 30 de secunde mai târziu se auzi liftul. *La naiba*, gândi David, *ea a fost.* Stătea în uşă şi asculta scârțâitul cablurilor. Să-i transfere coşmarul Christinei Beall nu era felul în care-şi dorise să se sfârşească, indiferent care a fost motivația care a făcut-o să acționeze. Era la jumătatea drumului spre lift când apărură luminile acestuia prin uşă. O secundă mai târziu acesta se opri. Uşile automate din interior se deschiseră. David se opri la câțiva paşi şi îl aşteptă pe Ben. Trecură cinci secunde. Apoi alte cinci. Uşa exterioară rămânea închisă. În final îşi aruncă privirea prin geamul murdar. Ben stătea într-o parte, sprijinit de perete.

— Hei, ce se întâmplă? întrebă David deschizând uşa grea.

Ochii avocatului se holbau la el, umezi şi inexpresivi. Fața îi era albă ca varul. Dintr-o dată colțurile buzelor se ridicară într-o jumătate de zâmbet.

— Ben, nu e amuzant, spuse David. Acum lasă glumele şi ieşi de acolo. Vreau să aud.

Buzele lui Ben se dezlipiră una de alta când făcu un pas înainte. Sângele îi țâşni pe gură. David îl prinse la jumătatea drumului către podea. Pe spatele hainei lui Ben se întindea un cerc de sânge. Din centru apărea mânerul alb al unui cuțit. Viața i se scurgea prin mâinile lui David în timp ce îşi trăgea prietenul afară din lift.

— Ajutor, strigă el. Cineva să mă ajute vă rog.

Trase afară cuțitul şi îl aruncă pe covor, apoi îl întoarse pe Ben cu fața în sus. Ochii negri ai avocatului se uitau la tavan fără să clipească. David îi verifică pulsul, dar ştia că sângele, care acum îi mustea la colțul gurii, era semnul unei răni fatale la inimă sau la o arteră principală.

— Vă rog, ajutați-mă.

Rugămintea lui David era un scâncet.

— Vă rog.

Uşa de la scări din cealaltă parte a holului se deschise. Leonard Vincent stătea acolo, statura lui masivă întunecând lumina din spatele lui. Aproape ca din întâmplare îşi duse mâna la centură şi scoase un revolver. Silueta amortizorului apărea la un capăt.

— E rândul tău domnule Shelton, răpăi Vincent, sigur că era față în față cu bărbatul pe care i-l descrisese Dalia.

O urmase pe Christine Beall într-o cafenea şi îl recunoscu pe avocatul criminalist cu care se întâlnise ea. Răspunsul Daliei la telefonul lui fusese imediat: *Primul Glass, apoi Shelton şi mai târziu fata*. Acum, mulțumită avocatului, se putea descurca cu primii doi aproape deodată.

David se dădu în spate şi încercă să se ridice, dar mâna lui, plină de sânge, alunecă pe perete şi se roti pe covor. Cuțitul era în apropiere. Îl apucă de vârf şi îl aruncă către tipul care se apropia. Nu aruncase destul de departe. Vincent îl luă de jos şi îl băgă calm în buzunarul pantalonilor. Era la mai puțin de 50 de paşi distanță. Între ei, corpul fără viață al lui Ben era întins pe jos. Lumina de la un bec căzu pe fața bărbatului. Zâmbea. Zâmbetul lui se lărgi în timp ce ridică pistolul. David se trase înapoi, deschizându-şi gura într-un

strigăt mut. Mintea lui înregistră o sclipire în vârful amortizorului şi în acelaşi moment cadrul uşii de lângă urechea lui explodă. Se târî cu capul înainte în apartamentul lui, străduindu-se să închidă cu piciorul uşa solidă de lemn. Se auzi zgomotul încuietorii cu un moment înaintea unui zgomot slab şi apariției în clanță a două găuri de mărimea unor monede. David se uită la ele înnebunit apoi se ridică. Fugi în sufragerie. Scara de incendiu. Deschizând geamul se uită în jos la picioarele încălțate numai cu şosete. Un moment se gândi la dulap şi la pantofii de alergare. *Nicio şansă,* decise el. Cu un oftat de resemnare păşi pe scara de metal. Se auzi un trosnet din apartament când uşa se deschise în lături. Un moment mai târziu David alerga spre aleea de la patru etaje mai jos. Noaptea era neagră ca păcura, şi rece. Treptele de metal, alunecoase în ploaia torențială, îi răneau picioarele, dar abia simțea disconfortul. Chiar la etajul trei, călcâiul atinse marginea unei scări şi alunecă. Îşi zgârie pielea de pe braț.

Deasupra lui se auzi un zgomot puternic când Leonard Vincent păşi pe scara de la etajul patru. În acel moment David avu ideea absurdă că ar fi putut să deschidă fereastra de la scara de incendiu, apoi să se fi ascuns în dulap. *Pariu că ar fi mers,* gândi el, în timp ce mergea pe brânci, gâfâind, pe scările de la etajul doi. Alunecă din nou, coloana fiindu-i străbătută de un fior când aluneca pe ultimele scări.

Printre bucățile de metal de deasupra îl văzu pe bărbat, o umbră uriaşă mişcându-se pe cerul nopții.

În patru labe David se lupta să elibereze scara care să-l coboare pe alee. Prin cămaşa udă, acele de ploaie îi înțepau spatele. Barele de metal îi intrau în genunchi. Scara nu se clintea. Cu o privire dedesubt, David se prinse de marginea scării şi se răsuci. Stătu atârnat acolo un moment, încercând să măsoare distanța până jos, apoi sări. Auzi şi simți o pocnitură în gleznă când aterizâ. Piciorul îi cedă instantaneu. Țipă şi se lovi atât de tare că-i țâşni sângele.

Întins pe pavajul ud, auzi paşii şi răsuflarea greoaie a bărbatului de deasupra. Ucigaşul ajunsese aproape la etajul doi. David se ridică într-un picior, apoi ezită. Dacă glezna îi era luxată, va simți disconfort, dar se va putea mişca. Dacă era ruptă, era ca şi mort. Cu dinții încleştați puse piciorul jos. Durerea îi arse glezna, dar ținu odată, apoi iar şi iar. Dintr-o dată alerga. La capătul aleii se uită înapoi. Bărbatul coborâse scara şi păşea calm pe ultima treaptă.

Strada Clarendon era aproape pustie. David se opri nesigur, apoi se decise să încerce strada Boylston, de obicei cu trafic mai aglomerat. Într-un moment, văzu o siluetă la jumătate de bloc distanță, mergând în direcția opusă. Instinctiv, alergă în direcția aceea. Mersul îi era incomod. Fiecare pas era o agonie. Totuşi, se apropie de siluetă.

— Ajutor, strigă el. Vă rog să mă ajutați.

Strigătul său fu înghițit pe loc de furtună.

— Vă rog să mă ajutați.

Era la zece paşi în urma lui când silueta se întoarse să-l vadă. Era un bătrân, fără dinți, neras şi beat. Apa curgea de pe pălăria ponosită. David începu să vorbească, dar putu doar să dea din cap.

Gâfâind, reuşi să ajungă într-o parcare. Fără niciun sunet de avertizare geamul din spate al maşinii de lângă el se făcu țăndări. David se trase înapoi. Prin întuneric şi ploaie văzu umbra urmăritorului, în genunchi, pregătit să tragă din nou. Alerga deja când flacăra ieşi prin amortizor. Alerga când glonțul destinat lui se înfipse în bătrân trântindu-l la pământ. Se forță să meargă înainte în ciuda durerii şi a ploii. Se forță mai mult decât oricând în viața lui. Călcâiele izbeau micile pietre, trimițând o durere ca un pumnal în picioare. Oricum, alerga de-a lungul străzii Marlbough, de-a lungul străzii Beacon şi către râu. Era ruta lui, drumul pe care alergase în atâtea dimineți însorite, promițătoare. Acum alerga ca să scape de moarte. În spatele lui, ucigaşul uriaş câştiga teren cu fiecare pas.

Pe strada Storrrow traficul era lejer. David trecu fără să încetinească, pe podețul de piatră de deasupra bazinului. În fața lui, luminile de la Cambridge licăreau în ploaie şi dansau pe teren.

Fă cale-ntoarsă, se gândi. *Fă cale-ntoarsă şi ajută-l pe Ben. Poate că are nevoie de tine. Poate că nu e mort. Pentru numele lui Dumnezeu, fă ceva.*

Riscă o privire pe deasupra umărului. Bărbatul, întârziat de câteva maşini, pierduse teren, dar nu destul. David ştia că urmărirea se apropie de sfârşit. Era aproape de colaps. Studie esplanada pustie pentru a găsi un loc în care să se ascundă. Ucigaşul era prea aproape. Singura lui speranță era râul. Pietrele de pe alee rupseră ce mai rămăsese din şosete când se aruncă în apă. Îi mai rămăsese puțină capacitate de a suporta durerea, dar ace înghețate găsiră ce a mai rămas şi pătrunseră peste tot.

În spatele lui, Leonard Vincent trecuse podețul şi se apropia. David trase în piept cât de mult aer putu şi se scufundă. Era la 20 de paşi de țărm, forțându-se să rămână în apa mizerabilă. Hainele se făcuseră ca de plumb, la început ajutându-l să stea la fund, apoi amenințând să-l țină acolo. Rămase fără aer odată. Apoi încă odată. Dar încă se putea controla. Apa îi umpluse ochii şi nu-i permitea să vadă nimic. Gustul respingător şi înțepător, în ciuda anilor de control al poluării, îi umplură gura şi nasul. Dintr-o dată dădu cu capul de ceva solid. Amețit şi aproape orb, exploră obstacolul cu mâinile. Era un doc, un lemn plutitor, lăsat pe râu pentru a priponi micile bărci care-l umpleau în anotimpul cald.

Un minut sau două nu se auzi decât zgomotul ploii pe suprafața lemnului şi a apei. David se chircise lângă doc, încercând să-şi scoată mizeria din ochi. Mâinile şi picioarele îi erau înțepenite.

Apoi auzi paşi, atenți, măsurați. Ucigaşul era pe doc. David îşi lipi fața de lemnul aspru şi lipicios. Paşii deveneau mai grei, se apropiau. Îşi trase mâna sub doc. Era acesta deasupra apei? Avea destul aer să respire? Dacă se cufunda

sub ar putea fi prins acolo fără aer. Dacă nu... Inhală încet, adânc, realizând că ar putea fi ultima respirație. Strânse tare din ochi şi se împinse sub doc. Capul îi lovi imediat lemnul. Îl cuprinse teroarea. Era prins în capcană, plămânii îi erau aproape goi. Pipăind disperat pe deasupra capului, mâinile îi atinseră marginea unei grinzi. Un suport! Se împinse într-o parte şi instantaneu fața îi ieşi din apă. Avea aer. Un zâmbet slab îi apăru pe buze, apoi dispăru. Paşii erau exact deasupra feței lui. Printre crăpăturile dintre grinzi vedea talpa pantofilor. Mişcarea încetă. David îşi dădu capul pe spate cât de tare putu şi îşi presă fruntea de marginea docului. Printre buze inhală aer încet, fără zgomot. Deasupra feței lui pantofii scârțâiau, întâi mişcându-se într-o parte, apoi în cealaltă, în timp ce Vincent cerceta râul. Apoi, cu o încetineală agonizantă, bărbatul se îndreptă în cealaltă parte.

În apa înghețată, David începu să tremure. Se apăsă în jos cu toată puterea ca să nu-i clănțăne dinții şi se prinse mai strâns de doc. Nu mai simțea nimic de la gât în jos.

Paşii se depărtară, apoi dispărură. Spațiul închis începea să-l terorizeze. *Doar stă acolo?* se întrebă David. *Stă şi aşteaptă? Cât timp? Cât de mult pot să stau aşa?* Numără. Până la o sută şi apoi înapoi către zero. Cântă cântece pentru el, cântecele din copilăria lui. Treptat, inevitabil, nu-şi mai putu stăpâni clănțănitul dinților. Încă nu se mişcă. Continuă să cânte. Răceala pătrunse adânc înăuntrul lui. Nu-şi mai putea stăpâni tremurul. Cât timp trecuse? Picioarele îi păreau paralizate. Oare le mai putea mişca?

Cântă în continuare.

Capitolul 18

Joey Rosetti închise ochii şi respiră adânc parfumul lui Terry. Acel parfum, gustul ei, sfârcurile întunecate care se întăreau sub mângâierile lui, chiar şi după 12 ani senzațiile erau proaspete. Îşi frecă obrajii de pielea mătăsoasă dintre sâni.

— E bine Joey, atât de bine, murmură Terry strângându-l mai tare.

Îi zâmbi şi îi mângâie părul. Gura ei o căuta pe a lui. Picioarele îi înconjurau trupul şi foamea din sărutul ei crescu. Intră în ea încet, împingând tot mai adânc.

— Joey, te iubesc, şopti Terry. Te iubesc atât de mult.

Joey împingea cu tot mai multă forță. Vor simți plăcere curând, amândoi ştiau. Dintr-o dată, telefonul de pe noptieră începu să sune.

— Nu, mormăi Terry. Lasă-l să sune.

Dar simți cum scade intensitatea cu care împingea Joey.

— Lasă-l să sune, îl rugă ea din nou.

De şase ori, de şapte, sunetul inoportun nu se opri. Presiunea dinăuntrul ei scădea. Al optulea sunet, apoi al nouălea.

— La naiba, mârâi Joey, ieşind din ea şi întorcându-se. Ar fi bine să nu fie o nenorocită de greşeală.

Mormăi un salut, ascultă o jumătate de minut, apoi spuse un singur cuvânt:

— Unde?

Un moment mai târziu aruncă pătura şi sări din pat.

— Terry, e doctorul. Doc Shelton. E rănit şi are nevoie de ajutor.

Aprinse becul de deasupra patului şi se îndreptă spre dulap.

— Merg cu tine, spuse Terry, sărind şi ea din pat.

— Nu, draga mea, te rog.

Ridică o mână.

— E înnebunit. De-abia l-am înțeles. Dar a spus că are necazuri. Nu vreau să fii acolo. Sună la tavernă. Vezi dacă Rudy Fisher încă lucrează. Dacă da, spune-i să-şi mişte fundul şi să meargă la esplanada de pe râul Charles. Ne întâlnim acolo.

— Joey, nu poți să suni pe altcineva? Ştii ce simt despre acest…

— Uite, nu am timp de ceartă. Rudy a fost cu mine dinaintea ta, de foarte mult timp. Dacă sunt probleme, îl vreau pe el în preajmă.

Terry învățase în 12 ani că nu avea sens să se contrazică cu soțul ei în astfel de probleme. Dar insistența lui să fie Rudy Fisher, un uriaş marcat de violență, o înspăimânta.

— Joey, te rog. Fii doar atent. Nu face lucruri dure. Te rog, promite-mi. Dacă e rănit, du-l doar la spital şi apoi vino acasă.

— Draga mea, omul mi-a salvat viața, spuse el în timp ce îşi trăgea o pereche de pantaloni. Orice vrea din partea mea va avea.

— Dar ai promis…

— Ascultă, spuse Joey repede. Voi fi atent. Nu-ți face griji. Se forță să aibă un ton mai relaxat. Sunt om de afaceri acum, ştii asta. Dacă e rănit îl voi duce la spital. Nu-ți face griji. Fă doar ceea ce te-am rugat.

Trase o cămaşă din dulap. Terry stătea pe marginea patului admirându-l în timp ce se îmbrăca. La 42 de ani avea încă trăsăturile şi trupul unui idol. Avea un aer calm, imperturbabil, care nu te lăsa să ghiceşti situațiile aproape mortale cărora le supraviețuise. Deşi amintirile erau acolo, în cicatricele purpurii care-i brăzdau abdomenul. Una, în partea dreaptă era o amintire din vremea tinereții lui ca şef de bandă în Boston's North End. Intersectând-o, chiar sub buric, era o altă cicatrice, mai veche cu zece ani, rezultatul unui foc de armă primit când împiedica un jaf.

Rosetti fusese unul din primii pacienți particulari ai lui David la White Memorial, o procedură de 12 ore, despre care

personalul din sala de operații prezent atunci încă vorbeşte cu respect.

În timpul convalescenței lui Joey se legase o prietenie frumoasă între cei doi bărbați.

— Terry, poți să nu mai stai cu gura căscată şi să dai acel telefon? spuse Joey răspicat în timp ce se încălța cu o pereche de adidaşi negri.

Aşteptă până când ea era cu spatele şi luă pistolul din dulap, de sub haine. Se îndrepta spre uşă, când Terry spuse:

— Joey, te rog, nu-l folosi.

Rosetti se întoarse şi o sărută.

— N-o să-l folosesc, iubita mea. Dacă nu voi fi nevoit. Promit.

Terry Rosetti aşteptă până când se auzi uşa închizându-se, apoi oftă şi ridică telefonul.

David stătea pe pământul esplanadei, agățat de receptorul telefonului. Tremura incontrolabil în timp ce ploaia îl uda până la piele. Uitându-se prin ploaia torențială putea vedea Amfiteatrul Hatch Shell. Clădirea cât un munte, ivindu-se la câțiva iarzi distanță, fusese singurul punct de reper pe care putuse să i-l dea lui Joey. Încet, dureros, dădu drumul telefonului, se rostogoli în balta murdară şi începu să se târască în lumina nopții spre una din părțile domului. Zece minute, cincisprezece, îşi găsi cu greu drumul pe terenul îmbibat cu apă. Micul bec, la început un far, deveni curând întreaga lui lume. Părea tot mai departe cu fiecare inchi. Iar şi iar încerca să stea în picioare, doar ca să-l doboare iar durerea din gleznă şi transpirația rece copleşitoare care-i învăluia tot corpul. De fiecare dată cădea în patru labe şi se forța să meargă înainte. De două ori se opri în timp ce spasmele îi străbăteau intestinele, forțând apa fetidă a râului şi fierea să-i iasă pe gură şi pe nas. Lumina devenea mai mică, mai distantă.

— Nu se poate termina aşa.

David spunea cuvintele iar şi iar, folosindu-le ca o cadență care-l forța să pună o mână, apoi un genunchi, unul în fața celuilalt.

— Nu se poate termina aşa…

Dintr-o dată iarba se transformă în beton, apoi în marmură netedă. Era pe scările de la baza clădirii Shell. Tremuratul lui ajunse la paroxism, smucindu-i mâinile, umerii şi gâtul, prevestind o cădere generală a organismului. Sângele picura pe la colțul gurii când dinții clănțănind muşcau marginile limbii.

Deasupra capului lumina sclipi un moment, apoi deveni neagră. David simți pacea absurdă a morții învăluindu-l. Simți senzația cu puțina putere, puțina concentrare care-i mai rămăseseră. *Christine ştie*, gândi el. Ea ştie de ce a murit Ben şi acum va muri şi el. Trebuie să reziste. Să reziste şi să o ajute. Nu se poate termina aşa… Nu se poate.

Goliciunea se instalase chiar în minutul în care Christine declină oferta lui Ben de a o duce cu maşina şi o porni spre casă. Era ca şi cum se deschise un robinet, scurgând din ea orice urmă de emoție şi sentiment. Abandonă încercarea de a se adăposti sub streaşina clădirilor şi merse pe mijlocul străzii, nebăgând în seamă ploaia torențială.

Întâlnirea cu Ben mersese uşor, mai uşor decât se aşteptase. În maniera lui lejeră, fără a judeca, o asigurase iar şi iar că decizia de a mărturisi fusese bună, singurul lucru pe care-l putea face. Acceptase explicația că ea, acționând singură, onorase dorința unei prietene apropiate, specială, care avea dureri mari.

Momentul dificil apăru când el ridică problema falsificării formularului C 222.

— Ce? întrebă Christine, blocată pentru un moment.

— Formularul. Cel pe care Quigg, farmacistul, pretinde că doctorul Shelton l-a completat la magazinul lui.

Mintea Christinei se ambală. Clar, domnişoara Dalrymple sau una din celelalte folosiseră formularul ca s-o protejeze.

Fără să fie avertizată de ceea ce se întâmplase, nu avusese pregătit niciun răspuns.

— Eu… eu l-am folosit… şi apoi l-am mituit pe farmacist.

— Cum ai mers la el prima dată? întrebă Ben.

Nu era nicio urmă de neîncredere pe fața lui.

— Eu… prefer să nu spun încă.

Christine îşi ținu respirația, sperând că avocatul nu va forța lucrurile. Într-o zi, două, se putea gândi la ceva. Dacă Dalrymple voia să protejeze în continuare Frăția, va trebui să facă tot ce poate ca să se asigure că farmacistul n-o va contrazice. Trebuia, de asemenea, s-o convingă pe Peggy că era hotărâtă să nu menționeze mişcarea în confesiunea ei.

Ben o studie un moment, apoi dădu din cap.

— Foarte bine, atunci, spuse el. Să discutăm cum cred eu că trebuie să faci. Asta dacă vrei sfatul meu.

— Mi-ar plăcea mai mult decât atât, domnule… vreau să spun, Ben. Dacă se poate, mi-ar plăcea să mă reprezinți.

— Trebuie să mă gândesc la asta, Christine. Doar ca să fiu sigur că nu e niciun conflict de interese.

Zâmbi.

— Dar, la prima vedere, nu cred că va fi. Ne întâlnim luni dimineața la mine la birou. La ora nouă. Voi vedea dacă locotenentul Dockerty e liber. Nu-ți face griji. Îți voi spune la timp exact ce să-i spui. Luni, bine?

Christine aprobă. *Luni.* Christine repetă cuvântul iar şi iar în timp ce umbla prin ploaie. Trei zile înainte ca viața ei să fie, în mod practic, terminată. *La naiba*, realiză ea, deja era terminată.

Un autobuz trecu pe lângă ea şi o stropi pe cizme şi pe haină cu apa murdară de pe stradă. Nici măcar nu se enervă. Într-o derulare de imagini văzu ce va urma pentru ea: arestarea… judecătorul… domnişoara Dalrymple… frații şi surorile ei… ziarele… tatăl ei, deja ținut într-un azil… porecla de Îngerul Morții, Ucigaşa din milă… colegele ei de cameră şi familiile lor… Dar ceea ce simțea cel mai tare ca o pedeapsă

era imaginea lui David şi ura pe care ştia că ar putea s-o simtă față de ea.

Luă colțul către strada ei. Încet, încet, gaura neagră din interiorul ei creştea. Uşurarea şi liniştea pe care le simțise cât fusese cu Ben dispăruseră. Lacrimile ploii înlocuiau lacrimile ei, deoarece era prea goală ca să mai poată plânge.

Luni. Fără să vadă, studie ferestrele magazinelor pe lângă care trecea. Dintr-o dată, stătea în fața unei farmacii, farmacia ei. Farmacistul în vârstă o cunoştea, le cunoştea pe colegele ei e cameră şi de fapt le plăcea pe toate.

Ca în vis intră, schimbă câteva amabilități forțate, apoi îl rugă să-i dea Darvon pe care îl lua ocazional contra crampelor. Ultima rețetă, pe care o luase cu şase luni în urmă, era în biroul de acasă, flaconul fiind aproape plin. După o verificare superficială a fişei, omul îi dădu medicamentele. În drum spre casă Christine începu să compună nota pe care o va scrie.

— Rudy, e aici! țipă Joey. Doamne Dumnezeule, ce mizerie! Cred că e mort.

Forma nemişcată a lui David era întinsă cu fața în jos într-o baltă pe scările amfiteatrului. Se târâse pe scări şi se ascunsese după un stâlp de marmură, să nu poată fi văzut de pe drumul de mai jos.

Uşor, Joey îşi întoarse prietenul pe spate. Ploaia se amesteca cu sângele pe fața lui David. Într-un moment, mormăi ceva, o şoaptă slabă, aproape pierdută în vântul nopții.

— Doamne, du-te şi adă o pătură! strigă Joey. Respiră!

Puse capul lui David pe o mână şi începu să-i frece fața, tot mai repede şi mai tare.

— Doc, sunt Joey. Mă auzi? Vei fi în regulă. Doc?

— Christine… primul cuvânt al lui David era aproape un gâlgâit nedesluşit. Christine… trebuie găsită Christine.

Ochii se deschiseră un moment, străduindu-se să se concentreze pe fața lui Joey, apoi se închiseră. Rosetti puse o

mână pe pieptul lui David. Dădu din cap emoționat când simți mişcarea ritmică, superficială.

— Rezistă. Te voi duce la spital. Vei fi bine, Doc. Doar rezistă.

Se uită în sus şi blestemă ploaia torențială. În acel moment vântul se opri. Ploaia grea lăsă locul unei umezeli uşoare, cețoase. Joey se uită amuzat, apoi dădu din cap aprobator.

— Primul lucru dimineață, voi face o donație mai mare.

Rânji.

David auzi vocea lui Rosetti, dar înțelese doar cuvântul spital. *Nu*, se gândi el. *Nu la spital*. Se luptă să-şi păstreze gândurile, să le pună în cuvinte, dar îşi pierdea cunoştința şi apoi totul se întunecă. Cinci minute mai târziu era înfăşurat într-o pătură, sprijinit de Joey pe bancheta din spate a Chryslerului lui Rudy Fisher. Tremuratul incontrolabil continua, dar treptat, treptat îşi recăpăta cunoştința.

Joey îi spuse lui Fisher să meargă la camera de gardă de la spitalul Doctors.

Ca un ecou într-un lung tunel, David îşi auzea propriile cuvinte, fără legătură între ele, mici scâncete.

— Ben este mort… Christine e moartă. Nu spital, te rog… Trebuie găsită Christine… Mi-e frig… Atât de frig. Te rog, ajută-mă să mă încălzesc.

Câteva ambulanțe erau aliniate în fața intrării de la urgență, cu luminile aprinzându-se hipnotic. Joey sări din maşină şi se întoarse cu un scaun cu rotile.

— Locul acesta e o nenorocită de grădină zoologică, spuse el, în timp ce îl trăgea pe David afară din maşină. Probabil din cauza ploii. Arată ca o scenă dintr-un film de război. Rudy, aşteaptă-mă acolo. Eşti în regulă, Doc?

David încercă să aprobe din cap, dar luminile şi semnele şi fețele se amestecau într-o ceață năucitoare. Îi veni să vomite când Joey îl împinse prin uşi în lumina artificială, strălucitoare din spațiul recepției. Atmosfera şi acțiunea parcă se petreceau într-o infirmerie de pe un câmp de luptă. Un flux continuu de pacienți, unii sângerând, alții gemând de

durere, toți revărsându-se prin câteva uşi. Peste tot erau tărgi.

Joey studie puțin scena, apoi îşi făcu drum prin mulțimea care o înconjura pe asistenta care făcea triajul. Femeia, o brunetă arătoasă aflată doar în a doua lună în serviciul de evaluare, îl ascultă fără să-i vină să creadă apoi alergă către David.

Mormăia încet, cu capul mişcându-se dintr-o parte în alta în timp ce se lupta să se oprească.

— Dumnezeule, e rece ca gheața, spuse ea, punând o mână pe pieptul lui. Ține-i capul până când aduc o infirmieră. Ce s-a întâmplat cu el?

Alergă înainte ca Joey să-i poată răspunde. O funcționară de la internări cu o tablă în mână apăru câteva secunde mai târziu şi începu să pună întrebări.

— Numele?

— Joseph Rosetti.

Se uită la David.

— Acesta nu e Joseph Rosetti, acesta e doctorul Shelton.

— Oh, am crezut că doriți numele meu. Dacă deja îl cunoaşteți de ce mai întrebați?

Funcționara îi aruncă o privire urâtă şi aruncă prima hârtie de pe tablă.

— Numele? spuse ea cu o voce identică cu cea dinainte.

Joey pescui portmoneul muiat al lui David şi găsi câteva din informațiile cerute de femeie. Aproape îşi pierduse controlul de câteva ori, dar îşi păstrase cumpătul de spaimă că ea va rupe încă o foaie şi va trebui să o ia iar de la capăt. Ca răspuns la „numele şi adresa rudei celei mai apropiate” era gata să spună cu habar n-are, dar se gândi la haosul pe care l-ar putea produce acest răspuns şi dădu datele lui.

— Religia? întrebă femeia calm.

Joey se uită în jos la David, a cărui piele avea o nuanță vineție.

— Uite, se răți el, bărbatul acesta e rănit. Nu poți pune întrebările după ce îl vede un doctor?

— Îmi pare rău domnule, se zbârli ea, nu eu fac politica spitalului, eu doar o aplic. Religia?

Joey se luptă cu impulsul de a o strânge pe femeie de gât. Femeia brunetă se întoarse în acel moment cu un infirmier, scutindu-l de decizia finală.

— Am eliberat Trauma 12, spuse ea. Du-l pe doctorul Shelton acolo. Domnule, dacă terminați cu formularele, puteți aştepta pe acele scaune. Vă voi anunța imediat ce-l va consulta cineva.

Se uită la fața lui Joey şi pentru prima dată realiză cât era de arătos. Pe față îi apăru un zâmbet larg.

— Întrebări?

— Nu, spuse Joey. Dar puteți să-i spuneți acestei femei drăguțe de aici că nu cunosc religia doctorului Shelton?

Îi făcu cu ochiul tinerei asistente, ai cărei obraji se înroşiră instantaneu, apoi o luă de braț pe femeia de la internări şi o conduse înapoi la biroul de primiri.

În febra camerei de gardă doar o singură pereche de ochi urmăreau atenți în timp ce infirmiera împingea scaunul lui David. Aceştia aparțineau lui Janet Poulos. Doar urechile ei auziră şi înțeleseră singurul cuvânt mormăit de el. *Christine.*

Cu accidentele multiple şi două răni prin împuşcare, care ocupaseră personalul, Janet fusese de acord să lucreze peste program până când se vor linişti puțin lucrurile. Acum, realiză ea, decizia era recompensatoare într-un mod neaşteptat. Mintea îi lucra încercând să înțeleagă semnificația a ceea ce văzuse şi auzise. Leonard Vincent fusese angajat de Grădină să o supravegheze pe Christine Beall şi să intervină numai dacă Dalia credea că femeia decisese să mărturisească şi să expună Frăția. Atât ştia Janet. Dalia luase decizia să protejeze Grădina cu orice preț şi fiecare floare era şi membră a Frăției, chiar dacă erau active sau nu.

Beall şi Shelton s-au întâlnit, se gândi ea. *Ea probabil a mers la el. I-a vorbit despre Frăție. Din ce alt motiv ar fi el aici în condiția în care e, strigându-i numele?* Dalia îi dăduse ordinul lui Leonard Vincent, dar Shelton scăpase cumva. Era singura

explicație care avea sens. Dacă asta era adevărat, atunci era norocul Zambilei să se afle în locul potrivit la momentul potrivit.

Janet începu să tremure de emoție. Oportunitatea îi căzuse din cer. Dacă va conduce lucrurile bine, dacă va lua deciziile corecte, Dalia o va considera potrivită să o implice în problemele cele mai intime ale Grădinii. Recompensele ar fi enorme.

Janet se uită împrejur. Poliția, prezentă tot timpul în camera de gardă, era ocupată cu victimele împuşcăturilor şi ale accidentului. Simți că se poate strecura nevăzută prin tot acel haos, dar numai dacă se mişca repede. Avea timp să o sune pe Dalia? Verifică holul de unde era camera de traume 12. Locul dimprejurul ei era gol. S-ar putea să nu mai existe o nouă şansă. Adrenalină. Potasiu. Insulină. Digitali. Pancurionum. Janet analiză posibilitățile în timp ce alerga spre camera asistentelor. Îşi punea întrebări despre Christine Beall. Vincent se ocupase deja de ea? Nu conta, se decise. Singura problemă în privința căreia putea face ceva în acest moment o aştepta în Trauma 12.

— Doctore Shelton, numele meu este Clifford. Poți să-ți ridici fundul ca să-ți pot scoate pantalonii?

Infirmierul era trecut de 30 de ani, dar arăta ca şi cum doar acum avea nevoie să se radă prima oară în viață. David dori să mormăie un răspuns, dar, cu efort, reuşi să facă doar ce i se ceruse. Treptat, undele de căldură reuşiră să înlăture răceala adâncă din el. În timp ce îşi revenea la viață, creştea şi durerea din gleznă şi din braț, împreună cu scăderea durerilor de deasupra urechii şi din tălpile picioarelor.

— Arăți de parcă ai avut o perioadă grea, spuse Clifford vesel, punând pantalonii muiați ai lui David pe spătarul unui scaun

— Râul… eu… am fost în râu.

Vocea lui David era distantă şi plată.

— Ben e mort…

— Poți să ții asta sub limbă? întrebă infirmierul, introducând un termometru în gura lui David. Cine e Ben?

David mormăi şi se luptă să atingă termometrul.

— Nu, nu, nu atinge ăla, îl dojeni Clifford. Un doctor va veni imediat să te consulte. Doar ține-l sub limbă până mă întorc.

Niciodată să nu iei oral temperatura cuiva care a fost aproape mort prin îngheț, idiotule!

Dezaprobarea nespusă a apărut în ochii lui David în timp ce bărbatul părăsea camera. Apoi buzele îi schițară o urmă de zâmbet. Îşi revenea. Încet, încet, gândurile lui răzlețe începeau să fie coerente. Dintr-o dată îi apăru în minte fața lui Ben cu sângele curgându-i din gură. Teroarea reveni. Disperat, se ridică, întâi într-un cot, apoi pe un braț.

— Christine, şopti el, scuipând termometrul. Trebuie să ajung la ea.

Când îşi ridică capul pereții începură să se rotească, încet la început, apoi tot mai repede. David se luptă cu amețeala şi cu greața şi se forță să se ridice. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Podeau se vălurea sub el. Când se aplecă înainte camera începu să se întunece şi ştiu că va cădea. Pentru un moment incredibil nu mai avea greutate, plutea într-o mare de lumină strălucitoare. Apoi nu mai era nimic.

Janet Poulos îl prinse pe David de umeri şi îl puse înapoi pe targă. Respirația îi era rapidă şi superficială, pulsul de-abia simțit. Rapid, se gândi să-l ridice iar. Presiunea sângelui după o asemenea manevră putea necesita siringa plină de adrenalină din buzunarul ei. O şansă prea mare, decise ea, punându-i picioarele pe targă.

Verifică iar coridorul. Era o criză de vreun fel la câteva camere mai încolo şi toată lumea se grăbea acolo. *Perfect*, gândi ea, intrând iar în cameră şi închizând uşa în urma ei. *Să stați toți acolo unde sunteți un pic.*

— Doctore Shelton, mă auzi? Vă voi pune un garou pe mână ca să vă iau sânge. Nu va dura mai mult de un minut.

David gemu şi întinse braţul pe care ea îi legă tubul de cauciuc.

— Acum, acum David, spuse ea dulce. Doar stai nemişcat. Nu te va durea deloc.

Îi frecă pielea căutând o venă. Suprafaţa era albă şi rece, toate venele de sânge fiind contractate la maxim. Janet oftă şi frecă mai tare, blestemându-se că uitase reacţia corpului la hipotermie şi şoc. Capul lui David se mişca înainte şi înapoi în timp ce îşi revenea. Panicată, Janet apăsă acul în braţul lui, sperând în şansa să intre în vreo venă.

Exact în acel moment, Clifford dădu buzna în cameră. Siringa sări şi îi căzu din mână în timp ce se întoarse către sunet. O picătură de sânge apăru în punctul în care fusese acul.

— Salut, doctore, m-am întors. Scuze pentru…

Clifford se opri, confruntat cu privirea nimicitoare a lui Janet.

— La naiba, şuieră ea, dezlegând garoul şi retrăgând repede siringa.

Stând în calea privirii lui Clifford, goli adrenalina sub targă, apoi se întoarse către el.

— Nu ştii să baţi când o uşă e închisă? Tocmai îi luam sânge acestui bărbat şi ai dat totul peste cap.

— Eu… îmi pare rău.

Infirmierul se fâţâia nervos de pe un picior pe altul şi se uita în podea.

— Vei mai auzi de mine din cauza asta, spuse ea cu furie.

Gândurile despre ce să facă mai departe i se învârteau prin minte. Apoi îngheţă. Harry Weiss, chirurgul rezident, stătea în uşă.

— Totul e în regulă? întrebă el calm.

Janet aprobă din cap.

— Eu… N-am ştiut când va veni cineva să-l vadă pe doctorul Shelton, aici, aşa că m-am gândit să-i iau nişte sânge pentru analize.

— Mulţumesc. A fost o idee bună.

Weiss zâmbi.

— Dacă nu ai făcut-o încă, de ce nu aştepți până îmi arunc eu o privire asupra lui.

— Foarte bine, doctore.

Janet îi aruncă o altă privire înghețată lui Clifford, apoi ieşi din cameră înainte să înceapă să alerge către telefon.

— Doctore Shelton, sunt eu, Harry Weiss.

Rezidentul pe care David îl ghidase prin cazurile mai dificile îl privea nervos. Ochii lui David erau deschişi, dar avea dificultăți evidente de concentrare. Weiss se apropie.

— Mă vezi bine?

David oftă, apoi aprobă. Un moment mai târziu se lupta să se ridice.

— Christine. Lasă-mă să o sun pe Christine, se auzi cum spune.

Iar îl cuprinse amețeala, dar se luptă cu ea, sprijinindu-se în ambele mâini.

Harry Weiss îl prinse de încheieturi şi îl împinse înapoi.

— Vă rog, doctore Shelton, nu aş vrea să trebuiască să vă leg, se rugă el.

Se uită după Clifford în timp ce David se lupta, dar omul plecase.

— Soră, strigă el, să aducă cineva un infirmier şi un set de patru legături.

În mai puțin de un minut David era legat de targă, cu curele de piele la mâini şi la glezne. Eforturile îi slăbiră, transformându-se în suspine.

— Te rog… lasă-mă s-o găsesc… lasă-mă doar s-o sun.

Vorbele nu îi erau inteligibile. Weiss se uită în jos la el şi dădu din cap cu tristețe.

— Cred că suntem în regulă acum, spuse el micului grup care se grăbise să îl ajute. Lăsați-ne singuri ca să-l pot examina. Sună la laborator şi spune-le că vreau analize complete. Inclusiv pentru droguri sau orice alt abuz. Când termin, îi puneți perfuzii saline de trei sute la o oră, cel puțin până aflăm ce se întâmplă. Unul dintre voi să afle cine e la

psihiatrie în seara asta şi să mă anunțe. Dacă e unul bun, am putea să îl chemăm. Dacă e unul din curcanii ăia mai bolnav decât pacienții, probabil n-o vom face.

Grupul zâmbi la remarca lui, doar unul râzând cu zgomot. Harry Weiss îi aruncă o privire înghețată, luă o bucată din termometrul spart, apoi spuse:

— Şi Clifford, când vei învăța că niciodată nu iei temperatura orală cuiva cu hipotermie. Nu e relevant. Doar temperatură rectală. Nu vreau să aud că ai mai făcut aşa ceva.

Făcu semn că a terminat şi camera se goli rapid.

— Bravo, Harry, dori David să spună, dar era incapabil să rostească un cuvânt.

Teroarea, şocul şi hipotermia îşi făcuseră treaba. Chiar dacă ar fi fost luată rectal, temperatura lui David nu se putea înregistra. Dar ochii îi erau deschişi. Se uita cum rezidentul înalt începe să-l examineze. *Spune-i*, gândi David. *Ridică-te şi spune-i că nu ai nevoie de un nenorocit de psihiatru. Spune-i că Ben e mort. Spune-i că trebuie să o găseşti pe Christine. Că s-ar putea ca deja să fie moartă. Spune-i că nu eşti nebun. Dar… dar poate că eşti nebun. Poate că aşa e. Aşa te simți. E aici, examinându-te peste tot şi tu nu poți nici măcar să vorbeşti el. Poate că asta e nebunia. Vreau să spun că oamenilor nu le apare dintr-o dată un semn luminos în piept pe care să scrie „ACEASTĂ PERSOANĂ ŞI-A PIERDUT MINȚILE, ACEASTĂ PERSOANĂ E NEBUNĂ”.*

Unde naiba e Joey? Joey era aici cu câteva clipe înainte. Unde naiba e acum?

Durerea îl lovi în piciorul la care Weiss îi examina glezna. David gemu şi se luptă să se ridice. Legăturile de piele erau strânse.

— Îmi pare rău, spuse Weiss blând. N-am vrut să te rănesc. Doctore Shelton, mă înțelegi? Poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

Da, da, gândi David. *Pot să-ți spun. Dă-mi doar un minut. Nu mă grăbi. Îți pot spune totul.* Harry Weiss îl văzu dând din cap

şi aşteptă un răspuns. În final, spuse:

— În regulă, începi să te încălzeşti. Am cerut nişte teste. Îți vom face raze la gleznă, la braț şi, pentru orice eventualitate, un set de filme ale craniului. Cred că totul e în regulă, dar nu sunt chiar sigur de gleznă. Înțelegi?

— Joey, spuse David. Unde e prietenul meu Joey?

Un moment fu nesigur dacă chiar a vorbit sau doar a gândit acele cuvinte. Fața rezidentului se lumină.

— Joey? E cel care te-a adus aici?

David aprobă.

— Grozav, bine, pare că îți revii. Mă duc să vorbesc cu prietenul tău. Apoi îl trimit să stea cu tine până sunt gata razele. Suntem foarte ocupați în seara asta, aşa că probabil va dura. Voi stinge becul din tavan. Încearcă să te odihneşti şi nu te dezveli.

— Mulțumesc, şopti David. Mulțumesc.

Weiss se uită în jos la el, dădu din cap şi părăsi camera stingând becul în timp ce ieşea. David testă legăturile, câte una pe rând. Nicio şansă. Inspiră adânc, expiră încet, apoi se aşeză liniştit pe spate. Tremuratul se oprise şi mare parte din frigul din el dispăruse. Era ceva liniştitor în camera slab luminată şi zgomotul familiar de afară.

— Timpul pentru odihnă, îşi spuse singur. Odihneşte-te şi refă-ți puterile. Când vine Joey va merge el după Christine. Când vine Joey…

Încet, ochii i se închiseră. Respirația îi deveni mai superficială şi mai regulată. Prin somnul adânc şi liniştit David îşi auzi prietenul intrând în cameră. *Nu mă trezi Joey,* gândi David. *Mai lasă-mă un minut sau două, apoi vom pleca. Bine, ştiu că eşti îngrijorat din cauza mea. Pot dormi mai târziu.* Ochii i se deschiseră un moment înainte ca mâna masivă a lui Leonard Vincent se opri pe gura lui şi îl împinse puternic.

Îmbrăcat în halatul alb al unui infirmier pe care i-l dăduse Zambila, Vincent nu avusese nicio problemă să-şi găsească drumul spre intrarea în camera Trauma 12. Recunoscu

înțelepciunea Daliei care îi ordonase să aştepte la un telefon lângă spitalul Doctors.

— O presimțire, îi spuse ea.

Se opuse perspectivei de a trece prin camera de urgență, dar asigurările că poliția era ocupată şi promisiunea unui bonus îl convinse să încerce. Acum se aplauda singur pentru decizie.

— Ai fost o mare nenorocire, doctore Shelton, mormăi el. Am vrut să te fac să te doară mai mult decât trebuia, dar pentru că măcar ai încercat, am de gând să o fac repede şi uşor.

David îl privea neajutorat, cu ochii plini de teroare în timp ce Vincent ridica un cuțit deasupra feței lui, dându-i o vedere clară a lamei acestuia. Cu mâna încă presată pe gura lui David puse două degete sub bărbia lui şi o ridică.

— O tăietură, exact ca un chirurg, şopti el, plimbând lama cuțitului de-a lungul gâtului expus al lui David.

— Pentru numele lui Dumnezeu, aşteaptă! N-am făcut nimic, fu tot ce putu să gândească David în acel moment final.

Cu ochii închişi, aşteptă țipătul propriei morți. În locul acestuia auzi un zgomot surd şi clinchetul cuțitului lui Vincent pe podea. Ochii i se deschiseră la timp ca să-l vadă pe criminal clătinându-se şi apoi prăbuşindu-se. În spatele lui, Joey Rosetti ridica revolverul greu pe care-l folosise ca pe un baston, pregătindu-se, dacă se dovedea necesar, pentru altă lovitură.

— Drăguț loc, Doc, spuse Joey, desfăcându-i repede legăturile. Dacă mai am nevoie vreodată de vreo operație, să-mi aminteşti să mă duc înapoi la White Memorial.

— Ăsta-i bărbatul, spuse David emoționat. Bărbatul care l-a ucis pe Ben. El… Era gata să…

— Ştiu ce era gata să facă, spuse Joey, desfăcând legăturile. Leonard şi cu mine l-am mai întâlnit. Cu asta se ocupă. Rahatul. Dacă te urmăreşte, prietene, ai intrat în mare încurcătură.

David se ridică. De această dată amețeala era suportabilă. Instinctiv se frecă cu mâna pe gât. Teroarea îl făcu să-şi revină mai repede decât orice altceva.

— Joey, scoate-mă de aici, imploră el. Împuşcă animalul ăla şi scoate-mă de aici. Mergem să o găsim pe Christine.

Joey se holbă la Vincent, care era întins pe o parte cu fața întoarsă spre podea.

— Vom lăsa poliția să se ocupe de Leonard, spuse el. I-am promis lui Terry că nu voi folosi arma – cel puțin cealaltă parte a ei – decât dacă va fi absolut necesar. Cineva îl va găsi aici. Poți umbla? La naiba, unde-ți sunt pantalonii?

— Acolo, chiar acolo pe scaun. Eu… Cred că pot merge cu puțin ajutor.

David se ridică ținându-se de masă, apoi se sprijini de brațul lui Joey. Glezna îi pulsa, dar îi susținu greutatea în timp ce se îmbrăca cu blugii murdari, muiați.

— Joey, există această femeie, Christine Beall. E singura care poate face ordine în tot acest dezastru în care sunt bogat. Trebuie să o găsim.

Se simți uşurat când realiză că cel puțin putea să-şi facă cunoscute gândurile în mod inteligibil.

— Bine, spuse Joey, dar mai întâi trebuie să părăsim locul ăsta atrăgând atenția cât mai puțin posibil. Am văzut-o pe gorila asta de aici îmbrăcându-se ca un doctor şi îndreptându-se spre camera ta. Nimeni altcineva nu s-a uitat la el. M-am gândit că n-a venit aici să te viziteze. Acum ascultă, directorul meu a parcat maşina la uşa principală. O să aduc un scaun cu rotile. Vom merge cu el cât putem, apoi alergăm ca naiba. E o maşină roşie, un Olds sau Chrysler, sau aşa ceva. Vei ține minte?

David scutură din cap:

— O voi găsi, Joey, nu-ți face griji. Hai să plecăm naibii de aici.

Rosetti îl puse în scaun, apoi îl împinse liniştit prin coridorul aripii de traume şi prin spațiul recepției. În timp ce

uşile electronice de la intrare se deschiseră o voce de femeie strigă în spatele lor:

— Hei, voi, unde mergeți?

David sări din scaun şi se agăță de brațul lui Joey şi alergară spre Chrysler.

— Tai-o, spuse Joey cu sufletul la gură când se urcau pe bancheta din spate.

Ruddy Fisher aprobă şi trecu pe lângă două maşini parcate şi ieşi pe şosea către Boston North End.

Janet Poulos stătea neajutorată într-o parte a recepției şi îi privea plecând. Nu-i spusese nimic Daliei despre încercarea ei nereuşită de a rezolva problema. Acum avea altă decizie de luat, dacă să meargă să vadă dacă Leonard Vincent era viu şi avea nevoie de ajutor. Din moment ce era singura persoană pe care bărbatul o putea identifica dacă era arestat, decizia nu era dificilă. Se opri să ia câteva fiole şi le băgă în buzunar.

Paralizia respiratorie provocată de drogul pe care-l luase era de ajutor pentru pacienții cu aparat respirator. Acum o va ajuta pe ea, presupunând că va avea şansa să o folosească. Dacă nu, va trebui să găsească o cale să-l ajute pe om să scape. Poate că va putea să-şi crească prestigiul în ochii Daliei.

Janet îşi blestemă ghinionul şi pe David Shelton pentru că-i cauzase atâtea dificultăți. Apoi se îndreptă spre hol spre Trauma 12, sperând să-l găsească pe Leonard Vincent mort.

— Au! Ce-i asta?

David se strâmbă de durere când Terry Rosetti îi curăță mizeria fixată pe braț.

— Doar ceva ce folosesc ca să spăl geamurile, spuse ea. Acum stai liniştit şi lasă-mă să termin.

Apartamentul din North End al familiei Rosetti era vechi, dar spațios şi renovat de curând. Terry decorase locul cu bun gust, folosind o colecție de mobilă de familie care ar fi fost binevenită în orice magazin de antichități din strada Newbury.

David stătea întins pe un pat pentru oaspeți, savurând mirosul aşternuturilor şi întrebându-se dacă se va mai încălzi vreodată. Se simțea slăbit, amețit şi îl durea în multe părți ale corpului. Dar simțea cum concentrarea i se îmbunătățeşte pe măsură ce ceața mentală se risipea şi începea să se încălzească. Îi mulțumi în linişte lui Joey că-l oprise să plece în căutarea imediată a Christinei în favoarea unui duş fierbinte. Terry Rosetti, o femeie cu sânii plini, o frumusețe vibrantă, îi înveli expertă mâinile în tifon.

— Fettucini şi prim ajutor, spuse David. Chiar eşti o femeie completă.

Zâmbetul lui Terry lumină încăperea.

— Spune-i asta prietenului tău de acolo. Cred că a început să fie prea sigur de mine. Ştii că a fost chiar capabil să se oprească când făceam dragoste ca să răspundă la telefon când ai sunat?

— Nu-i de mirare că părea că nu o să răspundă nimeni. Aproape am închis.

— Noroc că nu ai făcut-o. David, Joey nu l-a omorât pe acel bărbat, nu?

Frica din ochii ei nu lăsa niciun dubiu asupra importanței răspunsului.

— Am vrut să apese pe trăgaci, Terry. Chiar am vrut. Animalul acela mi-a ucis prietenul. Dar Joey a spus că ți-a promis că n-o va face şi n-a făcut-o.

Terry Rosetti îşi înghiți nodul din gât. În acel moment Joey intră în cameră, cu un vraf de haine, o pereche de cârje şi cartea de telefon din Boston.

— Cred că asta trebuie să fie femeia, spuse el. C. Beall, 391 Belknap, Brookline. Am căutat şi acesta e singurul nume care se potriveşte. Apropos, hainele şi cârjele sunt date prin bunăvoința Asociației Oamenilor de Afaceri din North End.

— Ce e asta?

— Oh, doar oameni de afaceri simpli, aşa ca mine, cărora le face plăcere să ajute persoanele sărace şi fără noroc, care se aruncă în râu cu o gorilă pe urmele lor.

Joey zâmbi conspirativ către Terry şi îi făcu cu ochiul. Nu-i observă lipsa de reacție.

— Eşti pregătit de călătorie, Doc?

— Da, sigur. Cât e ceasul?

— 12:30. E o nouă zi.

— Trei ore, spuse David, dând uluit din cap. Au trecut doar trei ore.

— Ce?

— Nimic, dă-mi te rog telefonul. Sper doar că ea e în regulă.

Joey se uită în jos la el.

— Eşti sigur că eşti în regulă?

— Sigur, de ce?

— Bine, tu eşti cel educat, cu rahatul de diplomă. Tot ce am eu e inteligența străzii. Chiar şi aşa, mă pot gândi la cinci sau şase motive bune pentru care ar trebui să-i spui aceste C. Beall față în față ce ai de spus, nu la telefon. Aminteşte-ți, deja ai fost arestat pentru crimă. În acest moment acea femeie e singura ta speranță să fii achitat.

David înțelese pe loc. Dacă Christine nu avea nimic de-a face cu moartea lui Ben, ştirile ar putea să o panicheze şi să facă vreo mişcare necugetată, posibil fatală. Dacă era implicată în vreun fel, sau ştia cine l-ar fi putut angaja pe Leonard Vincent… Nu-şi permise să termine gândul.

— Când se va termina totul, spuse el, am de gând să scriu la facultatea de medicină şi să le spun să te angajeze ca lector invitat. Ai putea să le predai studenților la medicină cum să se descurce în lumea reală. Să mergem să o găsim.

Zece minute mai târziu, erau din nou în maşina lui Rudy Fisher, îndreptându-se spre Brookline.

— Nu forța prea tare, Rudy, ordonă Rosetti. Nu vrem să fim opriți. Dacă Vincent a ajuns deja la femeie, niciun raliu din lume n-o mai poate ajuta.

David făcu o grimasă şi se uită pe geam. După o perioadă de tăcere, Joey spuse:

— Doc, e ceva ce vreau să-ți spun. Numeşte-o o lecție dacă vrei, din moment ce ai de gând să mă faci profesor.

David se întoarse către prietenul lui, aşteptând-se să vadă sclipirea jucăuşă care îi însoţea poveştile de obicei. Ochii lui Joey erau îngustaţi, întunecaţi şi înspăimântător de serioşi.

— Dă-i drumul, spuse David.

— Leonard Vincent s-ar putea să nu fie cel mai deştept din lume, dar e un profesionist. Şi atâta timp cât el sau cineva ca el e în cadru, trebuie să joci după regulile lui. Înţelegi?

David aprobă din cap.

— Bine, nu avem prea mult timp, aşa că-ţi voi spune lecţia în cuvinte simple. Există o singură regulă pe care trebuie să o ştii. O regulă principală pentru a supravieţui în jocul lui Vincent. N-am respectat-o acolo la spital pentru că m-a rugat Terry. Dar tu nu ai nicio Terry, aşa că fii atent şi fă ce-ţi spun. Dacă cineva te urmăreşte ca să te omoare, ar fi al naibii de bine să-l omori tu. Înţelegi?

Strecură pistolul în buzunarul lui David.

— Uite. Orice se întâmplă am o senzaţie că vei avea nevoie de el mai mult decât mine. Terry îţi va pregăti ceva cu adevărat special când va auzi că m-ai scăpat de el.

John Dockerty era îngenuncheat la uşa apartamentului lui David şi privea cum echipa medicală îşi termina treaba în jurul trupului lui Ben şi îl băgau în lift. Se uită după poliţistul care pusese întrebări în celelalte apartamente de pe etaj. Bărbatul ridică din umeri să dădu din cap.

— Nimic, şopti el.

Ştirea nu era o surpriză pentru Dockerty. Supravieţuirea într-un oraş mare însemna să vezi, să auzi şi să spui cât mai puţin posibil. Se uită la gaura de glonţ din tocul uşii, apoi încercă să refacă acţiunea. Existau urme de sânge pe podeaua din hol şi pe pereţii din apartamentul lui David şi pe fereastra deschisă a dormitorului. Îşi puse în cap să verifice actele militare şi de sănătate ale lui David pentru a vedea tipul de sânge. Un cuţit fatal, răni, găuri de gloanţe, sânge peste tot, un bătrân beat împuşcat de moarte la două blocuri distanţă şi nimeni nu văzuse nimic.

Dockerty îşi frecă ochii obosiți şi încercă să refacă scenariul. Existau mai multe posibilități, din care niciuna nu era favorabilă lui Shelton. Nu avea dubii că omul era mort. În acel moment telefonul lui David începu să sune. Dockerty ezită, apoi răspunse.

— Alo.

— Cu locotenentul Dockerty, vă rog.

— Eu sunt.

— Locotenente, sunt sergentul McIlroy. Tocmai am primit un telefon de la unul din oamenii noştri de la spitalul Doctors. Se pare că acest David Shelton, ştii, cel pe care l-ai arestat pentru ucidere din milă?

— Da, ştiu, ştiu.

— Acest Shelton a apărut cu puțin timp în urmă la urgențe, distrus cu totul. Am sunat la secția ta şi mi-au spus că precis vrei să afli despre asta imediat.

— Spune-le oamenilor tăi să-l țină la spital, spuse Dockerty.

— Nu pot. A plecat. A plecat cu un tip la câteva minute după ce a venit. Nimeni nu şi-a dat seama decât când era prea târziu. Oamenii noştri erau ocupați să ia declarații de la doi nenorociți care s-au împuşcat într-un bar.

— Cine naiba e tipul?

— Nu ştiu.

— Dar nu e pe foaia de la urgență a lui Shelton?

— Tocmai asta e. Nu există nicio foaie de internare. Funcționara jură că a completat una, dar acum nimeni nu o găseşte.

— Isuse Christoase. Ce naiba se întâmplă?

— Nu ştiu, domnule.

— Bine, spune-le oamenilor de la spital că ajung imediat. Să nu lase să plece pe nimeni care l-a văzut pe Shelton. Pe nimeni. Ai înțeles?

— Da, domnule.

— Isuse Christoase.

Dockerty trânti receptorul la loc şi îşi aranjă sub pălărie câteva şuvițe de păr care-i căzuseră în ochi. Se pare că va fi o

nenorocită de noapte lungă.

Rudy Fisher trecu de trei ori pe strada Christinei înainte ca Rosetti să fie sigur că nu vor avea surprize. Îi spuse uriaşului să-i aştepte la două clădiri distanță, apoi îl ajută pe David să urce scările de beton către casă.

— Bătrânul Leonard probabil se distrează acum, râse Joey. Mi-l imaginez încercând să iasă din situația în care e la spital cu cele zece cuvinte pe care le ştie.

David se sprijini în cârje şi se târî pe lângă panourile paralele cu uşa. Se mişca cu grijă, dar şi cea mai mică întoarcere a capului îi provoca amețeală şi greață. Hipotermia prelungită, îşi dădu el seama, îi afectase cumva centrul de echilibru sau poate abilitatea corpului de a regla rapid presiunea sângelui.

Casa era întunecată, văzându-se doar o lumină slabă dintr-o cameră din dreapta, sufrageria, bănui David. Îşi privi ceasul. Aproape unu noaptea.

— Cred că sunăm la uşă, nu? întrebă David nervos.

— Doc, având în vedere alternativele cred că e cel mai tare pariu. Sunt bucuros că nu eşti aşa de tensionat în sala de operații.

David reuşi să râdă, apoi apăsă soneria. Aşteptară, ascultând dacă se aude vreun răspuns. Nimic. David tremură şi ştiu că nu e numai din cauza vântului. Sună din nou. Trecură zece secunde. Apoi douăzeci.

— Intrăm? întrebă el.

— Am putea, dar aş sugera să încercăm la uşa din spate mai întâi.

Joey merse către stradă şi îi făcu semn lui Rudy Fisher că merg în spate. David mai apăsă odată butonul, apoi se luptă cu un val de greață şi plecă.

Al treilea sunet o trezi pe Christine. Era ghemuită de-a lungul patului, luptându-se cu un vis mai hidos decât altul. Pe podea, bucăți rupte de hârtie erau presărate peste două sticle cu pilule. Ambele erau pline.

— Aşteaptă un moment. Vin acum, strigă ea.

Oare ambele colege de cameră şi-au uitat cheile? Cunoscându-le, era posibil. Se forță să se ridice din pat, apoi se holbă la podea. Notele împrăştiate, sticlele cu pastile, cât de aproape fusese de moarte. Aruncă pilulele într-un dulap, apoi strânse bucățile de hârtie şi le aruncă la coş.

La sfârşitul celor două ore teribile care urmaseră întoarcerii acasă, Christine îşi dăduse seama că nimic nu o putea face să-şi ia viața. Nimic, exceptând poate o situație ca cea a Charlottei Thomas. Va face față indiferent la ce va fi nevoie.

Încă o dată sună soneria. Acum era cea de la uşa din spate.

— Vin acum.

Alergă prin bucătărie şi era la jumătatea scărilor când începeni. Era el, David, sprijinit în cârje şi uitându-se pe geam. Coborî şi aprinse lumina de afară, apoi i se tăie respirația. Fața îi era schimonosită de durere şi cadaverică, ochii total afundați în cap, păreau două găuri întunecate. Un al doilea bărbat, întors cu spatele stătea lângă el. Pulsul Christinei crescu din cauza confuziei inițiale, apoi începu să înțeleagă şi o cuprinse groaza.

— Christine, sunt eu, David Shelton.

Vocea lui suna slab şi distant.

— Da… da, ştiu. Ce vrei?

Se simțea înspăimântată, incapabilă să se mişte.

— Te rog, Christine. Trebuie să vorbesc cu tine. S-a întâmplat ceva. Ceva teribil…

Joey îl înhăță de braț.

— Eşti nebun? şopti el, făcându-şi drum în fața ferestrei.

— Domnişoară Beall, spuse el calm, numele meu este Joseph Rosetti. Sunt un prieten apropiat al lui Doc. E rănit.

Făcu o pauză, studiind expresia Christinei să vadă dacă erau necesare şi alte explicații pentru a-i lăsa să intre. Christine ezită, apoi coborî ultimele două trepte şi descuie uşa.

— Eu… îmi pare rău, spuse ea când ei intrară în hol. M-ați luat prin surprindere şi… Vă rog, intrați în sufragerie. Vei fi

bine? Eşti rănit rău?

În următoarele 15 minute ea nu spuse niciun cuvânt, în timp ce bărbații îi povestiră evenimentele nopții. Cu fiecare detaliu, în ochii ei se vedea o nouă emoție. Surpriză, uimire, teroare, durere, goliciune. David le studie pe măsură ce apăreau. Se întrebă dacă e capabilă să joace atât de bine teatru. Orice ar fi făcut, acum era sigur că, în niciun caz, nu era responsabilă de moartea lui Ben. Totuşi, într-un fel era implicată. Această realitate îl făcu pe David să-şi fixeze atenția pe fața ei.

— Christine, ce i-ai spus lui Ben?

Părea incapabilă să vorbească.

— Te rog, spune-mi şi mie ce i-ai spus lui.

Exista o notă de urgență şi furie în vocea lui.

— Eu… i-am spus că eu am fost. Că eu am fost cea care… care i-am dat morfina Christinei.

Inima lui David bubui. Arestarea lui, mizeria şi degradarea nopții din închisoare, dezvăluirea tuturor evenimentelor din cariera lui, moartea lui Ben Glass, ea era responsabilă.

— Şi rețeta falsă?

Acum era amărăciune în vocea lui.

— Şi pentru asta eşti responsabilă?

— Nu!… vreau să spun, nu ştiu.

Muşchii feței ei erau tensionați. Buzele îi tremurau. Singura explicație la care se gândea era adevărul. Dar care era adevărul? Frăția îl sacrificase pe David ca s-o protejeze pe ea, era sigură de asta. Dar de ce Ben? Era destul de greu să accepte că aleseseră să trimită un nevinovat la închisoare, dar crima?

— Oh, Doamne, bâlbâi ea. Sunt atât de năucită. Nu ştiu ce se întâmplă. Nu înțeleg.

— Ce? insistă David. Ce nu înțelegi?

Ochii lui, ca nişte cratere se fixară în ai ei. Christine începu să plângă.

— Nu înțeleg, oftă ea. Atâtea s-au întâmplat şi nimic nu are sens. E oribil. Durerea pe care ți-am provocat-o. Şi Ben, l-au

omorât pe Ben. De ce? De ce? Eu... am nevoie de timp. Timp să înțeleg toate aceste lucruri. E o nebunie. De ce au făcut asta?

— Cine sunt ei? întrebă David.

Christine nu răspunse.

— La naiba, strigă el, despre ce vorbeşti? Cine sunt ei?

— Aşteptați un minut, spuse Joey, punând câte o mână pe fiecare dintre ei. Trebuie să vă calmați amândoi sau toți o să avem necazuri. Leonard Vincent e probabil scos din circulație, dar nu avem nicio garanție că lucra singur. Cu cât mai mult timp continuați să vă purtați aşa unul cu celălalt, cu atât cresc şansele ca cineva să dea buzna aici şi să ne vină de hac la toți trei.

Făcu o pauză, lăsând gândurile să se aşeze şi privi până simți că tensiunea din cameră începe să se împrăştie.

— Acum, domnişoară Beall, nu te cunosc, dar îl cunosc pe doctorul de aici şi acum ştiu prin ce naiba a trecut. După cum îmi dau eu seama, sunteți amândoi implicați până când se lămureşte totul. Îmi dau seama că veştile pe care ți le-am adus te-au tulburat, dar omul ăsta de aici merită o explicație.

— Eu... nu ştiu ce să spun.

Spuse cuvintele încet, mai mult pentru ea însăşi decât pentru ei. Joey vedea că se depărta. Se uită la David, a cărui expresie îi spunea că şi el simțea acelaşi lucru.

— Bine, spuse Joey, poate că ceea ce trebuie să facem e să sunăm la poliție şi...

— Nu, izbucni Christine. Vă rog, nu. Nu încă. Sunt atât de multe pe care nu le înțeleg. O mulțime de oameni nevinovați ar putea fi răniți dacă eu fac o greşeală.

Se opri şi respiră adânc. Când continuă, vocea îi era calmă.

— Vă rog, trebuie să mă credeți. Nu am nimic de-a face cu moartea lui Ben. Mi-a plăcut de el foarte mult. Voia să mă ajute.

David se lăsă pe spate şi îşi îngropă fața în mâini.

— Bine.

Îşi ridică încet privirea.

— Fără poliție… deocamdată. Ce vrei?

— Puțin timp, spuse ea. Doar puțin timp să pun toate astea cap la cap. Îți voi spune tot ce ştiu. Promit.

David simți că se moaie în fața tristeții din ochii ei şi se întoarse.

— Uite, Doc, spuse Rosetti neliniştit. Nu am glumit înainte. Nu e prea inteligent să stăm aici mai mult decât trebuie. Dacă nu e poliție, atunci nu e. Dacă e nevoie de puțin timp, atunci puțin timp să fie. Doar că nu aici.

David auzi semnul de urgență din vocea lui Rosetti şi văzu, pentru prima dată, o urmă de frică în ochii lui.

— Bine, vom pleca, spuse el. Dar unde? Unde putem pleca? Sigur nu la mine. Ce zici de tavernă… Sau la tine? Crezi că Terry s-ar supăra dacă mergem acolo?

— Am o idee mai bună. Terry şi cu mine avem o cabană la North Shore. Cred că dacă puteți să vă abțineți să vă certați, dacă nu mă aveți pe mine ca arbitru, ar putea fi locul perfect. Doc, tu nu poți să vezi, dar ascultă-mă pe mine, arăți de parcă eşti pregătit de îmbălsămare. De ce să nu mergi acolo în noaptea asta şi să dormi puțin? Mâine ai tot timpul de care ai nevoie să vorbiți despre aceste lucruri.

David începu să protesteze, dar Rosetti îl opri.

— Nu e timp de ceartă, omule. Eşti prietenul meu. Eşti şi prietenul lui Terry. Aşa că ştiu că înțelegi că nu vreau să o implic în toată această mizerie. La North Shore sunteți amândoi pe cont propriu. Ce zici?

David se uită la Christine. Era prăbuşită pe un scaun uitându-se fix la podea. Imaginea ei atât de inocentă, atât de fără apărare, era dificil de reconciliat cu durerea şi iadul pe care-l provocase. *Cine eşti?* se întrebă. *Ce ai făcut exact? Şi de ce?*

— Cred… cred că dacă e în regulă pentru Christine e în regulă şi pentru mine, spuse el în final.

Christine strânse din buze şi aprobă.

— Atunci e hotărât, anunță Joey. Este mâncare în casă. În această perioadă a anului nu e prea multă lume la Rocky

Point, aşa că n-ar trebui să fiți deranjați. Vă desenez o hartă. Luați maşina Christinei. Vă vom urmări pe autostradă pentru orice eventualitate. E frumos acolo. În garaj este un jeep vechi. Cheile sunt în cutia de scule de pe peretele din spate. Puteți să-l folosiți dacă vreți. Bine?

— Lăsați-mă un minut să împachetez câteva lucruri, spuse Christine. Şi să le scriu colegelor de cameră un bilet că nu voi veni acasă la noapte.

— Bine, dar să nu dureze mult, răspunse Joey. Şi Christine? Spune-le colegelor să încuie uşa, pentru orice eventualitate.

— Domnule Vincent, ai stricat lucrurile rău de tot. Posibil fără posibilitate de rezolvare. Zambila şi-a asumat un risc enorm ajutându-te să scapi din spital, dar nu se va mai întâmpla. De data asta vreau rezultate. Fata întâi, apoi doctorul Shelton. Ai înțeles?

— Da, da, înțeleg.

Leonard Vincent puse receptorul jos, apoi frecă sângele uscat care se formase deasupra copcilor din cap. Acea Zambila nu era tipul lui dar ca să se răcorească trebuia să ajungă la ea. După ce îşi recăpătase cunoştința era incapabil să se țină pe picioare. Îşi amintea că l-a ajutat să urce pe o targă. Câteva secunde mai târziu, apăru un doctor. Atunci îşi făcu ea spectacolul, explicând că bietul de el alunecase şi dăduse cu fruntea de podea, şi că ea va completa toate formularele dacă el îi pune câteva copci. Da, domnule, se gândi Vincent, trebuia să ajungă la ea. Apoi îşi aminti cum l-a privit chiar înainte de a-l scoate din spital – ura din ochii ei. *Nenorocitule*, părea că gândeşte. *Absolut nenorocit.*

Îl cuprinse din nou greața şi amețeala – a treia oară de când părăsise spitalul. Se sprijini de un copac până îşi reveni.

— Vor muri oameni, mormăi el, luptând cu frustrarea şi durerea cu singura armă pe care o cunoştea. La naiba, vor muri oameni.

Cu grijă, se urcă la volan şi conduse către Brookline. Intră pe strada Belknap tocmai când o altă maşină, în fața lui, se apropie de curba de la celălalt capăt al străzii. Vincent se forță să se concentreze prin întuneric pentru a vedea ce maşină e înainte de a dispărea după colț. Era o maşină roşie – roşu metalizat. Ucigaşul se relaxă în scaun. Se opri peste drum de casa Christinei şi studie strada. Mustangul albastru dispăruse. Mormăind o obscenitate, se întinse către bord şi scoase plicul dat de Zambila.

— Bine, Dalia, oricine naibii eşti, spuse el, cred că-l vei avea pe doctor prima dată, indiferent dacă nu aşa îți doreşti.

Rupse plicul şi împrăştie foaia de internare de la urgențe a lui David pe scaunul pasagerului. În spațiul marcat „Raportul Doctorului", cuvintele FUGIT FĂRĂ TRATAMENT erau scrise cu roşu. Spațiile cu informații de la început erau completate. Cu mâna nesigură, Vincent încercui linia unde era scrisă cea mai apropiată rudă.

Capitolul 19

Debarcaderul era întunecat, liniştit şi chiar mai straniu decât de obicei. John Dockerty intră pe o uşă şi aşteptă până când ecoul paşilor săi dispăru în noaptea grea. Dură câteva minute până când reuşi să desluşească sunetele care-l înconjurau. Clinchetul lanțurilor de acostare. Ciripitul pescăruşilor la o petrecere de noapte. Valurile create de bărcile ancorate de stâlpii groşi. Zgomotul sirenei de ceață.

Treptat, tensiunea din gâtul lui slăbi. Era singur pe dig. Prin ceața neagră studie rândul de depozite, santinele fantomatice păzind portul din interior. Apoi traversă o străduță îngustă şi intră într-o alee. La capătul acesteia se vedea o lumină slabă printr-o uşă a unui depozit fără niciun însemn.

Dockerty bătu uşor la uşă şi aşteptă.

— Intră, Dock, e deschis.

Vocea lui Ted Ulansky fu ca un tunet în acea tăcere. Dockerty păşi înăuntru, închizând repede uşa de metal în spatele lui.

— Doamne, Ted, spuse el, îmi pierd 20 de minute plimbându-mă pe aici ca să fiu sigur că nu mă urmăreşte nimeni şi tu urli la mine mai tare decât furtuna de afară.

— Doar ca să vezi câtă încredere am în tine, Dock. Vino şi aşează-te.

Ulansky scutură mâna lui Dockerty, apoi îi arătă un scaun cu spătar înalt din fața biroului. Era un uriaş, cu un fizic creat pe când era fundaş la Boston College, cu 25 de ani în urmă.

— Frumos loc, spuse Dockerty sarcastic, uitându-se prin biroul mare, slab luminat. Acesta e?

— Acesta e, răspunse Ulansky cu falsă mândrie. Legendarul cartier general al Diviziei de Droguri din Massachusetts. Vrei un tur?

— Nu, mulțumesc. Cred că pot suporta să aflu aici totul.

De fapt divizia, deşi nu era dat publicității, îşi câştigase o reputație aproape legendară pentru eficiență şi rapiditatea arestărilor. Ulansky, ca şef, şi-a câştigat şi el, treptat, reputația de erou. Oricum, biroul cu greu putea fi identificat ca un loc în care se creează legende. Era umed şi rece. Pereții de ciment erau plini de dulapuri de culoare verde, culoarea standard a lucrurilor de la guvern. În dulapurile metalice, Dockerty ştia, era fiecare dovadă a traficului ilegal de droguri din stat. Într-un colț al camerei, parțial acoperit de paltonul aruncat neglijent al lui Ulansky, era un calculator cu legătură la cele ale agențiilor de la Washington şi din toată țara care aveau legătură cu investigarea şi arestarea celor care fac trafic cu droguri.

Ulansky se aşează şi el într-un scaun.

— O băutură? Cafea?

Dockerty dădu din cap.

— Trebuie să fie o problemă serioasă dacă ai venit aici pe vremea asta nenorocită şi acum refuzi o băutură.

— Aşa cred, spuse Dockerty distrat, reîncepând bătălia cu o şuviță de păr. Apreciez că ai venit.

Ulansky dădu pe gât un pahar de Old Grand-Dad dintr-o singură înghițitură.

— Crede-mă, cu meciul lui Czernewicz transmis în direct în seara asta erai cam singurul de la secție care mă putea scoate din casă. Jackie Czernewicz, ai urmărit luptele?

Dockerty negă din cap.

— Seamănă prea mult cu o zi la birou pentru mine.

Ulansky zâmbi.

— Spune-mi atunci, ce te aduce în acest bastion al legii?

— Sunt implicat într-un caz foarte ciudat, Ted.

Dockerty îşi scărpină vârful nasului.

— O doamnă bătrână a fost omorâtă cât era pacientă la spitalul Boston Doctors. Morfină. Până acum am îngustat cercul de suspecți la vreo 30. Chiar am arestat unul.

— Da, am citit despre asta. Un doctor, nu?

— Da. O serie de amănunte împotriva lui, dar parcă prea clare, dacă ştii ce vreau să spun. Căpitanul, stâlpul justiției, a fost presat de nişte mâțe grase de la spital şi a insistat să-l arestez. Am făcut-o, dar niciodată n-am fost convins. Acum avocatul tipului a fost ucis. Ben Glass. Îl cunoşti?

Ulansky făcu o grimasă şi aprobă.

— Ei, a fost înjunghiat. În fața apartamentului doctorului. Sunt urme de gloanțe peste tot, iar uşa apartamentului e sfărâmată. E sânge în hol şi chiar pe pereți. Cu puțin timp înainte doctorul a fost dus la spital la urgență, ud şi înghețat şi pe jumătate nebun. Apoi, înainte să primească orice tratament, a fugit cu un alt tip. Până am auzit şi am ajuns la spital, nu mai era nicio urmă că fusese acolo. Din câte îmi dau seama ar putea fi mort până acum. M-am izbit de un perete cu întregul caz. Simt că toată nenorocita asta de încurcătură s-a creat parțial din vina mea, deoarece l-am lăsat pe căpitan să mă convingă să-l arestez.

— Cum pot să te ajut?

— Singura mea speranță de a afla ceva e un farmacist pe nume Quigg. Marcus Quigg. Deține o farmacie mică în West Roxbury. Jură că acest doctor Shelton a completat o rețetă pentru o cantitate mare de morfină în ziua în care femeia a murit.

Fața ca o lună a lui Ulansky se încreți când se străduia să caute numele în memorie.

— Avem ceva despre omul acesta. Sunt aproape sigur. Şi formularul C 222?

— Quigg avea unul. Doctorul pretinde că i-a fost furat din birou, că el n-a comandat morfină niciodată.

— Semnătura?

— Cam greu de identificat. Mi-au spus că semnătura lui Shelton e o mâzgăleală. Uşor de imitat.

— Deci poate e a lui, spuse Ulansky. Poate.

Dockerty ridică din umeri.

— Bănuielile mele au mai fost greşite şi înainte.

— Sigur, la fel de des ca eclipsele solare.

Dockerty acceptă complimentul cu un zâmbet obosit.

— Am nevoie de ajutor cu farmacistul acesta, Ted. Omul se îndoaie, dar nu se rupe. Mă gândesc că dacă a acceptat să fie plătit ca să facă aşa ceva, trebuie să-şi fi murdărit mâinile cu ceva vreodată.

— Bine, se oferi Ulansky, putem verifica în dosare şi în calculator pentru tine. Am o senzație că pe undeva scrie ceva despre el.

Făcu o pauză, apoi continuă cu voce joasă.

— Dock, ştii că dacă nu găsim nimic despre el putem înscena ceva care să meargă la fel de bine. Poate mai bine. Vrei asta?

Dockerty se încordă, apoi se ridică şi merse încet în partea îndepărtată a camerei. Ulansky se ridică, vrând să mai adauge ceva, apoi se aşează înapoi şi lăsă tăcerea să continue. Dockerty îşi sprijini un braț de un dulap plin. Mai mult de un minut studie un perete gol.

— Ştii, Ted, spuse în final, în toți aceşti ani în poliție nu am înscenat nimic nimănui. Dacă o fac de data asta, ştiu că aş face-o ca să acopăr greşelile pe care le-am făcut deja.

Îşi scutură capul şi se întoarse spre Ulansky.

— Nu vreau să fac asta, Ted. Indiferent în ce l-am băgat pe doctorul acela cu prostiile mele, nu vreau să fac asta.

Ulansky dădu din cap în semn de înțelegere.

— Uite, adăugă Dockerty, vezi tot ce poți să scoți la iveală despre acest Quigg. Sună-mă dimineață la prima oră. Dacă eu nu am nimic şi tu nu ai nimic, mai discutăm.

— Nu-ți fă griji, Dock, spuse Ulansky liniştit. Dacă Marcus Quigg a făcut ceva, indiferent cât de mărunt, voi găsi.

— Asta a fost, asta era ieşirea. Ți-am spus 27 şi tu ai trecut pe lângă ea.

David, înfăşurat într-o pătură, stătea sprijinit de uşa pasagerului. Se uita fix la Christine, dar se întoarse înainte ca ea să observe.

— Îmi pare rău, spuse ea plat. Mintea mea era în altă parte.

La următoarea ieşire întoarse. Traficul era lejer, dar din cauză că nu se putea concentra conducea încet. O vreme merseră în tăcere, fiecare atent la tensiunea care exista între ei. În final, Christine nu mai putu suporta. Opri într-o parcare murdară şi se întoarse cu faţa spre el.

— Uite, poate n-a fost o idee bună, poate ar trebui să ne întoarcem.

David se holba pe geam, încercând să înţeleagă existenţa şi incredibilul scop al Frăţiei Asistentelor Vieţii. Christine îi povestise pe scurt despre această mişcare, promiţându-i că-i va da mai multe detalii dimineaţă. Oricum, ceea ce-i spusese deja era copleşitor. Câteva mii de asistente! Dorothy Dalrymple una dintre ele! Ascultase, cu ochii închişi, cu capul gata să-i explodeze, vocea ciudat de imparţială care divulga secrete ce-ar fi putut să decimeze sistemul medical căruia el îi acordase atât de mult din viaţă. Acum se simţea bolnav. Obosit, şi furios, şi bolnav. Christine îi simţise starea, dar nu putea face faţă frustrării ei în creştere.

— La naiba, David, spuse ea, am încercat să-ţi explic cât am putut de bine ce s-a întâmplat. Nu m-am aşteptat la o recompensă, dar nici la tăcerea asta.

— Şi la ce te aşteptai?

În vocea lui se simţea iritarea.

— Înţelegere? spuse ea încet.

— Doamne. Mi-a ucis unul din pacienţi, am fost aruncat în închisoare pentru asta, prietenul meu a fost ucis aproape la mine în braţe şi vrea să înţeleg. Şi… şi această Frăţie a voastră. De ce această îngâmfare, nebunie…

— David, ţi-am povestit despre Frăţie pentru că am considerat că meriţi să ştii. Când eram la mine păreai dornic să asculţi şi cel puţin să încerci să înţelegi. În schimb tot ce ai făcut a fost să te închizi ca într-o scoică şi să ieşi afară la câteva mile să mă plesneşti. Îţi spun pentru ultima dată. Nu eu am provocat arestarea ta. Nici n-am ştiut că s-a întâmplat până n-am citit în ziar. Mi-am imaginat că Frăţia e responsabilă şi asta m-a îmbolnăvit. M-am alăturat mişcării

datorită înclinației spre milă. Acum descopăr implicarea ei în crimele detestabile împotriva ta, a lui Ben şi Dumnezeu ştie împotriva cui. Dacă aş fi ştiut asta mai de mult, n-aş fi permis să se întâmple nimic din toate astea. De ce altceva crezi că m-am dus la Ben să-i mărturisesc?

Se opri aşteptând un răspuns, dar David se uita pe geam.

— Am crezut că ai putea să mă ajuți să înțeleg toate astea, continuă ea, dar a fost o prostie din partea mea. Ai tot dreptul să fi furios. Tot dreptul să mă urăşti. Plec acasă.

Se întoarse şi porni motorul. David se întinse şi îl opri.

— Aşteaptă, te rog… Îmi pare rău.

Discursul său fu cu opriri şi anevoios.

— Mi-am ascultat propria amărăciune şi furie şi am încercat să înțeleg de unde vine. Am crezut că vorbea frustrarea mea sau durerea sau chiar frica, dar acum încep să înțeleg mai bine. Îmi place de tine, poate mai mult decât mi-am permis să accept. Asta se întâmplă. Nu vreau să cred că ai luat parte la asta. Acum îmi spui că faci parte din asta, dar îmi ceri să cred că nu ai ştiut ce e capabilă să facă Frăția ta. Aş vrea să cred asta. Chiar aş vrea. Doar că…

Ultimele cuvinte fuseseră bâlbâite. Cât de mult, din ceea ce-i spusese îl cufundase şi mai tare?

— Uite, spuse el în final, sunt extenuat. Mi se pare că nu mai pot face față la nimic. Te rog. Hai să facem un armistițiu la noapte şi să ne odihnim în casa lui Rosetti. Vom vedea cum arată lucrurile dimineață. Bine?

Christine oftă, apoi aprobă.

— Bine, armistițiu.

Ezitând, întinse mâna către el. I-o strânse, întâi cu o mână, apoi cu amândouă. Căldura din atingerea ei îi spori confuzia. *De ce trebuise să fie ea? De ce?* Întrebarea îi plutea prin gânduri iar şi iar, tulburându-l şi mai tare. Auzi motorul pornind şi simți cum Mustangul intră pe autostradă înainte să fie cuprins de extenuare.

— David?… Îmi pare rău, dar trebuie să te trezeşti.

Christine trase pătura de pe fața lui şi aşteptă să-şi deschidă ochii.

— Te simți mai bine?

— Numai dacă există grade ale morții, mormăi el.

Aruncă pătura şi se uită pe geam. Erau parcați la marginea unui drum îngust.

— Unde suntem?

— Ne-am pierdut, spuse ea, ca pe un fapt divers.

Umorul ei neaşteptat, aproape trecu pe lângă el. Se uită lung un moment, apoi, bâlbâi.

— Dar… nu mergeam acolo. Cred că trebuia să o luăm pe următoarea la dreapta, sau cel puțin pe cealaltă la stânga.

— Cel puțin.

Râseră amândoi.

— Cât e ceasul?

— Două. Trecut puțin. Eram exact acolo unde spunea harta că trebuie să fim, apoi dintr-o dată, 15 sau 20 de minute mai târziu, punctele de reper au dispărut.

Îi dădu desenul lui Joey. David deschise fereastra şi respiră adânc. Aerul, curat după patru zile de ploaie, era plin de miresmele toamnei. O ceață aproape invizibilă se ridica deasupra şoselei. După câteva respirații simți gustul sării. Apoi auzi marea, ca un tren nesfârşit, pe deasupra copacilor din dreapta.

— Am trecut de Gloucester? întrebă el.

— Da, chiar înainte să mă pierd.

El zâmbi.

— Ai mers bine, Christine. Oceanul e acolo, printre copaci. Sună de parcă am urcat puțin prea mult, aş paria un Devil Dog că suntem lângă locul ăsta pe care Joey l-a marcat aici.

— Ai paria ce?

— Un Devil Dog. Ştii eu… nu contează. Îți explic mâine. Presupunând că nu sunt prea amețit ca să citesc ce spune harta asta şi dacă nu sunt alte drumuri între noi şi ocean, ar trebui ce Rocky Point să fie chiar după curbă. Votez să mergem tot înainte.

Duse Mustangul înapoi pe şosea şi în întuneric. După un sfert de milă drumul o luă uşor la dreapta. Câteva momente mai târziu ieşiră din pădure. Priveliştea de dedesubt le tăie răsuflarea. Panta, mărginită de copaci şi bolovani, cobora direct în Atlantic. Deasupra, printr-o gaură care apăruse în nori, apăreau sute de stele şi luna ca de ceară.

Christine se aplecă într-o parte şi opri motorul.

— Chiar dacă nu ştim unde suntem, nu suntem pierduți, spuse David cu blândețe. Vezi îngrămădeala aia de pe cealaltă parte a golfului? Cred că acolo e Rocky Point.

Christine nu răspunse. Ieşi din maşină şi se duse până la marginea prăpastiei. Câteva minute stătu acolo, o statuie de ebonită pe cerul înstelat. Când se întoarse avea lacrimi în ochi. Restul drumului îl făcură în tăcere.

Mica cabană, cum o numise Joey, era splendidă – un geam hexagonal şi cabana de lemn exact în vârful cel mai înalt.

— David, e splendid.

— Du-te înainte şi deschide locul, spuse David. Vin şi eu după tine.

— Ai nevoie de ajutor?

Divid negă din cap, apoi realiză că nu e chiar sigur că o poate face singur. Se forță să iasă din maşină şi se sprijini în cârje. Imediat apăru amețeala şi greața. Se luptă să ajungă la capătul scărilor care duceau la uşa principală. Ore întregi de tensiune şi energia îl ajutaseră să depăşească durerea şi efectele hipotermiei. Acum părea că nu i-a mai rămas nimic. Se prinse de balustradă, dar se răsuci şi căzu. După o secundă Christine era lângă el, susținându-l, ajutându-l să intre. Fereastra uriaşă şi tavanele înalte boltite erau mai mult decât înceţoşate, se roteau în timp ce ea îl ajuta să treacă pe lângă un şemineu uriaş către dormitor. Când se băgă în pat, telefonul din sufragerie începu să sune.

— Du-te şi răspunde, eu voi fi bine, spuse el, cu ochii închişi. Probabil e Joey.

O auzi plecând şi se luptă cu întunericul ca s-o aştepte. Până când se întoarse pierduse lupta.

— David, eşti treaz?

O singură aprobare din cap.

— Ai avut dreptate, era Joey. A vrut să fie sigur că am ajuns aici în siguranță. Te rog dă din cap dacă înțelegi ce spun, bine? Şi-a sunat câțiva prieteni de la poliție. David, nimeni nu ştie ca Leonard Vincent să fi fost arestat azi noapte. Toată lumea din Boston te caută pe tine, dar Vincent a reuşit să scape cumva neobservat. Joey a spus că că va sta cu ochii în patru şi ne va suna mai târziu azi sau sâmbătă dimineața. Suntem în regulă cât stăm aici, dar a spus să fim atenți dacă mergem înapoi în oraş. David?

De data asta nu mai răspunse.

Câteva ore mai târziu, ochii i se deschiseră. Era dezbrăcat sub pături, cu glezna luxată ridicată pe o pernă. Lângă, era o pungă de plastic cu apă, rămăşițele unui bandaj improvizat cu gheață. Se ridică într-un cot şi se uită prin fereastra uriaşă, care se întindea de la tavan la podea. O mare nesfârşită de stele licărind acum de-a lungul cerului clar al nopții.

Se auzi un strigăt din afara camerei. David îşi luă cârjele şi se târî spre sunet. Christine dormea pe canapeaua din sufragerie. Strigă din nou, mai încet de această dată. David se îndreptă să o trezească. Apoi se opri. Ar putea să o trezească un minut sau zece, sau chiar o oră, dar nu ar fi nicio diferență. Ştia că oricum coşmarurile reveneau.

Capitolul 20

Mirosul de şuncă prăjită îl trezi pe David dintr-un somn fără vise şi îi ținu primele gânduri ale dimineții departe de oroarea nopții trecute. Lumina soarelui, izolată de geamurile de mărimea peretelui de briza oceanului, îl învăluia într-o căldură aproape inconfortabilă. Soare! David deschise ochii şi apoi clipi din cauza strălucirii. Aproape o săptămână lumea fusese umedă, de un gri monoton. Acum aproape că putea simți gustul cerului albastru.

Antebrațul îi pulsa sub aşternuturile voluminoase ale lui Terry, dar nu era insuportabil. Îşi scutură picioarele pe marginea patului şi îşi flexă glezna. O durere surdă, dar tolerabilă. Da fapt, realiză că simțea un confort straniu în privința durerii, o reasigurare că era în regulă să-l doară pentru a se putea simți viu. Senzația îi aduse un zâmbet pe buze. De câte ori se mirase de pacienții care păreau să se bucure de durere? Data viitoare va fi mult mai înțelegător.

O auzi pe Christine mişcându-se prin bucătărie, apoi auzi muzica de la radio. Muzică clasică! Telemann? Absolut, decise el. O pizza jumbo şi şase ore fără să gândească, privind neîntrerupt la televizor, spuneau că era Telemann. Ascultă un timp gândindu-se la femeie şi la povestea fantastică pe care i-o spusese. Noaptea trecută fusese furios. Mai furios şi mai frustrat decât îşi putea aminti că fusese vreodată. Dar acum, în lumina soarelui şi în sunetul muzicii, realiză că era în multe feluri la fel de inocentă pe cât era el de prins în coşmar. Adevărat, ea îi dăduse morfina Charlottei Thomas, dar nu putuse anticipa în niciun fel evenimentele care vor urma. Trebuia să creadă asta. Pentru propria sănătate mintală, trebuia să creadă asta.

Închise ochii, savurând încă puțin promisiunea unei noi zile. Apoi se ridică, luă cârjele şi şchiopătă ieşind din dormitor. Bucătăria, separată de sufragerie de o tejghea, era în partea vestică a hexagonului.

Christine stătea lângă chiuvetă, amestecând cu mixerul într-un bol. Vederea ei îl cutremură pe David. Niciun soare nu putea lumina încăperea aşa cum o făcea ea în acel moment. Părul ei, castaniu, se revărsa până la jumătatea spatelui. O cămaşă bărbătească albastră, înnodată în partea de jos, îi accentua curba sânilor şi expunea o bandă de piele de culoare mierii în talie. Mai jos de cămaşă avea o pereche de blugi strâmți. În timp ce privea simți un ciocan bătându-i în piept şi îşi adună toată voința să-l oprească.

— Bună, spuse el pe un ton obişnuit, întrebându-se dacă arăta ceea ce simțea.

Ea se întoarse.

— Nu m-am putut decide dacă să te trezesc sau să aştept şi să ruinez micul dejun, aşa că m-am comportat ca o laşă şi am dat drumul la radio. Ai dormit destul?

David îi studie expresia. Va cere să continue armistițiul, să-i permită să dezvălui lucrurile când va dori şi în felul ei?

— Am dormit bine, spuse el. Mulțumesc că m-ai pus în pat.

— Mi-a fost teamă că vei fi supărat că am făcut asta.

Christine lăsă jos mixerul şi se apropie de el.

— Numai pentru că nu eram conştient când ai făcut-o, spuse el.

Râsul ei îi dădu indicația dorită. Va păstra lucrurile aşa până când ea va fi gata să vorbească.

— Ascultă, pot să te ajut cu ceva? Sunt un bucătar minunat… pentru orice mâncare al cărui principal ingredient e apa.

— Cred că lucrurile sunt sub control. Poți să aprinzi focul. E puțin răcoare în partea asta a casei. Sunt deja lemne pregătite în şemineu. În după masa asta, dacă vrei, poți să pregăteşti prânzul.

— Destul de corect.

Se îndreptă spre şemineu. În timp ce Christine se îndrepta spre chiuvetă îl auzi mormăind:

— Poate o supă din plic şi cartofi instant… sau poate carne de vită în sos de vin alb…

În tăcere îi mulțumi. Un zâmbet trist îi apăru pe față când își aminti caracterizarea lui Dotty Dalrymple. „Un degenerat” îl numise ea. *Şi ce ne-au făcut?* se întrebă Christine. *Noi, care am jurat să prețuim viața. Noi, care credem în obligația de a-i pune capăt atunci când credem potrivit. Ce ne-au făcut?*

Se uită prin sufragerie. David stătea lângă un foc mic, cu glezna sprijinită de o perniță.

— Arată-mi cum să fac, David, şopti ea. Arată-mi cum ai supraviețuit iadului în care te-am ajutat să intri. Ştiu că am de dat multe răspunsuri, dar te rog, te rog, încearcă.

Jeep-ul lui Joey Rosetti era vechi în spirit, dacă nu în ani. De pe scaunul pasagerului privea cu admirație în timp ce Christine manevra bestia fornăitoare printre stânci şi pe drumul umed, spre ocean.

Discuția de dimineață fusese lejeră, doar cu aluzii la ororile care-i aduseseră împreună. Când Christine sugerase un picnic pe malul apei, David începuse să obiecteze, vrând să spună că trebuie să facă față problemelor confruntându-se cu ele. Totuşi își dădu seama că trebuie să se relaxeze ca să poată continua. Va fi destul timp să discute după prânz.

Drumul pietruit pe care-l aleseseră ducea la o pădure deasă. După o vreme, nu mai rămăseseră decât rădăcini ieşite din pământ.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem şi să căutăm alt drum, spuse David.

— Poate.

Trecu de o curbă strânsă pe care el o crezu de netrecut.

— Dar pariez o… plăcintă cu fructe că vom găsi aici un loc.

Un moment mai târziu, drumul trecu pe altă parte. Un ultim ac de păr şi drumul ducea la un loc cu nisip, pe malul Atlanticului. Christine opri în nisip. Motorul se opri. Stăteau, simțind tăcerea şi culorile.

— Un bănuț… spuse David în final.

— Pentru gândurile mele?

— Mda.

— Vei dori rest.

— Încearcă-mă.

— Bine, încercam doar să decid care loc ar fi cel mai bun să întind pătura şi să mâncăm.

— Doar atât?

— Doar atât.

Luă geanta cu mâncare şi pătura, îşi aruncă pantofii şi sări în nisip.

— După ce mâncăm putem vorbi, bine?

El aprobă.

— Vii odată?

— Într-o clipă. Ia-o înainte.

Neliniştea îi întunecă faţa, apoi dispăru. Cu un strigăt de încântare o luă la fugă de-a lungul plajei.

David se cufundă înapoi în scaun, îngrijorat de disconfortul greu, puternic pe care-l simţea în piept. În minutele care urmară, senzaţia s-a intensificat. Se lupta să o identifice, să o numească. Treptat, a înţeles. Fusese scufundat în lumea ei, în viaţa ei. Îi păsa tot mai mult, minut după minut. Îi păsa de femeia ale cărei acţiuni îl traseră în acest coşmar şi îl duseră cumva pe prietenul lui la moarte. Îi păsa de o femeie care se angajase să omoare, de o femeie a cărei situaţie era… fără speranţă. *E o nebunie*, gândi el. Absolută nebunie. Această femeie nu se îndreaptă spre nicăieri, exceptând eventual închisoarea. Nu are nicio carieră acum. Niciun viitor în afara harababurii unei arestări şi a unui proces. Lauren avea atâtea, talent, frumuseţe, direcţie, siguranţă de sine. Ce avea Christine Beall?

— David?

Vocea Christinei îl făcu să tresară şi pentru un moment nu putu s-o localizeze. Apoi, prin parbriz, o văzu stând cu coatele pe capotă şi studiindu-l.

— Eşti în regulă?

— Ce? Da, sunt în regulă, minţi el.

— Bine. Nu puteam să-mi dau seama dacă eşti în transă sau doar supărat pentru că nu te-am lăsat pe tine să

pregăteşti prânzul. E gata oricând doreşti.

David zâmbi slab, ieşi din jeep şi se târî prin nisip spre locul parțial umbrit unde ea întinsese pătura. Se lăsă tăcerea în timp ce luau din mâncărurile diverse pe care le aveau. Christine găsise sardine, anghinare marinată, porumb, ouă fierte, măsline negre, brânză şi pâine dulce.

— A fost delicios, a spus David în final.

— Vrei să luptăm pentru această ultimă bucată de anghinare?

— Nu, mulțumesc, sunt plin. Ia-o tu.

Ea făcu o pauză, apoi continuă cu un ton neschimbat.

— Charlotte nu murea de cancer, nu-i aşa?

Era o constatare mai mult decât o întrebare.

Cu o premeditare prin care spera că-l va ajuta să obțină un răspuns, puse furculița în borcanul gol, apoi se întoarse cu fața la ea.

— Te referi la ceea ce s-a descoperit la autopsie, spuse el.

Ea înghiți în sec şi aprobă din cap.

— Bine, atunci răspunsul simplu la întrebarea ta e că probabil nu. La autopsie nu s-a descoperit cancer. Cu siguranță ar fi reapărut în şase luni sau un an, sau poate doi. Dar pe moment acesta e răspunsul.

Christine dori să răspundă, apoi strânse din buze şi se întoarse. Fără nicio atenționare, nici măcar pentru el însuşi, David se repezi la ea.

— Christine, nu-ți fă asta. Dacă vrei să treci peste toate astea, şi eu cred că ar trebui, atunci priveşte din toate părțile, nu doar din cea care-ți înrăutățeşte vina. Ori ne uităm adânc din fiecare unghi, ori mai bine discutăm altceva. Înțelegi?

Christine aprobă din cap. Ochii erau ficşi şi priveau în gol.

— Eu... mă simt atât de pierdută, spuse ea cu voce răguşită. Atât de înspăimântată, atât de... fără speranță.

Din nou acel cuvânt. De această dată David se uită într-o parte. Nu se putea desprinde de ideea că avea dreptate. La ce putea să se aştepte? Apoi se gândi la Lauren. La bine şi la bine. Aşa descrisese el legătura ei cu el. Acum era rândul lui

să decidă. În acel moment simți cum îi revine furia. Christine Beall făcuse alegerile şi din cauza acestora fuseseră răniți şi morți. Acum ea se simțea fără speranță. Nu primea exact ceea ce merita? Ce merita. David scutură din cap. Câți dintre colegi credeau că să fie arestat şi apoi suspendat de la spitalul Doctors e ceea ce merită? Avea el mai multe drepturi să judece decât aveau ei?

Se întinse şi luă mâna Christinei. Degetele ei se strânseră pe ale lui. Îi putea simți disperarea. Dintr-o dată îşi retrase mâinile, luând o înfățişare profesorală.

— Când ai început să crezi că ai dreptul să pui acel diagnostic? o întrebă el, privind-o de sus.

— Ce diagnostic?

— Fără speranță. Probabil eşti în prezența celui mai mare expert în acest subiect şi ai curajul să te diagnostichezi singură, fără să ceri o consultație? Asta e inacceptabil. Preiau eu cazul.

Din ochii ei goliciunea începu să dispară.

— Trebuie să facem un inventar, spuse el. Prima dată lucrurile de bază. Văd zece degete la mâini, zece la picioare, şi câte două din fiecare parte a corpului din care se presupune că ar trebui să fie două. Toate sunt funcționale, domnişoară?

Ea-şi stăpâni un chicotit şi aprobă.

— Până acum sună foarte promițător. Cunoşti studiul clasic de la Zürich despre acest subiect? Ei au măsurat situația fără speranță pe o scară de la 0 la 10 pe mai mult de 1000 de subiecți, jumătate în viață, jumătate morți. O notă de 10 era considerată absolută. Ghiceşti rezultatul cercetării?

Acum râdea.

— Ghiceşti? Nu? Atunci îți spun eu. A fost descoperită o diferență semnificativă între cele două grupuri. De fapt, cei din grupul celor decedați au luat invariabil 10, ceilalți 0.

Îşi frecă bărbia şi o măsură din cap până în picioare.

— Îmi pare rău domnişoară, chiar îmi pare, dar mi-e teamă că oricât de mult ți-ai dori, pur şi simplu nu eşti fără

speranță. Mulțumesc mult că ai venit. Nota de plată o trimit prin poştă. Următorul?

Îşi aruncă brațele în jurul gâtului lui.

— Mulțumesc.

Buzele îi atinseră urechea.

— Mulțumesc pentru consultație.

Îşi trase capul înapoi ca să-l privească. Sărutul lor se întâmplă pur şi simplu, o atingere confortabilă pe care niciunul dintre ei nu dorea să o oprească sau să o schimbe. Trecu un minut, apoi încă unul. În final ea se dădu înapoi.

— Totul a mers prost, spuse ea încet. Părea atât de corect şi apoi totul a devenit… nebunesc. De ce, David? Spune-mi. Cum să mai am încredere în instinctele mele când ceva în care credeam atât de mult a devenit atât de amar?

Se cufundă în nisip şi privea spre Atlantic.

— Vrei să ştii de ce? spuse el, mergând lângă ea. Pentru că nu eşti perfectă, de asta. Pentru că nimeni nu e perfect, de asta. Pentru că orice ecuație care implică ființe umane nu se poate rezolva, sau cel puțin nu se rezolvă de două ori în acelaşi fel. Cred în eutanasie la fel de mult ca şi tine. Întotdeauna am crezut. Din punctul meu de vedere este o idee absolut corectă. Diferența este că într-un fel a trebuit să înțeleg că deşi e o idee absolut corectă, pur şi simplu nu există nicio cale de a o face corect. Mai devreme sau mai târziu, elementul uman, imprevizibil, factorul incontrolabil, îşi va scoate capul urât şi lucrurile o vor lua razna.

— Şi mor oameni nevinovați, spuse ea.

— Chris, din punctul meu de vedere, când vine vorba despre moarte toți oamenii sunt nevinovați. Asta e problema. Cineva din Frăția ta, posibil această femeie cu numele Peggy, a smuls tot ce era bun, credința sinceră a unor asistente minunate, idealiste şi a fugit. Din nou, elementul uman. Banii, lăcomia, dorința, fanatismul. Cine ştie ce scot la iveală din cineva toate astea? Tu ai fost gata să expui Frăția, sau cel puțin asta a crezut cineva. Asta a dus la deciziile nebuneşti care s-au luat. Am auzit odată o ghicitoare. O persoană a fost

întrebată ce ar face dacă i s-ar aduce un nou-născut perfect sănătos şi i se va promite că ucigându-l va putea vindeca pe loc bolile tuturor oamenilor de pe pământ. Cineva din Frăție a avut un răspuns personal la asta. Ben, tu, eu, niciunul dintre noi nu a fost atât de important ca idealurile ei. Sacrificiul individual pentru un bine mai mare. Se întâmplă tot timpul.

— E oribil, spuse ea.

— Poate. Dar mai important, face parte din ființa umană. Poți să iei pe umerii tăi povara pentru suferința mea, chiar pentru moartea lui Ben, dacă asta vrei, dar e destul de greu pentru tine că la asta a dus faptul că ai făcut ceva în care ai crezut, că nu toți oamenii sunt la fel de constanți şi de puri în credințele lor ca şi tine. Ai nişte decizii de luat, Chris. Uriaşe, cruciale. Dacă doreşti, te voi ajuta. Dar nu te aştepta să stau aici şi să țin chibriturile în timp ce tu-ți torni benzina. Eu… Îmi pasă prea mult.

Încet, se întoarse către el. Ochii ei se fixară într-ai lui. Mâinile ei îi mângâiau obrajii. Sărutul lor, de data aceasta fierbinte şi adânc şi dulce, îi duse în nisip. Clipă de clipă, în timp ce să dezbrăcau unul pe celălalt, lumea de dincolo de plajă dispărea. David îi sărută ochii, apoi buzele. Mâinile ei se mişcau de-a lungul trupului lui. Cu fiecare sărut, cu fiecare atingere, singurătatea şi frica din ei dispăreau. Cu fiecare nouă descoperire senzația că totul e fără speranță dispărea. Fața Christinei era aurie în soarele după amiezii când se urcă peste el. El îi mângâie sânii tari, întâi cu mâna, apoi cu limba. Zâmbea când se aplecă spre el şi-l ghidă în ea.

— Barbara, încetează să te agiți şi spune-mi numele. Voi avea eu grijă.

— Dar…

— Numele, te rog.

Margaret Armstrong scuipă cuvintele apoi strânse pumnii şi încercă să se relaxeze. Barbara Littlejohn ezita. Simțea în cap o pulsație, care începuse în timpul zborului de la Los Angeles,

iar acum se intensifica. În final deschise un dosar şi puse câte o scrisoare pe biroul cardiologului.

— Ruth Serafini, spuse ea. Retrasă atât din consiliul de administrație cât şi din mişcare. Spune că înțelege că faci ceea ce crezi că e bine, dar că ea nu poate, cunoscând consecințele, să meargă mai departe.

— Nici măcar o copie pentru mine, mârâi Peggy, uitându-se scurt la scrisoare şi aruncând-o de-o parte.

— Susan Berger, continuă Barbara. Spune cam acelaşi lucru ca Ruth, dar continuă spunând că până se rezolvă situația are intenția să stopeze toate operațiunile Frăției din nordul Californiei. Nicio aprobare pentru noile cazuri, şi recomandă ca toate contribuțiile pentru Fundația Clinton să fie suspendate.

Peggy puse scrisoarea deasupra celorlalte fără să o citească.

— Susan va asculta de rațiune, spuse ea pe un ton egal, cântărind posibilitatea falsificării jumătății de duzină de casete ale lui Susan, care erau încuiate în pivnița ei. Fără nicio referire la Frăția Asistentelor Vieții, casetele ar putea constitui o confesiune dură.

— E o femeie prea ambițioasă ca să nu asculte de rațiune.

Barbara Littlejohn, palidă sub machiajul aplicat cu grijă, îi întinse a treia scrisoare.

— E de la Sara.

La naiba! Exclamația fu mai mult gândită decât spusă.

— Spune că-şi va reconsidera demisia dacă vom avea o investigație atentă a implicării Frăției în moartea lui John Chapman şi a senatorului Cormier, ambele la acest spital. Peggy, nu avem nimic de-a face cu…

— Bineînțeles că nu, spuse Peggy. John Chapman era prieten cu Sara. E doar supărată. Senatorul Cormier a fost autopsiat şi a fost deja o discuție în conferință. Am participat. Avea o boală coronariană extinsă, şi pur şi simplu a avut un atac fatal în timpul operației. Asta a fost tot.

— Mă bucur.

Era o uşurare sinceră pe fața şi în vocea Barbarei.

— Peggy, nu ştiu ce aş fi făcut dacă nu erai dispusă să discutăm despre asta. Totul părea că o ia razna.

— Prostii. Faci o treabă minunată. Frăția nu numai că a supraviețuit 40 de ani, a şi crescut. O situație ca acest Shelton poate să zdruncine solidaritatea noastră, dar n-o va rupe. Lasă-mi aceste scrisori. Până la sfârşitul zilei voi avea întreaga situație sub control.

— Mulțumesc, spuse Barbara, luând mâna lui Peggy. Mulțumesc.

Ieşi.

— *Perna, iubito. Pune-mi-o pe față şi apasă cât de tare poți. Nu va dura mult.*

Vor să mă distrugă, mama. Vor să distrugă Frăția noastră.

Ochii lui Margaret Armstrong erau închişi înainte ca uşa biroului să se închidă în spatele Barbarei. Senzația acelei nopți de acum mulți ani, dintr-o cameră de spital, durerea de pe fața mamei ei, păreau dintr-o dată, din nou, atât de reale.

— *Mama… te rog, mama. Te rog nu mă fă să fac aşa ceva.*

— *Te iubesc. Dacă şi tu mă iubeşti nu mă poți lăsa să mai sufăr aşa. Au spus că nu mai e nicio speranță… Nu mă lăsa să mai sufăr aşa.*

— *Te iubesc, mama, te iubesc.*

Peggy Donner şoptea vorbele iar şi iar, în timp ce Margaret Armstrong privea şi asculta, bucata de aşternut mişcându-se neîncetat în mâinile ei.

— *Te iubesc, mama…* spuse Peggy în timp ce punea perna pe fața îngustă şi apăsa cu toată puterea de care era în stare.

Margaret privea totul. Tremura când fata luă perna şi sărută buzele mamei ei moarte. Privea bucata de lenjerie de parcă ar fi văzut-o prima dată. Încă odată, chinul se terminase.

John Dockerty se plimba dintr-o parte în alta a camerei aglomerate din spatele farmaciei lui Marcus Quigg. Într-o parte, Ted Ulansky privea, pe fața lui neputându-se citi nimic.

Îl interogau de vreo două ore, după ce găsiseră suficiente neregularități în dosarele lui, suficiente cât măcar să-i suspende licența. Presimțirea lui Dockerty fusese corectă. Nu fusese nevoie să fabrice dovezi împotriva ciudatului farmacist. În doar câteva ore de lucru, verificându-i rețetele şi sunând câțiva medici adunaseră câteva fapte care-l puteau îngenunchea, implorând pentru o înțelegere. Oricum, omul se dovedise a fi surprinzător de rezistent, sau înspăimântat.

— Domnule Quigg, spuse Dockerty iritat, s-o luăm de la început.

Detectivul trânti un teanc de rețete false în mâna lui Quigg. El şi Ulansky căzuseră de acord înainte că el îşi va asuma rolul de ticălos dur în timpul interogatoriului, iar Ulansky va aştepta până când va fi creată tensiunea potrivită, apoi se va ridica în apărarea lui Quigg ca un cavaler rătăcitor.

— Cum vrei, mormăi Quigg.

Încerca să-şi păstreze calmul evitând contactul privirilor. Oricum, din unghiul lui avantajos, Ted Ulansky observă că, pentru prima dată, mâinile lui Quigg tremurau. Nu va mai dura mult.

— Sunt toate în fața ta, scuipă cuvintele Dockerty. Aceste rețete îmi spun că ştii cel puțin un escroc. În cel mai rău caz, eşti un nenorocit de distribuitor care face afaceri dând pastile copiilor. Acum, ori ne spui ce vrem să ştim – cine te-a plătit să arăți cu degetul spre David Shelton – ori voi avea grijă ca licența să-ți fie ridicată şi să vezi cum e mâncarea la închisoare. Ai înțeles?

Lui Quigg începură să-i tremure buzele. Cu colțul ochilor Dockerty îl văzu pe Ulansky dând din cap. Timpul pentru finală. Îşi încordă pieptul şi spuse printre dinții încleştați.

— Vreau un nume, Quigg, şi-l vreau acum. Dacă nu, te aşteaptă o celulă la Walpole. Şi crede-mă, un tip slab ca tine nu înseamnă nimic pentru băieții de acolo. După o săptămână fundul tău va fi atât de lărgit că vei face în pantaloni la fiecare pas.

Vocea îi era ca un tunet.

— Numele, Quigg, vreau numele.

— Destul!

Ulansky trânti cuvintele ca pe un bici. Fața pământie a lui Quigg se întoarse spre el. Investigatorul de la narcotice se băgă între ei ca un arbitru de lupte. Puse o mână pe pieptul lui Dockerty doar ca să-l țină de-o parte.

— John, calmează-te. Calmează-te odată. Acest temperament al tău ți-a făcut destule probleme cu Afacerile Interne, aşa că păstrează-ți cumpătul.

Se întoarse binevoitor spre Quigg, observând satisfăcut că începuse să revină culoarea în obrajii bărbatului.

— Marcus, vreau să te ajut. Chiar asta vreau, spuse el, asigurările lui simțindu-se în fiecare cuvânt. Dar trebuie să-ți dai seama la ce te împotriveşti. Stai aici punând în balanță cariera ta, libertatea şi sănătatea ta, împotriva unui nume. Doar un nume. E tot ce îți cere locotenentul. Ştiu că eşti înspăimântat de ceea ce se va întâmpla dacă ni-l spui dar gândeşte-te doar ce se va întâmpla cu tine dacă nu o faci. Cel puțin detectivul de aici îți poate oferi puțină speranță. Poate şi acel nume să-ți ofere asta?

Ulansky scrută fața omului. Văzu frică şi incertitudine, dar nu înfrângere, nu capitularea la care se aştepta până acum. Se uită la Dockerty şi scutură din cap.

— Vreau să vorbesc cu avocatul meu, spuse Quigg.

Dockerty se repezi de-a lungul camerei îl luă de guler şi îl ridică în picioare.

— Nu vei avea nimic până nu am nişte răspunsuri.

Fără tragere de inimă, îşi slăbi strânsoarea.

— Vom mai discuta, Quigg, spuse el. Vreau să te văd la închisoare. Încă n-ai terminat-o cu mine. Hai, ticălosule, să mergem.

Marcus Quigg simți durerea ca un cuțit din piept şi un moment crezu că totul se termină acum. Anevrismul din inimă se întindea. Dorise să le spună de la început că nu era un escroc. Dorise să le spună acum că rețetele ilegale fuseseră ceva, un pansament prin care încercase să-şi

păstreze afacerea care se ducea de râpă, şi sănătatea care se degrada şi nevasta, terifiat la gândul de a fi părăsit şi lăsat cu patru copii. A vrut să le spună, dar n-a putut. Oricum, ce diferență ar fi fost? Îşi puse întrebarea iar şi iar în timp ce Dockerty îi punea cătuşele şi îl conducea afară din magazin. Deci acest Shelton avea probleme din cauza a ceea ce făcuse el. Şi el avea probleme. Probleme mari. Acel balon din pieptul lui se întindea şi doctorița îi spusese că ar putea fi un an sau o lună sau... o oră. Spusese că nu se mai putea face nimic pentru el. Ar înțelege Dockerty? Ar înțelege că după o viață în care încercase să facă ceea ce era corect se alesese cu o nevastă frigidă, cu patru copii care trebuiau hrăniți şi cu un balon de sânge în piept care putea exploda oricând?

Quigg simți un nod în stomac şi un gust acid în gât. Dorea să le spună şi să meargă acasă în pat. Dar ştia ce s-ar întâmpla. Ştia că banii s-ar opri. Ştia că miile de dolari în plus promise când toată povestea se va sfârşi nu vor mai veni niciodată.

În timp ce era băgat în maşina de poliție, Marcus Quigg o blestemă în gând pe Margaret Armstrong şi mizeria în care-l băgase.

O cană de cafea, un duş împreună şi dintr-o dată seara se prefăcu într-o noapte de cristal. Făcuseră un foc din lemn de mesteacăn şi, întinşi pe canapea alternau conversația uşoară cu priviri prelungite la cerul de catifea.

— Mătase roşie, spuse David, mângâind halatul de mătase pe care îl împrumutase din dulapul lui Rosetti. Niciodată nu m-am gândit la mine ca la un tip în halat, dar cu siguranță mă simt bine.

Christine se ridică şi îşi legă halatul.

— David, vreau să ştii cât de mult a însemnat ziua asta pentru mine.

Ochii lui se îngustară.

— Ştii că n-am planificat asta, nu?

El aprobă. Văzu încordarea de pe fața ei şi ochii umezi.

— Dintr-o dată am simțit… un fel de egoism, chiar nemilos.

— Asta e o prostie.

— Nu, nu e. Am permis să se întâmple toate astea, ştiind că fiecare minut va avea un final.

— N-ai fost chiar singură, spuse el aspru.

— Nu, cred că nu…

Vocea ei se pierdu.

— David, spuse ea în final. Mă duc înapoi dimineață.

— Încă o zi.

Răspunsul lui veni atât de repede încât ambii ştiau că era deja în mintea lui. Christine scutură din cap.

— Nu cred că asta ar fi corect, pentru niciunul. Ştiu ce simți. Am simțit şi eu. Toată ziua. Mintea mea s-a jucat toată ziua cu fantezia despre ce aş fi vrut să se întâmple într-o realitate care ştiam că s-a dus. Dacă aş rămâne aici, chiar încă o zi, va face totul şi mai dureros când voi pleca. Ți-am provocat deja destulă durere.

— Nu vreau să pleci.

Se lupta cu adevărul celor spuse de ea. Ştia. Şi totuşi, nu era capabil să-şi oprească şirul vorbelor.

— Doar… încă nu e sigur. Ți-a spus Joey noaptea trecută. Vincent e undeva în Boston. Mă caută pe mine şi probabil şi pe tine. Dacă mergem înapoi trebuie să mergem direct la Dockerty. Şi ce-i vom spune? Încă nu putem merge înapoi. La naiba, Chris, nu trebuie să ne întoarcem niciodată. Putem să dispărem. Chiar acum. În această noapte. Putem merge în Canada sau… în Mexic. Vorbesc puțin spaniola. Poate că putem deschide o mică clinică undeva. Lucrăm împreună. Ce bine am putea face dacă ne întoarcem acum?

Îl sărută uşor.

— Nu va merge, David. Ştii asta la fel de bine ca mine. Frăția mea a făcut nişte lucruri teribile. Nu aş putea trăi cu mine dacă n-aş încerca să le opresc. Sper doar să găsesc o cale să fac aşa fără să rănesc toate acele asistente ca mine care credeau…

— La naiba, trebuie să existe o altă cale! izbucni David, apoi mormăi o scuză pentru ieşirea lui şi se aşează pe o pernă.

Avea dreptate. Partea rațională, logică din el înțelegea asta. Dacă situația era invers, ştia, ar fi spus acelaşi lucru. Dar în acest moment partea rațională, logică din el nu putea controla limba.

— Uite, spuse el, poate că există o altă cale. Poate că putem să mergem undeva în siguranță şi ai putea să trimiți informațiile pe care le ai lui Dockerty sau… sau doctoriței Armstrong. Sigur, asta e – doctorița Armstrong. E o prietenă şi m-a ajutat de când a început tot acest coşmar. Dacă există cineva care poate convinge autoritățile de existența Frăției, ea poate.

Neținând seama de el însuşi, ideea începu să prindă contur.

— Chris, femeia ar putea fi perfectă. Ai auzit cu urechile tale în acea noapte în Patru Sud. E absolut împotriva eutanasiei. Din tot ce ştim, dacă cineva cu statura doctoriței Armstrong ar fi împotriva lor, Frăția ar putea decide că e timpul să dizolve organizația cu totul. Am putea să-i scriem şi ea ar putea…

— David, te rog. Nu face asta.

— Nu, aşteaptă, ascultă-mă. Lasă-mă să termin. Charlotte Thomas a vrut să moară. Din câte putem spune, oricum murea. Poate mai trăia o zi mizerabilă sau câteva săptămâni agonizante, dar murea.

În interiorul lui, vocea mentală a lui David începu să-l implore să asculte duritatea a ceea ce spunea, presiunea pe care o punea asupra ei. Scuzele din voce trecu neobservată.

— Din ceea ce ştii despre femeie, crezi că ar fi vrut ca tu, ca noi, să ne năruim şansa de a fi împreună pentru că ai ajutat-o să săvârşească ceva ce pur şi simplu nu a avut tăria să facă singură? Doar o zi sau două să ne mai gândim la toate astea. E tot ce-ți cer. Vom găsi o altă cale sau vom merge înapoi şi vom înfrunta lucrurile împreună. Cel puțin hai să aşteptăm până vorbim cu Joey. Poate îl va găsi pe Vincent într-o închisoare.

Ea închise ochii şi îl strânse cât putu de tare. În tăcerea care urmă, scena pe care o descrisese David se contura în gândurile ei. Era un orăşel prăfuit cuibărit la poalele unui munte. Chiar vedea şi clinica lor, o clădire din cărămidă albă la capătul însorit al unei străzi. Putea simți căldura şi liniştea vieții lor. Simțea pacea pe care ar trăi-o devotându-se unui asemenea loc şi unui asemenea bărbat.

Christine strânse din buze şi aprobă.

— Bine. Încă o zi. Dar fără promisiuni.

— Fără promisiuni.

Simți doar o bucurie de moment pentru această victorie înainte să înțeleagă ceea ce ştiuse tot timpul, dacă nu puteau găsi o opțiune cu adevărat satisfăcătoare, niciodată n-ar lăsa-o să fugă.

Făcură dragoste într-o armonie desăvârşită, liniştită. Aproape o oră ochii, şi gurile, şi degetele lor se explorară unul pe celălalt. La final, când niciunul nu mai putea suporta o altă atingere fără să explodeze, el o penetră.

Marion Anderson Cooper era dur. Nu numai un polițist dur, deşi era şi asta. Era dur în felul în care numai un copil crescut pe străzile din Roxbury, cu un nume care suna feminin, putea fi. Duritatea lui fusese întărită de muşcăturile şobolanilor care se plimbau pe saltelele murdare pe care le împărțise cu cei doi frați şi fusese combinată cu moartea şi nămolul din Vietnam. Fusese testată iar şi iar de situațiile întâlnite ca unul din primii sergenți negri din departamentul Mica Italie din Boston – North End.

Dimineața devreme în 11 octombrie, Cooper trecea a doua oară pe străzile largi şi pustii. Din timp în timp oprea maşina să vadă luminile ei în fereastra unui magazin sau a unui restaurant, unde simțea că ceva e schimbat. De fiecare dată găsea sursa neliniştii – o reclamă nouă, o masă pusă altfel – şi pleca mai departe.

Fiat-ul roşu, parcat discret lângă un container pe una din aleile întunecate, nu fusese acolo când trecuse mai devreme.

Cooper blocă aleea cu maşina de patrulă, fixă farurile pe plăcuța de înmatriculare şi luă legătura cu dispecerul.

— Sunt Alpha 921, spuse el, cer verificarea unui Fiat roşu, înmatriculat în Massachusetts 353, Mike, Whiskey, Quebec. Vreo unitate de susținere disponibilă?

— Negativ, Alpha 921. Repetă numărul, te rog.

Cooper repetă numărul şi aşteptă. Maşina era fierbinte, simțea clar asta. De fapt, era surprins că nu erau mai multe automobile în prima noapte cu vreme decentă de mai mult de o săptămână. Dacă ar fi furată, ar fi copii, nu profesionişti. Dacă ar fi profesionişti, micul Fiat ar fi deja vopsit, cu numere noi şi în drum spre Springfield sau Fall River sau alt loc.

Întârzierea părea mai lungă decât de obicei. Cooper bătea nelinişitit în volan. Puse la loc telefonul şi păşi afară din maşină când radioul se trezi la viață.

— Alpha 921, am informații despre un Fiat sedan, din 1979, cu număr de înmatriculare Massachusetts 353, Mike, Whiskey, Quebec.

Vocea femeii, senzuală şi provocatoare, era cea pe care Cooper o recunoscu ca fiind a unei femei grase, mamă a cinci copii.

— Sunt Alpha 9, Gladys. Ce-ai găsit?

— Până acum e curată, nu a reclamat-o nimeni. Înregistrată de Joseph Rosetti, strada Damon, 21, apartamentul C.

— Alpha 9 terminat, spuse Cooper.

Când intră pe alee, desfăcu instinctiv clapa revolverului. Uşa de la şofer era deschisă. Cooper lumină cu lanterna scaunele, apoi podeaua. Nimic. Dintr-o dată se încordă. Parfumul sângelui, greu, amețitor, îi umplu nările. În spatele scaunelor, acoperit cu o pătură, era un corp. Inspiră adânc şi trase de-o parte pătura. În acel moment toată duritatea, toate luptele macabre din câmpurile de orez şi din junglă şi de pe străzile oraşului, nu ajutară la nimic. Marion Anderson Cooper se trase înapoi din maşină şi vomită pe asfalt.

Mâinile şi picioarele lui Joey erau legate. Fusese înjunghiat de zeci de ori înainte să moară. Aranjate pe pieptul lui se aflau una din urechi şi bucăți din trei degete. Ziarele de dimineață vor califica această moarte ca fiind „probabil o răzbunare între benzile de cartier”.

20 de mile către nordul oraşului, motivul real, o hartă schițată plină de sânge, obținută după o oră de tortură, stătea pe scaunul pasagerului din maşina lui Leonard Vincent.

Capitolul 21

Mişcându-se în linişte, Christine puse geamantanul în faţa uşii şi se întoarse în dormitor. Cu ochii roşii după o oră de plâns, se uită la David prin lumina pală a dimineţii. Dormea liniştit, cu părul venindu-i pe faţă. Cu o privire către scrisoarea fixată în oglinda dulapului, ieşi în vârful picioarelor din casă.

Dimineaţa era umedă şi rece. Respiraţia ei se ridica în aer. În depărtare, o manta groasă alburie acoperea oceanul atât de departe cât putea să vadă.

Văzând ca în vis lumea din jurul ei, luă cheile de la jeep, le puse într-un plic şi merse încet către maşina ei. Se aştepta să-i audă vocea în orice moment. Vederea lui, ştia, i-ar strica planul. Fără să se uite înapoi, se urcă la volanul Mustangului şi rulă până la drum fără să pornească motorul. La capătul curbei spre Rocky Point, un sfert de milă depărare de casă, opri şi puse plicul cu cheia între pietre. Verifică să fie sigură că David nu va avea probleme să-l observe, apoi o luă pe şoseaua bătută de vânt de lângă ocean, îndreptându-se în sud, spre Boston. Gândurile şi sentimentele din ea n-o lăsau să se concentreze. Nu observă maşina întunecată care trecu pe lângă ea în direcţia opusă, nici pe uriaşul fără trăsături din spatele volanului. Nu observă până când maşina apăru pe neaşteptate în oglinda retrovizoare, la câţiva yarzi în spatele ei.

Leonard Vincent manevra maşina foarte aproape de spatele micului Mustang. Furia momentană a Christinei că e atât de aproape în spatele ei se transformă în teroare când fu izbită. La început fu doar o atingere, apoi o izbitură. Dintr-o dată Vincent se dus în partea dreaptă şi începu să o forţeze să iasă de pe şosea. Mâinile Christinei se albiră pe volan în încercarea de a nu pierde controlul maşinii. Se uită în stânga în căutarea unei căi de scăpare şi instantaneu o trecură transpiraţii de gheaţă. La nici zece paşi era marginea

prăpastiei pe care stătuse cu 36 de ore înainte – o viață întreagă – şi se uitase prima oară către Rocky Point. Jos se întindea Atlanticul. Altă lovitură, mai puternică. Capul Christinei sări în dreapta. Fața maşinii lui Vincent era în dreptul uşii pasagerului. Dincolo de el un şanț mic, apoi un perete curbat de piatră. Mustangul vibră fără milă când roțile ieşiră de pe drum. Christine apăsă frâna la maxim. Mirosul de cauciuc ars umplu maşina.

Expresia lui Leonard Vincent era blândă, aproape împăcată, în timp ce o forța să se apropie tot mai tare de marginea prăpastiei. Rămăseseră mai puțin de cinci paşi când Christine dădu drumul frânei şi apăsă până la podea accelerația. Maşina sări înainte. Cu colțul ochiului văzu în spate cealaltă maşină. Apoi cele două maşini se izbiră. Într-o clipă ambele erau scăpate de sub control, învârtindu-se într-un dans al morții pe şosea.

Christine se lupta cu volanul din toate puterile, dar îi scăpă din mâini. Într-un moment se izbi de peretele de piatră. Capul îi zvâcni înainte, lovind parbrizul chiar deasupra urechii stângi. Sticla explodă şi lumea ei se întunecă. Nu auzi scrâşnetul metalului când cele două maşini se separară. Nu văzu teroarea din ochii larg deschişi ai lui Vincent când maşina lui se desprinse de a ei şi se prăbuşi în prăpastie izbindu-se de stânci şi de copaci până când dispăru în ceața deasă. Nu văzu propria maşină ricoşând pe peretele de piatră, învârtindu-se în cerc, apoi mergând spre prăpastie. Era inconştientă când roțile din față ale Mustangului trecură peste terasament. Maşina se opri. Apoi începu să alunece peste margine.

David simți singurătatea chiar înainte să se trezească complet. Deschise puțin ochii, apoi îi închise strâns, dorindu-şi ca ceea ce ştia că e adevărat să nu fie aşa. *Ea e în sufragerie, stând în linişte, uitându-se la ocean. Un dolar că e în sufragerie.* Îşi ținu răsuflarea. Liniştea din casă era mai mult decât absența sunetelor. Era ca un gol, ca neantul. Nu

exista nici o mişcare a aerului, nici o urmă de energie, nu exista viață. *S-a dus la plimbare,* se gândi el disperat. *O scurtă plimbare de dimineață.* Se rostogoli către fereastră, clipind din ochi datorită strălucirii soarelui. Cerul era acoperit de nori, acel gen de nori care dispărea miraculos până la mijlocul zilei, deschizându-se ca o cortină peste noua zi. *O plimbare de dimineață, asta-i tot.* Se ridică într-un cot şi cercetă camera. Descoperirea că hainele ei nu mai erau veni doar un moment înainte să vadă biletul prins de oglindă. Era ca o scenă dintr-un film de categoria B, doar că acum era real. Tristețea se abătu peste el. „Rahat" fu primul cuvânt al zilei. Apoi al doilea şi al treilea. Se ridică din pat şi trecu nepăsător pe lângă dulap spre baie. Folosi toaleta, apoi se spălă, apoi se bărbieri. Se târî până în bucătărie şi puse apa pentru cafea. Glezna era umflată şi-l încetinea, dar aproape că nu-l mai durea. Asistenta lui îşi făcuse bine treaba. Făcu ordine în sufragerie şi aşteptă să fiarbă apa.

Cu o urmă de speranță cercetă şoseaua. Mustangul dispăruse. Christine dispăruse. Mexicul şi orice speranță la o viață nouă, împreună, dispăruse. Parcă în ceață, se întoarse în dormitor.

Numele său era scris în centrul plicului alb. Îşi privea mâinile cum îl desfăceau. Alt bilet. Al doilea în mai puțin de o săptămână. Totuşi, de data asta simțea tristețe în fiecare cuvânt – şi când fusese scris şi acum când îl citea.

„Dragă David,

Nu am putut să-mi încerc şansa să stau până te trezeşti şi să mă convingi să nu fac asta. Am încercat toată noaptea să mă conving că există o altă cale. Doamne, cum am încercat. Totuşi, în final, singurul lucru la care m-am putut gândi a fost câtă durere şi tristețe ți-am provocat. Totul e o nebunie. Ceva ce părea atât de bun, de corect. Şi acum… Merg să-l văd pe locotenentul Dockerty şi să-i spun totul despre moartea Charlottei. Dar mai întâi, am de gând să mă întâlnesc cu doctorița Armstrong. Ceea ce ai spus aseară are sens. Ştiu că

ea mă poate ajuta. În ciuda a ceea ce s-a întâmplat, în inima mea ştiu că multe dintre noi îşi urmează doar principiile în care cred. Cu noroc, doctorița Armstrong va rezolva problema fără să dezvălui prea mult. Am trei nume pe care să i le dau, nişte numere de telefon şi nişte reviste de la Fundația Clinton. Nu e mult, dar e un început. Poate găsim o cale să nu dezvăluim secretul. Apoi e problema cu responsabilitatea angajării ucigaşului lui Ben. O să fac tot ce pot să aflu ceva fără implicarea poliției. Şi, în final, eşti tu, un bărbat special, magic. Într-un timp aşa de scurt ai atins locuri din mine care nici nu ştiam că există. Pentru asta şi pentru mult mai mult îți sunt datoare. Îți datorez o viață în care să nu trebuiască să fugi, să te uiți încontinuu peste umărul meu. Îți datorez şansa de a-ți îndeplini visele pentru care ai muncit atât de mult şi ai îndurat atâtea. Dacă circumstanțele ar fi fost diferite, scumpul, dragul meu David – în orice fel diferite – aş fi riscat. Aş fi mers oriunde am fi decis amândoi. Cred că ai fi câştigat pariul. Dar circumstanțele nu sunt diferite. Sunt aşa cum sunt. Nu-ți face griji pentru mine. Voi merge direct la Dockerty după ce mă întâlnesc cu doctorița Armstrong. Ai grijă de tine. Te rog să înțelegi, să fii puternic şi mai presus de toate să mă ierți că ți-am pricinuit atâta durere.

Cu dragoste,

Christine.

P.S. Cheile de la jeep vor fi la sfârşitul curbei către Rocky Point. Sunt într-un plic ca acesta.”

Jeepul. David râse. De la început era clar că jeepul nu putea merge ca Mustangul ei. Era clar hotărâtă să nu fie descurajată de cineva. Bine, nici el nu putea fi descurajat. Nu putea schimba situația, aşa că îşi va schimba aşteptările. La orice va fi nevoită să facă față, el va fi alături, atâta timp cât ea îl va dori acolo.

David se îmbrăcă, jucându-se în minte cu situațiile pe care ei doi vor trebui să le înfrunte în săptămânile care vor veni.

Observă puloverul pe care îl purtase când venise la Rocky Point. Christine îl pusese, împachetat îngrijit, pe un scaun de lângă birou. David rânji. Poate ar trebui să i-l dea înapoi lui Joey ca o contribuție la garderoba următorului bărbat pescuit din râul Charles. Când îl ridică, revolverul lui Rosetti căzu. David uitase complet de el. Îl ridică într-o mână şi simți tensiunea care apărea când mânuia arme de orice fel.

Încercă să-şi amintească când spusese Christine că va mai suna Joey. Noaptea trecută? În această dimineață? Reflectă un moment apoi se duse la telefon. Numărul lui Rosetti din Boston era scris pe o hârtie lipită de receptor. Vocea de femeie care-i răspunse părea mai bătrână ca a lui Terry.

— Alo, e locuința Rosetti?

— Da. Ce doriți?

— Aş putea vorbi cu domnul sau cu doamna Rosetti?

Un timp se lăsă tăcerea la celălalt capăt al firului.

— Cine sunteți, vă rog? întrebă femeia în final.

Vocea îi era ca de gheață. David începu să se mişte nervos de pe un picior pe altul.

— Numele meu e David Shelton. Sunt un prieten al lui Joey şi al lui Terry şi stau…

— Ştiu cine eşti doctore Shelton, spuse femeia plat.

Din nou tăcere.

David simți un nod deranjant în stomac.

— Sunt doamna D'Ambrosio. Mama lui Terry. Ea nu poate veni la telefon. Medicul i-a dat un medicament şi…

Dintr-o dată, femeia începu să plângă.

— Joey e mort… ucis, suspină.

David sări de pe canapea şi se holbă fără să vadă nimic de-a lungul camerei.

— Terry nu a fost în stare să vorbească cu poliția, dar a vorbit cu mine şi a spus că din cauză că Joey te-a ajutat pe tine acum e mort.

Era complet distrusă, orice pretext de a fi supărată pe el dispăruse în durere.

— Dar… e imposibil, mormăi el, cu mintea lucrând.

Fusese Leonard Vincent. Trebuie să fi fost el. Îşi apăsă ochii, încercând să oprească senzația de răsucire. Prima dată Ben, acum Joey… iar Christine era undeva acolo.

— Când s-a întâmplat?

Vocea lui era fără viață.

— Azi dimineață devreme. L-au găsit în maşină, legat şi tăiat şi… Doctore Shelton, nu vreau să mai vorbesc cu tine. Înmormântarea lui Joey e marți. Poți vorbi cu fiica mea după aceea.

— Aşteptați…

Femeia a închis. David a stat nemişcat câteva minute, uitându-se la receptor. Apoi a înşfăcat puloverul, revolverul, şi cârjele şi a ieşit în grabă din casă. Cu o ultimă speranță, a verificat jeepul. Nicio cheie. A aruncat arma pe scaun şi a luat-o pe drum. Până când s-a întors trecuse cam o jumătate de oră. Era ud de transpirație şi respira greu. Încheieturile, forțate de cârje scârțâiră când se trânti în spatele volanului. Apoi se opri.

— Calmează-te, vorbi singur. E bine. E în regulă.

Porni motorul. *Probabil e în biroul doctoriței Armstrong chiar acum, sau poate chiar la Dockerty. Tot ce ai de făcut e să te calmezi şi să ajungi întreg la Boston.*

Se uită la revolver şi se gândi la sfatul lui Rosetti. Cum îi spusese? *Fă-o tu dacă ajungi numai să te gândeşti că ar putea să o facă altul?* Ceva de felul acesta.

David se cutremură, apoi luă pistolul în mână. Murise Joey pentru că nu avusese arma la el când avea nevoie de ea? Posibilitatea scurse din David toată tăria care-i mai rămăsese. Tot ce îi mai rămăsese era furia. Furia şi o ură mistuitoare. Îl va găsi pe Vincent sau pe oricine îl omorâse pe Joey. Îl va găsi şi îl va omorî sau va muri încercând. Îşi prinse o mână cu cealaltă şi apăsă până duru. În final dădu cu spatele şi porni spre şosea.

Îngrijorarea pentru Christine îi diminuă furia şi îl făcu să se grăbească. Încercă să accelereze, dar carburatorul, plin de praf şi nisip, se înecă. Se gândi că darul perfect de mulțumire

pentru Joey ar fi putut fi vopsirea şi repararea jeepului. Ar fi putut fi.

David dădu din cap neajutorat, apoi se uită la ceasul pe care i-l dăduse Joey. Era nouă. Deasupra, norii se împrăştiau lăsând să se ivească semnele soarelui de toamnă. Se forță să-şi revină şi reporni motorul. Până când ajunse la drumul de la ocean reuşi să regleze ritmul în care frâna şi accelera.

Gândurile i se întoarseră la Christine. Poate ar trebui să sune la poliție. Dacă nu fusese foarte bună la start poate că o puteau reține destul cât să ajungă şi el. Dar unde – poliția statală? Se va supăra dacă-i va implica înainte să fie pregătită? Răsuci ideea în minte. Se decise să se oprească la prima cabină telefonică când văzu în față luminile şi bariera datorate unui blocaj rutier. Un camion din fața lui se întorcea, şoferul înjurând obscen. David se aplecă în afara jeepului şi îl strigă.

— Hei, ce se întâmplă acolo?

— Ce?

Şoferul opri oblic camionul nevoit să facă mai multe manevre ca să poată întoarce.

— În față, ce se întâmplă? încercă David din nou, de această dată strigând.

— Accident. Unul urât, naiba să-l ia.

Tonul bătrânului nu lăsa niciun dubiu că lua incidentul personal.

— Două maşini ieşite de pe drum. Una tocmai au scos-o. Una vine de pe fundul prăpastiei. Încă 15, 20 de minute, aşa au spus. Probabil va fi o oră.

Neliniştea începu să-i crească în timp ce se străduia să vadă dincolo de camion.

— Ai văzut vreuna din maşinile implicate? întrebă el prea încet.

— Ce?

David mormăi.

— Maşinile, țipă el. Ai văzut vreuna… Nu contează. Aş putea să trec, te rog?

— Sigur, dar n-ai unde să te duci. Şi nu e nevoie de tine acolo.

Dintr-o dată, parcă auzi întrebarea lui David.

— Maşinile, ai spus? Dacă am văzut maşinile?

Total exasperat, David aprobă.

— Numai pe cea mică albastră, strigă bărbatul. Zdrobită.

Mâinile lui David încremeniră pe volan. Îl cuprinse o teroare adâncă. Închise ochii în timp ce bărbatul se străduia să întoarcă camionul. În acel moment o imagine fotografică a altui accident îi apăru în minte. Ploaia, luminile, feţele lui Becky şi Ginny, chiar şi ţipetele lor. Dorea să deschidă ochii şi să sfârşească oroarea, dar ştia că atunci când o va face un alt coşmar îl va aştepta. Era sigur că maşina albastră pe care o văzuse omul era a Christinei.

— Domnule, drumul e închis. Mi-e teamă că va trebui să vă întoarceţi.

David se suci către voce. Era un poliţist înalt şi slab cu o faţă de licean care îl făcea să arate uşor ridicol în uniforma albastră. Înainte ca David să răspundă, privirea i se fixă dincolo de locul unde fusese camionul, spre maşinile de poliţie, camioanele de remorcare şi ambulanţe. În mijlocul lor, pe cauciucurile dezumflate era Mustangul zdrobit al Christinei.

— Domnule? În vocea tânărului poliţist se simţea îngrijorarea.

— Eu… o cunosc pe femeia care conducea acea maşină, spuse el cu o voce pierdută. Era… prietena mea.

— Domnule, vă simţiţi bine?

Când David nu răspunse, poliţistul strigă:

— Gus, trimite unul din paramedici aici. Cred că tipul ăsta e gata să leşine.

Deschise uşa jeepului. Când o făcu, David o luă pe lângă el şi începu o alergare şchiopătată spre maşină, uitând de rafalele de durere din gleznă. Pe ultimii metri se împiedică şi se lovi de uşa maşinii. Suspinând, îşi întinse mâinile pe capotă şi se ţinu de ea. Maşina era goală. Parbrizul era spart,

iar motorul era împins în spate, aproape până la scaun. O urmă urâtă de sânge se vedea pe tapițeria albastră a scaunului.

— Naiba să-l ia, spuse el încet. Naiba să-l ia… Naiba să-l ia.

Mai tare şi mai tare până când striga. Câțiva bărbați se repezeau spre el exact când polițistul îi prindea brațele.

— Domnule, vă rog, calmați-vă, spuse el mai mult ca o rugăminte decât ca un ordin.

Îl duse pe David la marginea drumului şi îl ajută să se sprijine de trunchiul unui mesteacăn. După un minut, David reuşi să vorbească.

— Unde… unde e corpul ei? se bâlbâi el.

— Ce?

— Corpul ei, la naiba, strigă el. Unde l-au dus?

Tânărul oftă uşurat.

— Domnule, nu e niciun corp. Niciun mort, vreau să spun. Oricum nu în maşina aceasta.

David se lăsă într-un genunchi şi se holbă la el.

— Trecătorii au găsit-o pe femeie rătăcind pe stradă, explică polițistul. Destul de lovită, cu o tăietură urâtă sau două şi probabil un braț rupt, dar nimic aproape de moarte, Acum, puteți să vă calmați şi să-mi spuneți cine sunteți?

Ca să ajungă la spitalul Kensington Community, aflat la douăzeci de minute după spusele polițistului, îi luă treizeci şi cinci de minute cu jeepul. David mai stătuse puțin la locul accidentului, aflând tot ceea ce putea. Supraviețuirea Christinei fusese miraculoasă. Un cuplu dăduse peste ea, însângerată şi incoerentă, rătăcind pe stradă. Mai târziu, echipa de salvare a găsit Mustangul răsturnat şi proptit într-un copac la 50 de picioare în josul pantei stâncoase şi la aproape o jumătate de milă distanță de locul unde fusese găsită ea.

David rămăsese suficient de mult timp ca să vadă cum cadavrul mutilat al lui Leonard Vincent fusese scos din maşina lui şi transferat în ambulanță. Plecă în timpul

agitației care urmă descoperirii în rămășițele mașinii a unui revolver cu amortizor şi a unei mari varietăți de cuțite.

Pe drumul către spital simți cum îi creşte iar ura – ură care acum nu mai era direcționată spre Leonard Vincent ci spre cei care îl angajaseră.

Spitalul era destul de nou şi foarte mic, 50 de paturi sau mai puțin, ghici David. Se opri după ce intră pe uşile principale, încercând să descopere vreo senzație în acel loc. Holul era pustiu, exceptând o voluntară în spatele unui birou, care-şi aranja conținutul genții. În partea dreaptă a ei, pe o tablă, erau scrise vreo 25 de nume ale medicilor din spital. Lângă fiecare nume era un beculeț pe care medicul putea să-l aprindă când era în spital. Doar un bec era aprins. Nimeni nu putea acuza spitalul că ar avea exces de personal, gândi el sardonic. Aripa de urgențe era marcată cu culoarea neagră, deasupra unor uşi automate. În timp ce acestea se închiseră în spatele lui, voluntarul întrebă:

— Pot să vă ajut, domnule?

Scutură din cap fără să se deranjeze să se uite înapoi. Medicul de serviciu, o indiancă cu ochii închişi la culoare, obosiți îl întâlni la jumătatea culoarului. Purta un halat de spital şi un ecuson de identificare pe care scria Dr. T Ranganathan.

— Scuzați-mă, spuse David nervos, numele meu e David Shelton. Sunt chirurg la Boston Doctors. O prietenă de-a mea, Christine Beall, a fost adusă aici cu puțin timp în urmă.

— Da, accidentul de automobil, spuse ea. Am văzut-o puțin înainte să vină Dr. St. Onge şi… să preia cazul. A avut o încheietură fracturată şi posibil câteva coaste rupte în partea dreaptă. Şi două răni în cap. Oricum, în momentul în care Dr. St. Onge m-a îndepărtat nu părea că e vreun pericol imediat. O găseşti acolo.

Arătă spre una din camere. Pe lângă St. Onge mai erau trei persoane în camera Christinei, o infirmieră, un tehnician de laborator şi o asistentă. David îi ignoră pe toți şi alergă la masa de examinare.

— Dr. St. Onge, sunt David Shelton, spuse el uitându-se doar la Christine.

Stătea întinsă pe o parte, cu pansamente sterile pe cap. O mare parte a părului fusese rasă deasupra urechii stângi. Pansamentele înconjurau o rană urâtă care era pregătită să fie cusută.

— David?

Vocea Christinei era ca scâncetul unui copil pierdut. Îngenunche lângă masă la o distanță suficientă de câmpul steril.

— Da, iubito, eu sunt.

Asigurarea care răzbătea din vocea lui era contrazisă de furia şi tristețea din el.

— Eşti bine. Nişte lovituri, dar eşti bine.

— Suntem o pereche, nu? spuse ea încet.

Cele câteva cuvinte fuseseră singurele pe care le putea spune.

— Şi cine naiba eşti tu?

Era evident că St. Onge nu era satisfăcut cu intruziunea lui David. Era un bărbat greoi, cu mâini groase. Tenul lui era încă bronzat, iar hainele erau făcute la comandă. David bănui că avea vreo 50 de ani.

— Oh, îmi cer scuze, spuse el, dându-se un pas în spate. Numele meu este Shelton, David Shelton. Sunt chirurg la Boston Doctors. Christine este o… prietenă apropiată.

— În acest moment e pacienta mea, mârâi St. Onge. Sunt sigur că nu-ți place prea mult ca cineva să se bage în munca ta. Chiar dacă e un coleg chirurg.

David îşi înghiți cuvintele pe care dorea cu adevărat să le spună, se dădu în spate încă un pas şi mormăi:

— Îmi pare rău. Puteți să-mi spuneți cum este?

St. Onge scotoci printr-un set de instrumente, găsi un ac şi se întoarse la cusătură.

— A avut o altă tăietură pe care deja am cusut-o, deasupra acesteia. Are un braț rupt pe care Stan Keyes va trebui probabil să îl rezolve în sala de operație. Asta presupunând că

nu se răstoarnă şi se îneacă în acea regată stupidă la care participă azi.

David oftă.

— E singurul ortoped disponibil?

— Mda. Dar nu-ți face griji. Din fericire, e un chirurg ortoped cu mult mai bun decât e marinar.

St. Onge chicoti.

— Brațul va rezista până se întoarce.

David îşi îndreptă atenția către setul de raze pus pe perete şi studie pozele făcute pieptului, abdomenului, coastelor, brațelor şi craniului. Fractura din braț era urâtă, cu fragmente multiple, dar din fericire nu implica încheieturile. Funcția mâinii nu va fi afectată. Se gândi la personalul ortopedic superb de la Boston Doctors şi începu să se întrebe dacă ar fi posibil un transfer rapid.

St. Onge termină cusătura tăieturii în timp ce David punea filmele craniului Christinei la loc. Bărbatul îşi scoase mânuşile şi le lăsă să cadă pe podea.

— Foloseşte una din hârtiile standard pentru lovituri la cap, Tammy, spuse el. Keyes va dori probabil să o transfere oricum la el când se va ocupa de braț. Vreo întrebare, doctore…

— Shelton, spuse David cu un ton înghețat, trecând pe lângă el şi îngenunchind lângă Christine.

Pansamentele sterile fuseseră înlăturate şi David putea aprecia pentru prima dată extinderea loviturii. În ciuda câtorva încercări de a o curăța, urme de sânge uscat rămăseseră pe față şi pe gât. Aproape întreaga parte stângă a capului fusese rasă, expunând două tăieturi. Bucăți mici de sticlă străluceau în părul care-i mai rămăsese. Buza de sus era umflată şi avea culoarea prunei.

— Christine, spuse el încet. Cum s-a petrecut accidentul?

— Oh, David…

Vorbele erau agonizante, suspine fără lacrimi.

David îşi puse mâinile în şolduri.

— Dr. St. Onge, a văzut vreun radiolog filmele astea?

Se ridică cu încetineală deliberată şi se întoarse.

— Nu, de ce? Radiologul e liber o zi. Poate fi sunat dacă e necesar, dar nu văd niciun motiv să-l sun pentru constatări atât de evidente ca…

— Scuzați-mă, domnişoară, îl întrerupse David, puteți să-mi dați un otoscop, vă rog. Şi, din moment ce tot sunteți acolo, un oftalmoscop.

Femeia avea o expresie amuzată pe față când îi întinse instrumentele. St. Onge rămăsese fără cuvinte. David introduse vârful otoscopului în urechea stângă a Christinei. În acel moment lui St. Onge îi reveni graiul.

— Aşteaptă un minut nenorocit. Acea femeie e încă pacienta mea şi dacă…

— Nu! Scuipă David cuvântul. Tu să aştepți un nenorocit de minut. Femeia asta va fi transferată la Boston.

— De ce naiba te-ai enervat? St. Onge se înroşise. Te voi duce în fața comisiei medicale pentru asta.

— Fă-o, te rog, imploră David.

Controlul pe care îl menținuse cu greu dispăru complet.

— Şi din moment ce vom fi acolo, te vom întreba de ce eşti aşa de arogant încât să nu-l suni pe radiolog să se uite la filmele astea. Te vom întreba de ce nu ai văzut fractura bazală a craniului din două din filmele astea. Te vom mai întreba de ce nu ai văzut sângele din urechea stângă, cauzat de fractură. Bine?

Tăcerea din cameră era dureroasă. Îşi coborî vocea şi se întoarse către asistente.

— Poate una dintre voi să cheme o ambulanță pentru noi, vă rog?

Asistenta numită Tammy ezită, apoi cu o sclipire în ochi spuse:

— Da, doctore, şi ieşi.

Lui St. Onge nu-i venea să creadă. David se întoarse către asistenta care rămăsese.

— Am nevoie de câteva medicamente şi nişte echipament pentru călătorie. Le voi trimite înapoi cu ambulanța. Între timp poți să pui o perfuzie, te rog?

— N-o să scapi, Shelton. St. Onge şuieră fiecare cuvânt, apoi se întoarse.

David folosi telefonul asistentelor pentru a o suna pe doctorița Armstrong. În timp ce forma numărul auzi chicoteli ale personalului din camera Christinei.

— David, am fost bolnavă de grijă din cauza ta, spuse doctorița Armstrong. Ce se întâmplă? Eşti în regulă?

— Sunt bine. Dar Christine Beall nu e. V-o amintiți? O asistentă din Patru Sud.

— Cred… da, bine-nțeles. O fată drăguță. Ce s-a întâmplat?

— A avut un accident. Auto. Suntem la spitalul Kensington Community. Am putea să ne întâlnim acolo şi să aveți grijă de ea? Are un braț fracturat, o fractură a craniului şi nişte coaste rupte, aşa că probabil va trebui să coordonați trei rânduri de medici. Veți face asta?

— Sigur că o voi face. Eşti sigur că poate suporta călătoria?

— Destul de sigur ca să încerc. Merită orice risc ca să o scot de aici. În special dacă dumneavoastră mă aşteptați acolo. Am o mulțime de lucruri să vă spun, dar toate pot aştepta până când veți avea grijă de Christine. Vom fi acolo cam într-o oră.

— Totul va fi bine, spuse încet Dr. Armstrong. Vă voi aştepta.

Capitolul 22

La instrucțiunile lui David ambulanța merse constant cu 50 de mile pe oră. Fără lumini, fără sirenă. Drumul de 55 de minute păru interminabil, dar puținul timp pe care l-ar fi putut câştiga nu merita riscul unui accident. În timpul călătoriei Christine îşi pierdu cunoştința de mai multe ori. David, aşezat în partea dreaptă, îi verifica sistematic pulsul, respirația, presiunea sângelui şi mărimea pupilelor, căutând schimbări care ar putea semnala o creştere rapidă a presiunii în creier. Orice creştere semnificativă, atât a sângelui cât şi a umflăturii, şi ar avea numai câteva minute să acționeze înainte ca stricăciunile să fie permanente.

Tensiunea din el îl sufoca. Acționase decisiv când avusese de-a face cu St. Onge, dar oare se grăbise? Gândul îl înspăimânta. Orice criză în ambulanța în mişcare ar fi mult mai dificilă decât într-un spital.

Se pregătise ani de zile pentru a fi capabil să ia o astfel de decizie, genul de decizie pe care o luase de multe ori fără ezitare de-a lungul anilor. Dar acum era altă situație.

— Christine?

Îi scutură mâna. Niciun răspuns.

— Să verificăm din nou echipamentul, îi spuse paramedicului.

Ieşit din raza privirii lui David, bărbatul, un fost luptător în Vietnam, scutură capul cu exasperare. Era prima dată în viața lui când transporta instrumente pentru făcut găuri în cap, dar era a treia oară când David îi cerea să verifice. Deşi nu era nicio şansă să îl audă Christine, David se întoarse cu spatele şi şopti lista de instrumente şi medicamente. Paramedicul ridica fiecare obiect sau semnala din cap că ştie exact despre ce e vorba. Scalpel, anestezic, laringoscop, tuburi, pungă de respirație, adrenalină, sondă, cortizon, ac intracardiac – se pregăteau pentru ce era mai rău. Fiindu-i frică să-şi ia ochii de la Christine, David începu să întrebe pe

unde se află, de când erau la 15 mile de spital, fără ca măcar să încerce să înțeleagă informația.

— Pulsul 110 şi clar, respirația 20, tensiunea 160/60, pupilele, patru milimetri, egale şi reactive.

Vorbele deveniseră o litanie, la fiecare două minute. Făcându-se de folos, paramedicul le repeta şi apoi le scria. Nu era nicio legătură între cei doi bărbați. Nicio comunicare, de fapt, alta decât numere, la fiecare două minute. Puls… respirație… tensiune… pupile.

Când intrară în periferia Bostonului tensiunea crescu. David, mişcându-se continuu, verifica, reverifica, de jur împrejurul Christinei. Paramedicul, nervos şi el din cauza asta, atingea instrumentele. Şoferul, un tânăr cu părul castaniu, mormăi câteva cuvinte într-un radio şi se jucă cu butoanele de control ale luminii şi sirenei. Erau destul de aproape acum. Orice semn de problemă şi ar putea ajunge în viteză, indiferent ce ar spune medicul.

Dintr-o dată, călătoria se termină. Ambulanța întoarse şi se opri în fața platformei de primiri. Uşile se deschiseră. O asistentă dădu buzna în ambulanță şi, cu o privire către Christine, se îndreptă direct spre perfuzie. Chiar în spatele ei, un infirmier prinse de o parte a tărgii. O aprobare rapidă din cap a paramedicului şi duşi au fost, cu asistenta care ținea perfuzia alergând după ei.

David dădu să îi urmeze, apoi se cufundă înapoi în scaun. O văzuse pe Margaret Armstrong în timp ce se întâlnea cu echipa la jumătatea drumului către platforma de ciment şi începea examinarea încă înainte să intre. Halatul alb, descheiat, flutura în urma ei ca o capă a unei regine. Fiecare mişcare, fiecare expresie dovedea control şi competență. Reuşiseră. Erau acasă. Decizia să se mişte, chiar dacă în grabă, fusese bună.

În timp ce se liniştea, David începu să tremure. Îşi făcu drum de-a lungul ariei aglomerate de primiri şi triere, îndreptându-se direct spre aripa de traume. Real sau

imaginar, simțea că toată lumea se holbează la el. Phoenix ridicându-se din cenuşă, Lazăr din mormânt.

Oprindu-se în fața camerei 12, aruncă o privire înăuntru. Camera era goală. Tremură la amintirea cuțitului lui Leonard Vincent pe gâtul lui. Apoi se gândi la Rosetti. Imediat ce Christine va fi în afara oricărui pericol şi va vorbi cu Dr. Armstrong se va duce să o vadă pe Terry.

În timp ce David se apropie de Trauma 1, apăru Armstrong şi îl băgă înăuntru. Christine era trează. Printr-o mare de halate albe, rezidenți, tehnicieni şi asistente, ochii ei se fixară adânc în ai lui. Un moment, tot ce putu vedea el era durerea. Apoi, când se apropie, văzu sclipirea, lucirea puterii. Buzele ei fără culoare se întinseră când încercă să zâmbească.

— Am făcut-o, şopti ea.

David aprobă.

— Nu mai trebuie să-mi faci găuri în cap.

Ochii lui David se căscară.

— Ai fost trează în timpul călătoriei?

— Destul de trează, reuşi să spună. Eu... sunt bucuroasă că suntem aici.

Ochii ei se închiseră. Un rezident slab intră şi o pregăti pentru o perfuzie intravenoasă. Când bărbatul introduse acul, David făcu o grimasă şi se întoarse. Se trezi față în față cu Margaret Armstrong, care stătea câțiva paşi în spate, privind în linişte.

— David sunt atât de uşurată să văd că sunteți în regulă, spuse ea. Poveştile care au urmat scurtei tale vizite aici în acea noapte, au fost cam înspăimântătoare.

— Sunt nişte probleme în acest spital, de fapt în multe spitale. Am o treabă importantă de vorbit cu dumneavoastră, Dr. Armstrong, spuse David.

Se uită peste umăr la rezident, care introducea calm un cateter în pielea din pieptul Christinei.

— Şi Christine?

— Bine, spuse Dr. Armstrong conducându-l afară din cameră. O voi examina mai atent imediat ce mulțimea de

acolo termină. Impresia mea inițială nu a adăugat multe la ceea ce mi-ai spus. E clar că are o fractură craniană, dar până acum pare stabilă neurologic. Am un neurochirurg şi un ortoped pregătiți, dar cred că mai aşteptăm până o văd mai bine. Ivan Rudnick este neurochirurgul. Îl cunoşti?

David aprobă din cap. Rudnick era cel mai bun din spital, dacă nu din oraş.

— Ivan o va vedea şi îi va face un tomograf cât mai repede posibil. Dacă nu e nicio dovadă a unei sângerări active, vom aştepta şi vom spera.

— Dar lovitura din piept? întrebă David.

— Din câte pot să-mi dau seama nu e nicio problemă. EKG-ul nu arată răni cardiace. Examinarea mea extinsă va aduce siguranță.

— Dr. Armstrong, vă sunt atât de recunoscător că vă ocupați de asta.

— Prostii, spuse ea. Nu pot să-ți spun cât de flatată – şi mulțumită – mă simt că ai apelat la mine. Apropos, adăugă ea, mai e o mică problemă.

— Ce?

Ochii lui David se îngustară.

— Nu ceva semnificativ David, dar la terapie intensivă nu sunt paturi libere. Niciunul. Verificăm acum un pacient care a avut o operație, dar starea lui e foarte instabilă şi nu cred că vom putea să-l mutăm. Am decis că va fi bine dacă o ducem într-un salon. Este o cameră privată disponibilă în Patru Sud. Ştiu că fetele de acolo îi vor acorda aceeaşi atenție ca oriunde altundeva, inclusiv la terapie intensivă. Va fi dusă acolo cât mai repede posibil.

— Sună bine, spuse David. Dacă asistentele nu se supără, voi rămâne în preajmă şi pot să ajut la monitorizarea ei. Asta după ce noi doi vom avea discuția despre care v-am spus.

— Da, spuse Dr. Armstrong distantă.

— Bine, mergeți şi terminați-vă treaba. Voi aştepta în camera doctorilor până veți fi gata să vorbim. Şi, în ce cameră va fi?

— Scuză-mă?

— Camera. În ce cameră va fi?

— Oh, da, stai să văd. E 412. Patru Sud, 412.

Cardiologa zâmbi, apoi dispăru în Trauma 1.

412! David înghiți în sec. Camera Charlottei Thomas! Prima treaptă din scara însângerată care dusese la o nebunie după alta. Se luptă cu superstițiile şi încercă să se concentreze pe ironie. Camera 412 ar putea servi ca primul post de comandă în lupta cu Frăția Asistentelor Vieții. Exercițiul merse destul de bine, cel puțin cât să-l oprească să alerge după Dr. Armstrong să-i solicite schimbarea camerei.

Trecu prin aria de triere către camera doctorilor şi luă un exemplar din revista Medical Economics. Articolul principal era intitulat „Zece Refugii Fiscale pe care s-ar putea ca nici contabilul tău să nu le cunoască". Înainte să reuşească să citească despre refugiul numărul unu, David adormi. O oră mai târziu, telefonul de la capul lui îl trezi dintr-o serie de vise înspăimântătoare – stopul cardiac al Charlottei şi evenimentele bizare care urmară, jucat din nou cu personajele schimbându-se între ele, cu excepția Christinei care murea iar şi iar într-un fel mai înspăimântător decât altul.

Hainele îi erau umede de transpirație şi senzația că avea nisip în gură îl făcea să-i fie dificil să vorbească.

— Camera de gardă. Sunt Shelton, spuse apăsat.

— David? Sunt Margaret Armstrong. Te-am trezit?

— Nu, adică da. Vreau să spun…

— Bine, i-o tăie ea, Christine a noastră e în siguranță în camera ei. Nu am nimic nou de adăugat la ceea ce ştii deja. Cred că va fi bine.

— Minunat.

— Da… aşa e. Ai spus că vrei să vorbeşti cu mine?

— Oh, da, sigur că vreau. Dacă dumneavoastră..

— Acum e un moment excelent, îl întrerupse ea din nou. Sunt în biroul meu, nu în cel din turnul cu birouri, în cel din Doi Nord.

— Ştiu unde e, spuse David, în sfârşit treaz de-a binelea. Voi fi acolo în cinci minute.

Laboratorul de exerciții cardiace se dublase de când Margaret Armstrong avea biroul acolo. David ciocăni odată la uşa pe care scria TESTE DE STRES ŞI EXERCIȚII, apoi intră. Camera de aşteptare, mică şi confortabilă era goală. Ezită, apoi strigă:

— Dr. Armstrong? Sunt eu, David.

— David, intră.

Armstrong apăru la uşă.

— Fac nişte cafea.

Când trecu pe lângă ea, David simți miros de lichior. Instinctiv se uită la ceas. Nu era încă ora unu. Îi trecură prin cap o grămadă de explicații de ce şeful cardiologiei ar putea să bea în aceste circumstanțe şi mai ales la aşa o oră. Niciuna nu era total acceptabilă. Totuşi, femeia părea că-şi păstrează controlul. Cel puțin pentru un moment îşi forță mintea să se concentreze.

Laboratorul era spațios şi bine echipat. Câteva benzi de alergare şi biciclete, fiecare cu un set de instrumente de monitorizare erau aliniate pe marginea încăperii. Echipamentul cerut pentru urgențe şi unitatea defibrilatorului erau plasate discret într-o parte – un efort, ştia David, de a evita teama suplimentară a pacienților, deja nervoşi din cauza testelor.

Un capăt al încăperii fusese amenajat ca zonă de conferință cu o canapea şi câteva scaune încercuind o măsuță joasă de cafea. Armstrong îi arătă lui David canapeaua, apoi luă cana de la filtrul de cafea şi două căni. Părea mai abătută decât îşi amintea David să o mai fi văzut vreodată.

— Păreți obosită, spuse el. Dacă considerați mai bine să vorbim mai târziu, aş putea…

— Nu, nu. Acum e bine, spuse ea prea repede. Politicile spitalului, ştii. Dar ca o schimbare o să mă aşez şi o să ascult. Lasă-mă să torn nişte cafea, apoi poți să-mi povesteşti ce s-a întâmplat.

Împinse un vas cu frişcă spre el, dar David negă din cap.

— De unde să încep? spuse el, sorbind câteva guri de cafea ca să-şi pună cuvintele în ordine.

— Cu începutul? îl încurajă ea cu un zâmbet confortabil.

— Începutul. Da. Bine, cred că începutul e că nu eu i-am dat morfina Charlottei Thomas, Christine a făcut-o.

Sorbi iar din cafea.

— Dr. Armstrong, ce am să vă spun e incredibil, o treabă cu potențial exploziv. Christine şi cu mine am decis să vă spunem dumneavoastră pentru că... bine, pentru că am sperat că v-ați putea folosi poziția şi influența ca să ne ajutați.

— David. Ştii că mă voi pune pe mine şi orice influență am la dispoziția ta.

Se aplecă înainte pentru a-i da o asigurare şi din priviri.

În câteva minute era total implicat în povestea Charlottei Thomas şi a Frăției Asistentelor Vieții.

La început Armstrong l-a încurajat cu o serie de aprobări din cap, gesturi, zâmbete, întrerupându-l ocazional ca să clarifice câte ceva. Totuşi, curând, postura ei deveni mai rigidă, privirea mai impasibilă. Treptat, subtil, invitația caldă din ochii ei albaştri deveni rece. Totuşi David continua să vorbească, uşurat să se descarce de un secret groaznic pe care, până acum, fusese singurul din afară care-l cunoştea. Trecu aproape o jumătate de oră înainte ca el să-şi dea seama de schimbarea ei.

— E... s-a întâmplat ceva?

Fără să răspundă, Armstrong se ridică şi merse neliniştită spre un telefon care se afla pe un birou mic din partea cealaltă a laboratorului. După o conversație scurtă, liniştită, se întoarse şi se aşează greu pe un scaun din fața lui. Părea fragilă şi mult mai bătrână.

— David, spuse ea grav, ai mai discutat cu cineva în afară de mine toate astea?

— Nu, de ce? V-am spus asta mai devreme. Am sperat că ne puteți ajuta fără implicarea...

— Aş vrea s-o iei de la capăt. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le clarifici pentru mine.

— Chris, eşti trează? Mă auzi?

Vocea părea să vină de la mare distanță. Christine deschise ochii, apoi clipi de câteva ori, luptându-se să se concentreze. Recunoscu femeia ca fiind o asistentă, chiar dacă figura rămânea în ceață. Încercă să se întoarcă pe o parte. Puseuri de greață şi o presiune chinuitoare în cap făceau asta imposibil. Camera era întunecată, dar chiar şi lumina din hol era imposibil de suportat.

— Sunt trează, spuse ea. Lumina îmi răneşte ochii.

Uşor, îi închise.

— Chris, Dr. Armstrong a ordonat să verificăm pupilele la fiecare oră. O voi face cât pot de repede.

Christine simți degetele asistentei pe ochiul drept, apoi durere când strălucirea pixului lanternă îi atinse pupila. O clipă de uşurare, apoi acelaşi lucru la ochiul stâng. Încercă să îşi ridice brațele, dar acestea nu se mişcară. Era legată? Brațul drept, în special, îl simțea greu şi paralizat. Un moment se îngrijoră că nu-l mai avea. Apoi îşi aminti că Dr. Armstrong îi spusese că era rupt. Se lăsă înapoi pe pernă şi încercă să se relaxeze.

— Uite, te voi lăsa să dormi o vreme, spuse asistenta. În 20 de minute trebuie să-ți schimb perfuzia. Te voi trezi atunci şi vom încerca să mai scoatem nişte sticlă din părul tău. Bine?

Christine aprobă aşa cum putu.

— Hei, aproape am uitat. Eşti doar de câteva ore în spital şi deja primeşti flori. Acestea au venit cu câteva minute în urmă. Sunt frumoase. Le voi pune aici pe masă. Ştiu că nu le poți vedea, dar poate până deseară vei putea. E o carte de vizită. Vrei să ți-o citesc?

— Da, te rog, spuse cu voce slabă Christine.

— Scrie: „Cele mai bune urări şi recuperare rapidă, Dalia.”

Dalia? Durerea şi amețeala din mintea ei o împiedicau să se concentreze.

— Dar… nu… cunosc.. Nici… o… Dalia, spuse ea.

Femeia plecase deja.

— David, acest criminal, acest… acest Vincent, trebuie să-mi spui din nou cum crezi că te-a găsit la secția de urgențe şi apoi cum a fost capabil să-ți localizeze prietenul.

David se jucă cu coperta unei reviste, apoi o aruncă pe masa de cafea şi se frecă la ochi. Ceea ce începuse ca o uşurare aşteptată de mult, confortabilă, se transformase într-un interogatoriu tensionat când Dr. Armstrong cerea amănunte despre fiecare detaliu posibil. Se simțea dezechilibrat, dezorientat şi amenințat de întrebările ei şi de tensiunea vocii.

— Uitați, spuse el, fără să mai încerce să ascundă teama în creştere, v-am spus tot ce ştiu. De două ori. Teoriile mele despre cum l-a găsit Vincent pe Ben şi pe mine, apoi pe Joey sunt doar atât, teorii. Dr. Armstrong, ştiu că se întâmplă ceva aici. Ceva care vă deranjează. Nu am de gând să vă mai spun nimic până când nu suntem la acelaşi nivel. Acum, vă rog, care e problema?

Privirea din ochii ei era glacială.

— Tinere, mult din ceea ce mi-ai spus e imposibil. Absurd. O serie de concluzii bolnave, eronate care nu pot provoca decât durere şi suferință multor oameni buni, nevinovați.

David se holba la ea cu neîncredere.

— Arunci flăcări într-un foc al cărui scop nu-l înțelegi. Acest aşa numit criminal pe care l-ai descris, e imposibil să aibă orice fel de legătură cu Frăția Asistentelor Vieții.

— Dar…

— Imposibil, am spus!

Ea țipa.

— Ce e imposibil?

Ambele capete se întoarseră spre uşă. Dotty Dalrymple stătea calmă privind, cu mâinile vârâte în buzunarele uniformei. David se înfioră la vederea ei.

— Oh, Dorothy, mă bucur că ai putut să vii atât de repede.

Vocea lui Armstrong era tensionată, dar calmă.

— Te-am chemat pentru că Dr. Shelton mi-a spus o poveste incredibilă despre Frăția Asistentelor Vieții care angajează ucigaşi şi…

— Ştiu ce v-a spus, spuse Dalrymple, cu o urmă de zâmbet pe față. Ştiu foarte bine ce v-a spus.

Ridică mâna dreaptă. Aproape pierdut în grăsimea pumnului avea un revolver.

— Lumina… vă rog s-o stingeți.

Christine simțea strălucirea chiar prin ochii strâns închişi. Două femei, o asistentă şi o infirmieră, adunau bucăți de sticlă din părul ei cu pensetele.

— Bine, Chris, spuse una din ele. Cred că te-am torturat destul. Trebuie să te trezesc peste 40 de minute. Mai continuăm atunci. Bine?

Stinse lumina de deasupra.

— Aşteaptă o clipă. Îmi pare rău dar trebuie să o aprind. Doar câteva secunde să reglez perfuzia. Puteai alege din meniu friptură de vacă şi fazan sub sticlă, dar din moment ce n-ai încercuit nimic am decis să-ți servim specialitatea casei, dextroză şi apă.

O explozie de zece secunde, apoi camera se întunecă. Christine încerca să ignore bubuiturile din capul ei.

— Apropo, spuse asistenta, bătrâna Tweedledum a fost pe etaj acum câteva minute. Ne-a chemat pe toate în camera de şedințe doar ca să ne spună clar că vor cădea capete dacă nu vei primi cele mai bune servicii de la toată lumea. De parcă ți-am fi dat altceva. Bine… ne vedem mai târziu.

Christine o auzi plecând pe femeie. Tweedledum. Un timp se luptă cu numele. Apoi îşi aminti. Dalrymple! Dintr-o dată bucăți de informație începură să i se învârtă în cap. Dalrymple l-a condamnat pe David. Dalrymple a oferit mită. Mintea ei, lucrând lent printre răni şi pansamente, se lupta să înțeleagă. În adânc începu să înțeleagă, şi capul începu să-i bubuie şi mai tare. Dalrymple! Ar putea fi ea răspunzătoare?

Nimic nu avea sens. Nimic decât că trebuia să-l găsească pe David. Trebuia să vorbească cu el. Încercă să se mişte, să ajungă la telefonul de lângă pat. Mâna liberă îl atinse, apoi îl lovi şi telefonul căzu pe podea. Căută butonul de alarmă. Îl prinseră undeva. Unde? Unde au spus că este?

Din întunericul de deasupra patului, picături de fluid intravenos curgeau din punga de plastic, prin tuburi şi în pieptul ei. Christine bâjbâia printre aşternuturi căutând butonul de alarmă când durerea începu să scadă. Adânc înăuntrul ei apăru o căldură inconfortabilă care apoi se răspândi. Treizeci de secunde singură la stația asistentelor fusese tot ce avusese nevoie Dotty Dalrymple.

David… sună-l pe David. Christine se zbătea să-şi mențină cunoştința. Pleoapele i se închiseră şi refuzară să se mai deschidă. *Atâtea de făcut*, se gândi ea. *David… Frăția… atâtea de făcut.* Capul i se scufundă înapoi în pernă. Mâna i se relaxă şi căzu într-o parte. Dintr-o dată nimic nu părea să mai conteze. Absolut nimic. Ascultă un timp zumzăitul straniu care umplea camera. Apoi, cu un suspin abia auzit, fu înconjurată de întuneric.

Dalrymple îi făcu semn lui Armstrong să se mute lângă scaunul de lângă David. Ochii ei căprui aruncau ură către amândoi. Degetele groase precum cârnații se mişcau nervos pe trăgaci.

— Dorothy, te rog, imploră Armstrong. Am ajuns atât de departe. Am împărțit atât de multe. Eşti doar prea obosită. Poate…

— Oh, Peggy, stai jos şi taci, mârâi ea.

David se uită la Armstrong.

— Peggy? Tu? Dar eşti doctor!

— Câțiva ani în plus de studiu, asta-i tot. Crede-mă, şcoala de asistente nu e uşoară.

Se întoarse spre Dalrymple.

— Dorothy, ştii că sunt de partea ta.

— Eşti? Eşti tu cu adevărat de partea cuiva în afară de tine? Nu tu te-ai dus să vorbeşti cu Beall. Nu numele tău e asociat cu Frăția. Nu viața ta e cea care se va termina imediat ce ea vorbeşte cu poliția. Am mult prea multe de pierdut ca să stau şi să las lucrurile aşa.

— Atunci… chiar ai făcut-o? Ai angajat un ucigaş?

Dalrymple aprobă din cap.

— Dorothy, cum ai putut face una ca asta?

— Nu începe să te joci cu mine. E jocul nostru, nu? Tu m-ai învățat. Acum tu mergi pe un drum şi eu pe altul. Ai fost perfect de acord cu falsificarea rețetei şi sacrificarea lui Shelton ca să-ți salvezi prețioasa Frăție. Pariez că dacă tu ai fi vizitat-o pe Beall, dacă ar fi fost capul tău în joc, ai fi făcut exact aceleaşi lucruri ca mine ca să te protejezi.

Armstrong începu să protesteze, dar Dalrymple o făcu să tacă cu o fluturare a pistolului. Băgă mâna în buzunar şi, zâmbind, scoase o seringă mare, plină. Apoi se uită la ceas.

— Ora două, spuse. Dacă asistentele mele sunt atât de eficiente cât le-am învățat, perfuzia pe care ați prescris-o pentru tânăra domnişoară Beall ar trebui să curgă.

Condamnarea la moarte a Christinei! David se uită la Dalrymple cu panică.

— Ce i-ai dat?

Îşi trase picioarele pentru un echilibru mai bun şi începu să caute cu privirea o cale de scăpare. Dalrymple observă modificarea şi ridică revolverul la nivelul feței lui.

— E fără folos să încerci ceva.

Se uită din nou la ceas.

— Şi oricum, e prea târziu.

Aşează siringa pe masă în fața lui.

— Voi doi veți fi ucigaş şi sinucigaş, spuse ea calm. Nu-mi pasă de loc care va fi unul şi care va fi celălalt, atâta timp cât poliția va fi satisfăcută şi nu vor rămâne probleme nerezolvate. Doctor, te las să alegi. Acul sau glonțul. Aşa bună clinician cum eşti sunt sigură că deduci că una din ele e considerabil mai dureroasă decât cealaltă.

— Dotty, te rog, nu ştii ce faci, imploră Armstrong, mutându-şi scaunul pentru a apuca mâna liberă a lui Dalrymple.

Înainte ca David să poată reacționa, directoarea asistentelor îşi trase mâna şi se întoarse ca un arc, împuşcând-o într-o parte a feței. Corpul femeii fu aruncat de-a lungul camerei în perete.

Revolverul era la nivelul ochilor lui David. Dalrymple se uită cu coada ochiului la corpul prăbuşit.

— De multă vreme vreau să fac asta.

Zâmbi.

— Acum, doctore, ai de făcut o alegere.

Se mişcă în jurul mesei, împingând-o cu piciorul pentru a-şi face loc. Pistolul era la tâmpla lui David când ea îi oferi siringa.

— Te rog să decizi.

David se uita împietrit la fața ei când, cu colțul ochiului văzu o mişcare. Margaret Armstrong, în patru labe, se mişca pe podea. Disperat, David se forță să mențină contactul privirii cu Dalrymple.

— Ei? Răbdarea mea se cam termină.

David luă siringa şi o studie.

— Eu… nu cred că pot face asta fără un garou, spuse el, trăgând de timp.

În momentul în care Dalrymple privi în jos putu să-i arunce o privire lui Armstrong. Cardiologa se apropia. Apoi îi observă mâinile. Fiecare ținea câte o bucată mică de metal. Defibrilatorul! Armstrong pornise maşina. Padelele, conectate cu fire spiralate, aveau 400 de jouli.

David îşi suflecă mâneca şi strânse pumnul de câteva ori. Firele erau aproape întinse şi Armstrong era încă la zece picioare distanță. Mâna lui Dalrymple strângea revolverul.

— Acum, ceru ea.

— Dotty! strigă Armstrong.

Dalrymple se întoarse către sunet în momentul când David lovi. Îşi aruncă umărul în pieptul mare. Femeia se dădu

înapoi, prinzând măsuța de cafea exact între genunchi. Căzu ca un copac gigantic, dărâmând masa. Când atinse podeaua, Armstrong fu deja peste ea, fixând câte o padelă pe fiecare parte a feței şi, cu aceeaşi mişcare apăsând butonul de pornire. Zgomotul înăbuşit şi clipitul padelelor fu urmat imediat de fum. Mâinile lui Dalrymple zburară în sus şi corpul uriaş îi fu cuprins de convulsii. Mirosul de carne arsă umplu încăperea. Începu să vomite. În momentul morții, sfincterele vezicii urinare şi intestinelor cedară. Câteva secunde David stătu nemişcat, holbându-se la cele două femei, una lovită, una moartă. Apoi, cu teroarea renăscută, ieşi din cameră cu o mişcare neîndemânatică, dureroasă, alergând prin aripa Patru Sud.

Margaret Armstrong, cu picioarele ca de gumă, se sprijini de chiuvetă, aruncându-şi apă rece pe față. Se simțea amețită, incapabilă să se concentreze. În spatele său stătea un munte mort, care fusese, un moment mai devreme, Dorothy Dalrymple. Cu mare dificultate se concentră asupra situației. Dacă Christine era moartă, realiză ea, David Shelton va face tot ce-i va sta în putință împotriva continuării Frăției. Ar putea fi eliminat? Ar trebui să fie? Peggy Armstrong ştia că ar recunoaşte cu plăcere crima, s-ar sacrifica pe ea, ca să salveze mişcarea. Dar era capabilă să ucidă o persoană nevinovată?

Se duse nesigură spre uşă, apoi se întoarse şi se uită cu dezgust la Dalrymple. Dacă o femeie pe care credea că o cunoaşte atât de bine, în care avusese încredere fără nicio reținere, a putut încerca să-şi cumpere siguranța cu aşa un preț, cum ar putea fi sigură că într-o perioadă de criză nu vor fi şi altele?

Tremurând, mai mult din cauza gândurilor decât a rănii, Armstrong se sprijini de perete. Se terminase? După atâția ani, atâtea visuri, se terminase totul?

Ieşi afară din birou şi încuie uşa. Omul de serviciu nu va veni până cândva în dimineața următoare. Mai puțin de 24 de ore. Dacă dorea să salveze Frăția, doar atât avea ca să

plănuiască, să se pregătească şi să acționeze. Întrebările, una după alta, i se învârteau în minte. Merita prețul încă unei vieți? Ar putea ea să o facă? Exista vreo explicație care să țină? În acel moment răspunsurile nu erau deloc evidente.

Capitolul 23

Folosind balustrada pentru echilibru, David cobora scările din Doi Nord către Unu Nord. Adrenalina îi înăbuşea durerea din gleznă. Intră prin uşile coridorului central, împrăştiind un trio de călugărițe înspăimântate. Holul principal era în mijlocul haosului obişnuit din mijlocul zilei. David făcu cu mâna şi trecu în viteză printre oamenii de acolo.

— Rezistă, iubito, te rog rezistă, şopti el, urcând scările din aripa de sud.

Chiar câte două odată păreau fără sfârşit.

— Luptă cu nenorocita. Luptă cu otrava ei. Te rog.

Picioarele îi deveneau de plumb. Îi cedară între etajul trei şi patru, apoi din nou în timp ce dădea buzna în Patru Sud. Coridorul era gol, cu excepția unei infirmiere care se străduia să aşeze un bătrân în scaunul cu rotile. În câteva secunde în care se holbă la apariția care se târa către ea, pacientul, victima unui atac de cord, căzu greu pe podea. Infirmiera, dându-şi seama că e urgent, îi făcu semn cu mâna.

— Mergi înainte, spuse ea. Clarence face asta tot timpul.

David aprobă din cap şi alergă către stația asistentelor.

— Cod 99, camera 412. Anunță-l şi adu-mi ajutoare. Cod 99, camera 412.

Secretara încremenită îngheță un moment, apoi înşfăcă telefonul.

Pentru David scena din camera 412 era reînvierea unui vis oribil. Lumina slabă, oxigenul, perfuzia intravenoasă, corpul nemişcat. Aprinse luminile şi alergă spre pat. Christine, întinsă pe spate, avea culoarea palidă a morții.

În hol, se auzea operatorul vorbind cu un ton de urgență rar întâlnit.

— Cod 99, Patru Sud… Cod 99, Patru Sud…

O secundă, două, degetele lui îşi găsiră drumul spre gâtul Christinei, căutând pulsul din artera carotidă. Îl găsi. Bătaia ritmică a vieții sub vârful degetelor lui. Pulsul lui sau al ei? În

acel moment, ca şi cum i-ar fi răspuns la incertitudine, Christine respiră – o singură respirație, minunată. La primul sunet, prima ridicare a pieptului ei, David deja acționa. Opri tubul intravenos, apoi se aplecă şi îi făcu respirație gură la gură.

Înainte să termine, o asistentă intră în cameră, trăgând aparatura pentru urgențe după ea. În minutele care urmară, cei doi, medic şi asistentă, lucrară ca unul singur. Tânăra femeie era minunată – stăpână pe sine, dându-i instrumentele şi medicamentele necesare aproape înainte să-i fie solicitate.

Confruntat cu o otravă necunoscută, abordarea lui David era generală, o soluție intravenoasă proaspătă care să curețe toxinele şi să ajute presiunea sângelui, o soluție orală şi ventilație, bicarbonat să contracareze creşterea acidului lactic.

Culoarea Christinei se făcu şi mai întunecată. Riscă să lase câteva secunde aparatul de respirat şi îi ridică pleoapele. Pupilele erau două puncte negre, aproape pierdute în cercurile maro care le înconjurau – pupilele ca un vârf de ac ale celor care luau o supradoză de droguri. *Doamne, să fie morfină!* se gândi David. *Să fie ceva reversibil ca morfina.* Prescrise naloxon, cel mai eficient antidot pentru toate narcoticele. În câteva secunde asistenta i-l injectă.

Încă nişte respirații şi David se opri din nou. De data aceasta să mai verifice odată pulsul. Cu o senzație de scufundare realiză că nu-l găseşte.

— Introdu o placă sub ea, te rog, spuse el, ridicând un umăr al Christinei. Va trebui să uiți de medicamente şi să faci masaj manual până când mai primim ajutoare. Doamne, unde e toată lumea?

Discursul său era grăbit şi nervos.

— O asistentă era bolnavă şi a plecat acasă.

Vorbele femeii erau în ritmul cu care făcea masajul pieptului.

— Două sunt la masă. Vor apărea.

David continuă respirația artificială.

— Avem nevoie de cineva la acel aparat, mormăi el. Avem nevoie de cineva la aparatul acela nenorocit.

Cu asistenta incapabilă să se oprească din masajul cardiac, tăvile cu medicamente puteau la fel de bine să fie şi pe lună. Un infirmier intră. David țipă la el să măsoare presiunea sângelui. Omul încercă de două ori.

— Nimic, spuse el.

— Poți să-i faci masajul cardiac, îi ceru David, sperând că ar putea-o elibera pe asistentă pentru a se întoarce la aparatul de urgență.

Bărbatul negă din cap şi se dădu înapoi.

— Rahat! şuieră David.

Se uită în jos la Christine. Nu mai era nici o respirație spontană, nici un semn de viață. Corpul îi era acoperit cu pete albastre. Dacă nu primea ajutor foarte repede, încă o pereche de mâini pricepute, Christine va muri în timpul resuscitării. Cinci secunde, zece, stătu nemişcat.

Tânăra asistentă îl privea, ochii îngustându-i-se din cauza concentrării crescânde. Dintr-o dată, o voce de femeie strigă:

— Orice ai nevoie, doctore, doar spune.

Margaret Armstrong stătea sprijinită de echipamentul de urgență. Ochiul drept era aproape închis de o umflătură uriaşă care-i acoperea toată fața. Sângele îi picura dintr-o nară. Încă avea o postură regală, indiferentă la privirile uimite îndreptate spre ea.

Hotărârea lui David, deja înnebunit de lipsa de răspuns a Christinei, se prefăcu în frică şi incertitudine.

— Tu… poți să preiei masajul cardiac, spuse el, dorind ca femeia să nu stea atât de aproape de medicamente.

Erau acolo un mare număr de droguri, fiecare putând servi ca armă letală. Armstrong dădu din cap.

— Nu, nu. Amândoi sunteți mai puternici decât mine. Şi mai mult de atât, sunt asistentă, şi încă una bună. Voi mânui medicamentele. Acum, la naiba, să continuăm.

David ezită încă un moment, apoi intră în viteză, strigând pentru antidoturi la substanțele pe care Dalrymple era cel mai probabil că le-a folosit. Lovitura pe care o absorbise Armstrong părea că nu-i scăzuse din viteza de reacție sau din eficiență. Era, aşa cum singură spusese, o asistentă incredibil de bună.

Adrenalină, glucoză concentrată, mai mult naloxon, calciu, mai mult bicarbonat, le găsea şi le administra cu viteză şi cu totală economie de mişcări.

Mai sosi un ajutor. O altă asistentă se oferi să ia locul lui Armstrong, dar fu direcționată la manşeta de presiune a sângelui.

— Încă nu respiră singură, spuse David. Cred că ar trebui să o intubăm.

Armstrong se apropie şi îşi presă degetele căutând pulsul arterei femurale. Se uită cu gravitate la David şi dădu din cap.

— Nimic, spuse ea.

— Bine. Dați-mi un laringoscop şi un tub de 7,5.

— Aşteaptă!

Ochii lui Armstrong începură să zâmbească.

— Aşteaptă… aşteaptă… E aici, doctore… E aici.

Câteva secunde mai târziu, asistenta care măsura presiunea sângelui, începu să cânte.

— Am găsit! Aud presiunea! Slab la 60. Nu, aşteaptă, 80. Devine mai tare! Devine mai tare!

David verifică iar pupilele. Erau în mod clar mai mari. Alte 15 secunde şi începu să respire. Tânăra asistentă care-l ajutase de la început îi făcu cu degetul mare un semn de victorie şi ridică pumnul în aer. Îngrijorarea din mintea fiecăruia dispăru cu totul când Christine gemu încet, îşi mişcă capul dintr-o parte în alta, apoi clipi din ochi. Ochii i se fixară imediat asupra lui David.

— Bună, şopti ea.

— Bună şi ție, îi răspunse.

În încăpere oamenii se felicitau unii pe alții.

— Eu... mă simt mai bine. Durerea de cap aproape a dispărut.

Expresia i se întunecă.

— David, domnişoara Dalrymple. Cred că ar putea fi una dintre...

O opri cu un deget pe bute.

— Ştiu, iubito, spuse el uşor. Ştiu totul.

Ea se strădui să înțeleagă dincolo de vorbe, apoi se calmă vizibil.

— Chiar mă simt mai bine. Mult mai bine, David. Dr. Armstrong face miracole.

David se uită la Armstrong.

— Mda, spuse el împietrit, face miracole.

Margaret Armstrong îi întâlni privirea şi o susținu câteva momente. Apoi, ea-i mulțumi pe rând fiecăruia din cameră şi le făcu semn că pot pleca. Tânăra asistentă fu ultima care plecă. Armstrong o conduse în hol, apoi spuse:

— Ai făcut o treabă minunată acolo. Sunt foarte mândră de tine.

Asistenta se înroşi.

— Ați... ați fost rănită. Pot face ceva?

— Sunt bine, spuse Armstrong. Du-te şi întoarce-te la pacienții tăi.

Apoi se întoarse şi intră iar în camera 412. Ştia că în momentul în care se apropiase de aparatura de urgență şi administrase medicația corectă pecetluise soarta Frăției.

Christine era adormită. David trăsese parțial draperiile şi privea afară la după amiaza cețoasă. Mâinile îi atârnau greu pe lângă corp, postura lui nereflectând deloc victoria pe care tocmai o avusese. Nu se uită la ea. Un timp, singurul sunet care se auzea în cameră fu aparatul de oxigen şi sunetele slabe ale respirației Christinei.

— Rana pe care o ai arată ca naiba, spuse David, cu privirea încă fixată asupra oraşului de dedesubt. Cred că ar trebui să ai grijă de ea.

— Voi avea. Mai târziu.

— Acea femeie, acea… acea bestie întinsă în biroul tău, e creația ta. Monstrul tău.

— Poate. Presupun că în unele feluri este. Contează dacă încă cred cu adevărat în binele pe care l-a făcut Frăția Asistentelor Vieții? Contează dacă lupta pentru demnitate în moartea oamenilor este corectă?

— Sigur, pufni David. Contează. Cum contează şi fractura craniană a Christinei. Cum contează şi ce va avea de înfruntat când – dacă – se va recupera. Cum contează şi nenorocitul de judecător şi procuror şi ziarele care vor încerca să o acuze pentru moartea Charlottei Thomas. Cum contează şi prietenii mei care sunt morți doar pentru că…

Frustrarea şi furia se simțea în cuvintele lui. Trecu un minut de tăcere înainte ca Armstrong să spună:

— David, ştiu cum te simți. Chiar ştiu. Ştiu că ajutorul meu cu Christine şi ce i-am făcut lui Dorothy nu poate şterge durerea pe care ați suferit-o amândoi. Dar mai ştiu ceva. Ceva care vă va putea calma rănile.

Ezită.

— Ştiu că niciodată Christine nu va trebui să facă față unui proces de crimă.

David se întoarse şi se holbă la ea.

— Ce ai spus?

— Christine n-a ucis-o pe Charlotte Thomas.

Ochii ei se fixară într-ai lui, expresia ei fiind foarte serioasă.

— Cum… cum poți spune asta?

— Pentru că n-a făcut-o, spuse Armstrong plat, pentru că eu am făcut-o. Şi pot dovedi.

Capitolul 24

Armstrong închise uşa camerei 412 în timp ce David verifica presiunea sângelui Christinei, apoi ridică încet partea de sus a patului.

Ascultase povestea femeii un minut sau două înainte să realizeze importanța ca şi Christine să audă. Stând pe marginea patului îi înconjură capul cu o mână.

Camera era întunecată, cu excepția unei raze palide de soare care pătrundea prin draperia trasă parțial. David tremura de emoție când se aplecă şi o atinse pe fața lovită, umflată.

— Chris, trezeşte-te iubito. Trezeşte-te.

Armstrong trase un scaun la capul patului.

Christine deschise ochii, îi zâmbi lui David, apoi îi închise la loc.

— Sunt trează, spuse ea slab. Doar că doare mai puțin cu ochii închişi. Oricum, voi fi bine. Câteva zile şi voi fi bine.

— Pariez că vei fi. Chris, Dr. Armstrong e aici. Are ceva să-ți spună. Eu… cred că vei vrea să auzi.

— Christine? Mă auzi? Sunt Margaret Armstrong.

Christine se întoarse în direcția vocii şi deschise ochii din nou. Câteva secunde femeile se uitară una la alta. Apoi Armstrong spuse delicat:

— Christine, sunt Peg. Peggy Donner.

Christine o studie prin lumina slabă, apoi se ridică şi îi apucă mâna.

— Frăția… e terminată?

— Nu încă, dragă. Dar… dar curând.

Christine îi studie fața aşteptându-se să vadă mânie, sau chiar surpriză, dar nu văzu nici una nici alta. O legătură se formă între cele două femei, o conexiune care era dincolo de înțelegerea lui. Privi cu fascinație tăcută, paralizat de scenă.

— Christine, spuse Armstrong, forțând fiecare cuvânt, după ce plec de aici am de gând să încep dizolvarea Frăției. Va fi

făcută astfel încât niciuna din membre să nu fie rănită. Asta dacă tu şi David puteți trăi cu acest secret. Înțelegi?

Christine reuşi să aprobe din cap.

— Înțeleg. Dar rapoartele, casetele…

— Vor fi distruse toate. Toate cu excepția uneia. Aceea ți-o voi trimite ție. A fost înregistrată de mine după ce i-am injectat doza fatală de potasiu Charlottei. Christine, morfina pe care i-ai dat-o tu nu a fost de ajuns. A fost puternică, mai puternică decât ar fi crezut oricine. Charlotte a fost prietena mea. Era… era sora noastră. I-am promis o moarte liniştită. După ce ai părăsit tu camera am mers să-i spun rămas bun. Un ultim rămas bun. Respira uşor. Am aşteptat, dar părea doar că devine mai puternică. Odată chiar deschisese ochii. Îi promisesem. O iubeam ca pe… o iubeam cum mi-am iubit mama. Eu…

Armstrong nu mai putu continua. Pentru prima dată în aproape 50 de ani, plângea. Christine îşi desfăcu degetele şi mângâie obrajii plini de lacrimi ai femeii în vârstă.

— Te iubesc, Peggy, spuse ea ezitant. Pentru ce ai încercat să faci, te iubesc.

Trecu un minut până când Armstrong continuă.

— După ce voi face ceea ce e necesar pentru Frăție, voi merge să-l întâlnesc pe locotenentul Dockerty şi să-mi asum întreaga responsabilitate pentru moartea Charlottei. Crede-mă, Christine, *eu* am făcut-o.

Se întoarse către David.

— O să-mi asum responsabilitatea pentru Dorothy şi pentru moartea prietenilor tăi. Cred că vor fi mai puține întrebări dacă nu se sugerează că au fost mai multe persoane implicate în toate astea.

David văzu îngrijorarea pe fața Christinei la cuvântul prieteni.

— Îți explic mai târziu, Chris, spuse el. Dr. Armstrong, apreciez ce ați făcut în timpul resuscitării. Pentru asta, promit ca atâta timp cât veți face ceea ce ați spus că faceți eu nu mă voi băga.

— Mulțumesc.

Armstrong studie răceala din ochii lui, apoi se aplecă şi o sărută pe Christine pe frunte. Un moment mai târziu plecă. David îngenunche lângă pat. Lumina slabă din cameră sclipea în lacrimile din ochii Christinei.

— Când ieşi de aici vom face o excursie într-un oraş prăfuit din Mexic.

— Dar ne vom întoarce?

Era atât bucurie cât şi tristețe în ochii ei.

— Ne vom întoarce.

Închise ochii. Un moment păru că adoarme iar, dar când el se mişcă îl prinse de mână.

— David, poți să-mi mai spui un singur lucru?

— Ce e?

— Ai număr de înmatriculare preferențial cu numele tău?

John Dockerty înghiți ce mai rămăsese din ceaşca de cafea şi se scufundă din nou în scaun. Îi luase toată noaptea şi o mare parte a dimineții dar până la urmă Marcus Quigg cedase şi îi spusese numele. Triumful, dacă asta fusese, nu-l încânta. Imaginea micului om înspăimântat, bolnav, îl va urmări probabil toată viața. Faptul că Margaret Armstrong fusese responsabilă de crime şi de greşeli doar înrăutățea lucrurile. Era o persoană pe care o respecta şi, mai deprimant, o persoană în care avusese încredere.

— John Dockerty, maestrul, spuse el sardonic. Învârtit pe degete de o doamnă care s-a transformat în altă nenorocită de Barker.

Cel puțin avusese plăcerea să-i spună căpitanului, deşi nu în atât de multe cuvinte, ce nenorocit putuse să fie că-l pusese să-l aresteze pe David Shelton.

Dockerty se uită la ceas. Trecuse aproape o oră de când căpitanul îi promisese să obțină un mandat de arestare pentru Armstrong. Îşi frecă fața şi se hotăra dacă să se bărbierească sau nu când sună telefonul.

— Investigații, Dockerty, răspunse el... Da... Căpitane.. E bine, sir... Vin imediat să-l iau... Da, sir, ştiu că părea vinovat. Dacă aş fi fost în locul dumneavoastră aş fi luat aceeaşi decizie... Mulțumesc, voi coborî în cinci minute... Curcan.

Dockerty spuse ultimul cuvânt după ce celălalt închisese. Îşi aranjă părul cu degetele şi se ridică de pe scaun. În acel moment, cu o bătaie în uşă, Margaret Armstrong intră în birou.

— Locotenente Dockerty, am câteva lucruri de vorbit cu tine.

— Da, spuse el, sprijinindu-se de marginea biroului, în mod sigur ai.

În 30 de minute Dockerty auzise destul din mărturia lui Armstrong pentru a chema un stenograf. Ca un act final de sfidare îl sună pe căpitan şi îi ceru să fie martor la procedură. Bărbatul, pe jumătate politician, pe jumătate polițist, ascultă într-o tăcere uluită cum Armstrong admitea calmă că e responsabilă de uciderea Charlottei Thomas, a lui Dotty Dalrymple, la fel ca şi de angajarea ucigaşului lui Ben Glass şi Joseph Rosetti.

Era o poveste pe care o repetase cu grijă înainte să ajungă la secție, o explicație care ea spera că-l va satisface pe Dockerty şi-l va face să creadă că acționase de una singură. O dezgustase că trebuise s-o descrie pe Dalrymple ca pe o eroină care murise din cauză că descoperise adevărul, dar orice aluzie a unei conspirații ar fi fost riscantă pentru Frăție. Ştia ce ar putea face un polițist ca Dockerty. Mai mult, Margaret era convinsă că, până la final, Dotty fusese la fel de dedicată Frăției ca şi ea. Femeia fusese înspăimântată că-şi pierde poziția şi influența, asta fusese tot.

Confesiunea lui Armstrong fusese destul de coerentă, dar existau câteva detalii vagi care nu-i plăcea lui Dockerty. Dorise să le clarifice, dar fusese redus la tăcere de căpitan, care-şi recăpătase vocea la timp ca să spună:

— Acum, locotenente, sunt sigur că doctorița va completa aceste detalii la timpul potrivit. Aşa cum vezi, e hotărâtă să facă asta.

Armstrong îi mulțumi, adăugând o privire care-l scotea pe Dockerty dintr-un schimb care se făcea între persoane de acelaşi nivel. Dockerty decise să-şi forțeze norocul.

— Doar un lucru, se hazardă el. Exact cum ați reuşit să angajați un ucigaş ca Leonard Vincent?

— Vă voi spune asta într-o clipă, spuse ea, aruncându-i cea mai nimicitoare privire de care era în stare, dar mai întâi, ați putea să-mi spuneți unde e toaleta?

— Dacă aşteptați, spuse Dockerty, voi chema pe cineva…

— Prostii, i-o tăie căpitanul. Dr. Armstrong nu a fost încă acuzată oficial de nimic. Toaleta doamnelor e în capătul holului la dreapta. O s-o vedeți.

Armstrong îl gratulă din nou pe căpitan cu o privire şi îşi aranjă cu grijă fusta înainte să iasă din încăpere.

Toaleta era ca o cocină. Mozaicul era pătat şi crăpat. Prosoapele de hârtie erau atârnate pe o bară de metal de lângă chiuvetă. Aerul mirosea a urină şi dezinfectant.

Margaret Donner Armstrong nu observă mizeria. Cercetă camera, apoi merse la toaletă, închise uşa şi se aşeză. Se simțea mulțumită de felul în care-i manipulase pe Dockerty şi pe căpitan. Dacă David şi Christine erau sinceri, Frăția Asistentelor Vieții va muri cu demnitate. Ironia situației o consolă.

După ce părăsise spitalul Armstrong merse acasă şi îşi onoră promisiunea. Arse toate casetele – în afară de una – oprindu-se din când în când să asculte un anume raport sau să se gândească la prietenia cu una din femei. Visul ei – ultimul său vis – aproape fusese îndeplinit. Dacă Dorothy n-ar fi luat-o razna. Barbara Littlejohn fusese de acord că nu era posibil ca mişcarea să mai continue. În timpul conversației lor telefonice femeia păruse uşurată. Armstrong se întrebă dacă Barbara ar reacționa la fel ca Dalrymple dacă

reputația şi cariera ei ar fi fost în joc. Era dureros că nu putea fi sigură – nici în privința Barbarei nici a oricărei alteia.

Aşa că decise. Barbara va da telefoane şi va scrie scrisori, apoi va face tot ce poate ca să continue proiectele Fundației Clinton. Şi când puse receptorul la locul lui, Armstrong ştiu că, după 40 de ani, se terminase.

Acum stătea şi se uita la mesajele sordide şi primitive desenate pe uşa din fața ei, gândindu-se la ultima oară când fusese într-un astfel de loc, cu 40 de ani înainte. Se simțise înspăimântată atunci. Înspăimântată şi murdară. Îi era frică de detectivi şi de felul în care se holbaseră la sânii ei. Trebuise să îşi coordoneze mintea spre locuri speciale, ascunse, ca să reuşească să nu le spună ceea ce voiau să spună. Oră după oră rezistase controlului lor, la un moment dat alegând să facă pe ea decât să ceară să părăsească camera. Şi în final câştigase. Şi cu victoria ei venise şi şansa să îndeplinească o misiune sfântă – o călătorie pe care fusese aproape – of, atât de aproape – să o finalizeze.

Acum era timpul să facă altceva.

Armstrong băgă mâna în fustă şi scoase siringa pe care Dotty Dalrymple aproape că-l forțase pe David să o folosească. Câteva momente atinse cilindrul morții. Apoi îşi suflecă o mânecă şi înfipse cu îndemânare acul într-o venă. Îşi sprijini capul de perete şi închise ochii. Cu un deget sigur goli siringa.

— E în regulă, mama… Sunt aici, mama, spuse ea.

Epilog

Briza, care fusese un pic mai mult decât o adiere toată ziua, se înteţise dintr-o dată, trimiţând frunzele deasupra pietrelor gri. Dora Dalrymple se opri pe o cărare îngustă să-şi închidă haina. Era, la înfăţişare, dimensiuni, maniere şi îmbrăcăminte, o imagine în oglindă a celeilalte gemene. Picioarele groase păşiră cu siguranţa pe care i-o dădea mersul pe acelaşi drum în fiecare seară din ultimele trei săptămâni.

Mormântul, care era încă o movilă proaspătă de mizerie, era înconjurat de un inel de pini. În acelaşi cavou un bloc de marmură mic, negravat, marca locul unde va fi îngropată ea o dată. Ca un ritual, luă scaunul pliant de metal pe care-l lăsase acolo din prima zi şi îl aşeză pe pământul umed. Apoi aşeză o singură floare pe locul unde ştia că e inima surorii ei.

— Ştiu că nu e floarea ta preferată, Dotty, dar e atât de drăguţă şi are culoarea toamnei. Nu eşti supărată pe alegerea mea de azi, nu-i aşa?

Dora făcu o pauză ca şi cum aştepta răspunsul pozitiv al surorii ei.

— Bine, cred că ai înţeles, spuse ea în final. Oamenii de la spital sunt foarte drăguţi cu mine acum. Cred că au încetat să-mi spună pe la spate Tweedledee... da, ştiu. Cred că din respect pentru tine. Dotty, ai primit un telefon de la Violet din Detroit. Am spus că eşti în oraş şi să sune mai târziu. Eu... nu cred că pot continua cu Grădina fără tine. Vreau să spun, eu am ajutat, dar tu ai fost cea care ai început şi ai făcut-o să crească... Dar Frăţia e terminată. Toate asistentele, inclusiv florile noastre au fost notificate. Niciuna dintre ele nu vrea ca Grădina să moară, dar ca să supravieţuim trebuie să creştem. Cum voi găsi noi asistente să ni se alăture?... Poate. Poate ai avut dreptate. Întotdeauna ai înţeles natura umană mai bine ca mine... Aşa, eu am gătit mai bine ca tine, ce demonstrează asta? E ca merele şi portocalele din câte-mi dau eu seama... Am verificat azi cu domnul Stevens. Piatra ta e aproape gata.

E frumoasă. Îți va plăcea, ştiu asta... Bine, bine... schimb subiectul. Sunt înspăimântată să nu iau vreo decizie greşită, asta-i. Tu ai fost întotdeauna atât de hotărâtă, atât de decisă... E o promisiune?... Bine. În acest caz cred că voi asculta sfatul tău şi o voi ruga pe acea drăguță Janet să se mute cu mine... Dorothy, eşti sigură că şti ce vorbeşti? Pentru totdeauna e un timp lung pentru a suporta pe oricine... Bine, bine. O s-o sun pe Zambila astăzi. Dar să nu uiți, ambele contăm pe tine la fiecare pas din drum.

Conversația luă sfârşit, Dora puse scaunul într-o parte a cavoului şi se întoarse la maşina ei, nebăgând în seamă ploaia care începuse să cadă. În casa în stil Tudor pe care ea şi Dotty o cumpăraseră la scurt timp după ce fondaseră Grădina, îşi făcuse un ceainic cu ceai şi se aşeză într-un fotoliu mare, care făcea parte dintr-o pereche al cărei design fusese făcut de ele două.

Cincisprezece minute mai târziu sună telefonul.

— O caut pe Dalia, spuse vocea de femeie tânără.

— Îmi pare rău, dar Dalia nu este disponibilă, spuse Dora imitând vocea şoptită pe care o auzise la Dotty cu atâtea ocazii. Oricum, sunt sora ei... Crizantema. Poți, dacă vrei, să ai încredere în mine ca şi în Dalia.

— Ei, bine, cred, spuse vocea cam nesigură. Sunt Violet, şi sun din nou de la Detroit. Spitalul Saint Bart's. A apărut aici o situație pe care cred că aş putea-o folosi pentru cercetări mai amănunțite.

— Dă-i drumul.

— E o femeie numită Agnes Morgan. Soțul ei e Carter Morgan, unul din directorii executivi de la Ford. Are doar 42 de ani, dar e internată în spitalul nostru a treia oară în acest an. Soțul ei vrea să divorțeze de câțiva ani pentru a se putea însura cu secretara. Se pare că doamna Morgan nu vrea fără să-i ia banii şi să-i ruineze cariera.

— Sună promițător, spuse Dora. Voi face câteva verificări şi te voi suna. Între timp, sapă după orice informații poți despre domnul Morgan şi soția lui. Pare că beneficiile din acest caz

pot fi substanțiale, presupunând că domnul se va decide să facă afaceri cu noi.

— Cred că s-ar putea, spuse Violet. Când pot să mă aştept să mă suni?

— Într-o zi sau două, cred, răspunse Dora. După cum ştii, tratăm cu grijă fiecare afacere. Vei avea tot ajutorul de care ai nevoie.

Puse receptorul jos şi ridică de pe masă o fotografie cu ramă aurie a lui Dotty. Asemănarea cu ea era atât de mare de parcă se uita în oglindă.

— Bine, iubire, continuăm afacerea, spuse ea punând fotografia în poala masivă. Nu pot să fac asta fără ajutorul tău, aşa că ar fi bine să nu-ți uiți promisiunea. Oricum, pentru asta sunt surorile, nu-i aşa?

SFÂRŞIT

Notes

[←1]

În eng. joc de cuvinte *Lilies... from Lily*.

[←2]

Intraductibil, folosit în engleză pentru două persoane individuale care nu pot fi deosebite.

[←3]

Un inch=25.4 mm.